

CURTEA DE APEL GALAȚI

**DECIZII RELEVANTE
TRIMESTRUL al II-lea 2020**

CUPRINS

SECȚIA PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

1. Asigurări sociale	3
2. Dreptul muncii	6
3. Procedură civilă	10

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Colectare T.V.A.	16
2. Anulare act administrativ	26
3. Anulare act fiscal	34
4. Anulare act administrativ	43

SECȚIA a II-a CIVILĂ

1. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	51
2. Timbrarea unei cereri în pretenții formulate împotriva unei societăți aflate în insolvență	53
3. Nulitatea recursului pentru neîncadrarea în motivele indicate expres de art. 488 C.pr.civ.	55
4. Revizuire pentru motivul că instanța s-a pronunțat asupra unui lucru ce nu s-a cerut	60

SECȚIA PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

1. Titlu: Asigurări sociale

Cuprins pe materii: Erori materiale strecurate în adeverințele depuse de pensionari la casele județene de pensii

Legislație relevantă: Legea nr. 263/2010

Rezumat: *existența unei erori materiale în actele emise de instituția angajatoare sau instituția emitentă a unor adeverințe eliberate în scopul de a fi folosite la dosarul de pensionare nu poate să-l priveze pe asigurat de dreptul său de a beneficia de pensie, dacă toate celelalte condiții sunt îndeplinite. Casa județeană de pensii ar fi putut solicita relații suplimentare de la asigurat sau de la emitentul actului.*

Decizia civilă nr. 225/28.05.2020 a Curții de Apel Galați

Prin cererea formulată și înregistrată sub nr. .../324/2019 pe rolul Tribunalului Galați, contestatorul ... a solicitat în contradictoriu cu intimata ... anularea deciziei nr. 2799/10.07.2019 și obligarea pârâtei să emită o nouă decizie de pensionare pensiei pentru limita de vârstă.

În fapt a arătat că prin decizia nr. 2799/10.07.2019 a fost respinsă cererea sa privind încasarea pensiei pentru limita de vârstă cu motivarea că nu a fost valorificată adeverința nr. 9566 din 4.09.2017 eliberată de Primăria com. ..., deoarece în TU ... la poziția 43 lit. S nu coincide data nașterii.

Din certificatul de naștere și actul de identitate rezultă că numele sau este ...â... și este născut la 24 mai 1954, iar în actul intitulat situația timpului util la pensie la poziția 43 lit. S satul ... este menționat numele ...î..., născut la 26.05.1954.

Urmare a comunicării deciziei, a solicitat Primăriei com. ..., prin reprezentantul legal, să îndrepte eroarea mai sus menționată.

În acest sens a fost eliberată adresa 5628 din 17.07.2019 din care rezultă că ...â..., născut la 24 mai 1954, fiul lui ... și ..., a lucrat în cadrul fostului CAP ..., în perioada 1969-1990 și că din eroare în tabelul Timpului Util la pensie, la poziția 43 lit. S a fost trecut numele de familie cu „î” din „i” și nu „î” din „a” și de asemenea eronat s-a consemnat data nașterii 26.05.1954 în loc de 24.05.1954.

Având în vedere îndreptarea acestei erori, consideră că este în legalitate în ce privește cererea de încasare a pensiei pentru limita de vârstă.

Solicită, în temeiul actelor depuse, admiterea contestației cu consecința obligării pârâtei de a emite o nouă decizie de admitere a pensiei pentru limita de vârstă.

În susținerea contestației s-a folosit de proba cu înscrisuri.

În drept, a invocat prevederile art. 149 din Legea 263/2010.

Prin sentința civilă nr. 1321/26.11.2019 pronunțată de Tribunalul Galați a fost admisă cererea de chemare în judecată, formulată de către contestatorul ..., în contradictoriu cu intimata ...

S-a dispus anularea deciziei nr. 2799/10.07.2019 emisă de pârâtă.

A fost obligată pârâta să emită reclamantului o nouă decizie de pensionare.

În motivare, instanța a reținut următoarele:

Potrivit deciziei nr. 2799/10.07.2019, contestatorului ... i s-a respins cererea de pensionare pentru munca depusă și limită de vârstă, cu motivarea că nu a fost valorificată adeverința nr. 9566 din 4.09.2017 eliberată de Primăria com. ..., deoarece în TU ... la poziția 43 lit. S nu coincide data nașterii.

Prin adeverința nr. 5628 din 17.07.2019 din care rezultă că ..., născut la 24 mai 1954, fiul lui ... și ... a lucrat în cadrul fostului CAP ..., în perioada 1969-1990 și că din eroare în tabelul Timpului Util la pensie, la poziția 43 lit. S a fost trecut numele de familie cu „î” din „i” și nu „î” din „a” și de asemenea eronat s-a consemnat data nașterii 26.05.1954, în loc de 24.05.1954.

Fiind în situația unei erori, instanța a considerat că cererea sa este întemeiată în vederea deschiderii dreptului său la pensie pentru limită de vârstă.

Față de aceste considerente, instanța a admis cererea de chemare în judecată formulată de contestator a anulat decizia nr. 2799/10.07.2019, și a obligat pârâta să emită o nouă decizie de pensionare pentru limită de vârstă.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâta ..., solicitând schimbarea în totalitate a ei și respingerea contestației ca nefondată.

În motivare a arătat că instituția nu a valorificat la drepturile de pensie ale contestatorului adeverința nr. 9566/04.09.2017 eliberată de Primăria ..., care, deși are atașate extrasele din registrele de evidență deținute de primărie, numele și data nașterii contestatorului nu corespund cu datele din buletin.

Instanța de fond nu a avut în vedere că Decizia nr. 2799 emisă de ... la data de 10.07.2019 a fost primită de contestator la data de 22.07.2019, iar adeverința nr. 5628 emisă de Primăria ... a fost eliberată în data de 17.07.2019, adică după data emiterii deciziei de pensionare.

Consideră că instituția apelantă are obligația să nu valorifice înscrisurile care nu îndeplinesc condițiile de formă și de fond cerute de legislația în vigoare. Precizează că adeverința nr. 5628 emisă de Primăria ... nu a fost depusă la sediul Casei de Pensii, iar din acest motiv nu a fost valorificată.

În drept, cererea s-a întemeiat pe dispozițiile art. 466 și urm. Cod de procedură civilă.

Intimatul a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, apreciind că hotărârea Tribunalului Galați este legală și temeinică.

Examinând apelul declarat prin prisma motivelor invocate de apelantă, Curtea apreciază că acesta este nefondat față de următoarele considerente:

În mod corect a reținut instanța de fond că prin adeverința nr. 5628 din 17.07.2019 s-a făcut dovada că ..., născut la 24 mai 1954, fiul lui ... și ..., a lucrat în cadrul fostului CAP ..., în perioada 1969-1990 și că din eroare în tabelul Timpului Util la pensie, la poziția 43 lit. S a fost trecut numele

de familie cu „î” (din „i”) și nu „â” (din „a”), sunete care se pronunță identic și de asemenea eronat s-a consemnat data nașterii 26.05.1954 în loc de 24.05.1954.

Curtea consideră că existența unei erori materiale în actele emise de instituția angajatoare, sau instituția emitentă a unor adeverințe eliberate în scopul de a fi folosite la dosarul de pensionare, nu poate să îl priveze pe asigurat de dreptul său de a beneficia de pensie, dacă toate celelalte condiții sunt îndeplinite.

Este adevărat că la stabilirea drepturilor de pensie, casele de pensie au obligația să verifice documentele depuse de asigurați, însă acest lucru nu presupune automat neluarea în seamă a unor înregistrări pentru inadvertențe care puteau fi ușor corectate, dacă instituția ar fi colaborat fie cu emitentul adeverinței, fie cu asiguratul și ar fi solicitat documente suplimentare înainte de a emite o decizie de respingere a cererii de pensionare.

De altfel, potrivit art. 107 din Legea nr. 263/2010 (1), în situația în care, ulterior stabilirii și/sau plății drepturilor de pensie, se constată diferențe între sumele stabilite și/sau plătite și cele legal cuvenite, casa teritorială de pensii operează, din oficiu sau la solicitarea pensionarului, modificările ce se impun, prin decizie de revizuire.

Chiar dacă adeverința nr. 5628 emisă de Primăria ..., care a confirmat existența erorii materiale, a fost eliberată în data de 17.07.2019, adică după data emiterii deciziei de pensionare, decizia nr. 2799 din 10.07.2019 nu era definitivă, putând fi contestată. Mai mult, Casa de Pensii, din oficiu, putea emite o decizie de revizuire, prin care să corecteze eroarea strecurată, fără a mai fi necesară intervenția instanței de judecată.

Întrucât asiguratul nu trebuie să fie lipsit de drepturile sale, din culpa autorităților statului, sau datorită unor simple erori materiale, care nici nu îi aparțin, în baza art. 480 N. Cod de procedură civilă, instanța va respinge apelul ca nefondat.

În baza art. 453 N. Cod de procedură civilă, apelanta va fi obligată la plata cheltuielilor de judecată făcute de intimat.

2. Titlu: Dreptul muncii

Cuprins pe materii: Mențiuni obligatorii a deciziei de comunicare. Preavizul.

Legislație relevantă: art. 76, art. 65 Codul muncii

Decizia nr.8/2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - RIL

Rezumat: *Omiterea indicării mențiunii privind preavizul acordat salariatului, în decizia de concediere, nu afectează legalitatea măsurii de concediere dacă angajatorul dovedește că a acordat acest preaviz.*

Decizia civilă nr. 233/28.05.2020 a Curții de Apel Galați

Prin contestația înregistrată sub nr. .../121/2019 pe rolul Tribunalului Galați, contestatoarea ... a solicitat în contradictoriu cu intimata U.A.T. ..., județul ... anularea deciziei nr.50/02.05.2019 prin care s-a dispus concedierea contestatoarei ca urmare a reorganizării activității și desființării postului, reîncadrarea în postul deținut anterior, precum și obligarea intimatei la plata drepturilor salariale cuvenite pe perioada desfacerii nelegale, precum și plata cheltuielilor de judecată.

A arătat faptul că a fost salariața intimatei în funcția de asistent medical din cadrul aparatului de specialitate a primarului comunei ..., județul ... până la data de 02.05.2019, când i s-a desfășurat contractul individual de muncă prin dispoziția nr. 50/2019, în baza art. 65-67 din Codul muncii.

Motivul invocat în cuprinsul referatului ce a însoțit dispoziția de desființare a contractului de muncă a fost, în esență, noua organigramă și statul de funcții și numărul de personal din cadrul aparatului de specialitate al primarului comunei ..., județul ..., aprobată prin H.C.L. ... nr. 9/27.02.2019.

A invocat nulitatea absolută a dispoziției contestate, deoarece concedierea a fost dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzută de lege.

Considera dispoziția de concediere emisă nu îndeplinește condițiile cerute de lege. Astfel, potrivit art. 74(1) Codul Muncii, decizia de concediere se comunică salariatului în scris și trebuie să conțină în mod obligatoriu, motivele care determină concedierea, durata preavizului, lista tuturor locurilor de muncă disponibile în unitate, și termenul în care salariații trebuie să opteze pentru a ocupa un loc de muncă vacant. Din cuprinsul dispoziției contestate, rezulta că pârâta nu a menționat motivele care determină concedierea și nici nu a întocmit lista tuturor locurilor de muncă disponibile, or să fie adus la cunoștința contestatoarei că nu există asemenea locuri de muncă în cadrul primăriei.

A apreciat că disponibilizarea s-a făcut fără o analiză obiectivă și fără o justificare tehnico-economică a necesității disponibilizărilor, concretizată într-un referat care să se refere inclusiv la posibilitățile de redistribuire a personalului.

Contractul individual de muncă al contestatorului a fost suspendat pentru o perioadă de 2 ani, începând cu data de 22.08.2016 și până la 22.08.2018, interval de timp în care s-a aflat în concediu de creștere copil.

A arătat că pe perioada în care contractul meu de muncă a fost suspendat, pârâta a angajat o altă persoană pe postul său, pentru o perioadă determinată.

La momentul la care a revenit în activitate, a constatat că, în perioada în care contractul a fost suspendat, pârâta i-a modificat unilateral funcția pe care o deținea până atunci, în sensul în care, deși a fost angajată pe funcția de asistent medical generalist, fără să i se aducă la cunoștință, a fost retrogradată la funcția de sora medicală.

A arătat că, deși salariul nu a suferit modificări, prezintă importanță această modificare a contractului de muncă care s-a făcut fără acordul său întrucât va cântări la momentul la care va dori să ocupe un post pentru o funcție similară.

A învederat că despre această situație a aflat când i-a fost comunicată decizia de desfacere a contractului de muncă, însoțită de un „raport per salariat” emis la data de 2.05.2019.

A menționat faptul că, în cadrul UAT ..., nu i s-a oferit nici un alt loc de muncă. Cu toate acestea, consideră că desființarea postului a fost formală, urmărindu-se angajarea persoanei care a ocupat postul sau cât timp s-a aflat în concediu de creștere copil.

Conform art. 65 alin. 1 Codul muncii, concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului reprezintă încetarea contractului individual de muncă determinată de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia, iar la alin. 2 se prevede că desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă și să aibă o cauză reală și serioasă.

În ce privește caracterul efectiv al locului de muncă, acesta trebuie să se întemeieze pe o realitate concretă, iar cauza reală și serioasă trebuie să fie obiectivă, precisă, în sensul să constituie veritabilul motiv al concedierii, adică să nu disimuleze un alt temei, respectiv intenția de a-l concedia cu orice chip pe un salariat și serioasă, adică reorganizarea activității să aibă o numită gravitate care să impună cu adevărat reducerea unui loc de muncă.

Intimata, în termen legal a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestației ca nefondată motivat de faptul că reorganizarea dispusă, respectiv restructurarea unității în vederea rentabilizării activității, este reală și efectivă.

A apreciat că măsura concedierii este legală și temeinică și are la bază un Program de restructurare aprobat de Consiliul intimatei prin Hotărârea nr. 9/2019.

A depus la dosar în susținere o serie de acte și înscrisuri.

Prin sentința civilă nr.1303/25.11.2019 pronunțată de Tribunalul Galați a fost admisă contestația și a fost anulată dispoziția nr. 50/02.05.2019, emisă de intimată.

S-a dispus repunerea părților în situația anterioară emiterii deciziei de concediere, prin reîncadrarea contestatoarei în postul ocupat anterior concedierii.

A fost obligată intimata să-i plătească contestatoarei o despăgubire egală cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat contestatorul, de la data încetării raporturilor de muncă și până la reintegrarea efectivă.

În motivare, instanța a reținut următoarele:

Prin dispoziția nr. 50/02.05.2019 emisă de intimată s-a dispus încetarea contractului individual de muncă al contestatoarei conform art.65 din Codul Muncii ca urmare a desființării postului de asistent medical ocupat de contestatoare.

Decizia a fost emisă cu nerespectarea condițiilor de formă și fond prevăzute de art.76 din Codul muncii care prevăd obligativitatea mențiunilor cu privire la motivele concedierii, durata preavizului și locurile vacante.

Astfel potrivit art. 78 din Codul muncii concedierea care nu respectă procedura prevăzută de lege este lovită de nulitate absolută.

Față de aceste considerente, instanța a admis contestația împotriva dispoziției nr. 50/02.05.2019, emisă de intimată, a anulat dispoziția nr.50/02.05.2019, emisă de intimată și a dispus repunerea părților în situația anterioară emiterii deciziei de concediere, prin reîncadrarea contestatoarei în postul ocupat anterior concedierii.

A obligat pe intimată să plătească contestatoarei o despăgubire egală cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat contestatorul, de la data încetării raporturilor de muncă și până la reintegrarea efectivă.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâta U.A.T. comuna ..., solicitând schimbarea în totalitate a ei și respingerea acțiunii ca nefondată.

În motivare a arătat că Dispoziția nr. 50/2019, privind încetarea contractului de munca al reclamantei a fost consecința reorganizării activității prin H.C.L. ... nr. 9/27.02.2019, prin care s-a aprobat noua organigramă, statul de funcții și numărul de personal din cadrul aparatului de specialitate al primarului comunei ..., județul ..., fiind desființat compartimentul „Asistent medical comunitar”.

Susține că postul a fost înființat în anul 2008 la cererea locuitorilor comunei, ca urmare a activității defectuoase a cabinetului medicului de familie din acel moment, nefiind încă înființat Centrul de Permanență.

În anul 2019 s-a constatat că activitatea asistentului medical comunitar nu se mai justifică din punct de vedere economic, întrucât asistența medicală a locuitorilor este asigurată atât de medicul de familie, cât și de Centrul de permanență, acestea nefiind finanțate din bugetul local al comunei. Prin desființarea compartimentului „Asistent medical comunitar” se realizează o economie la fondul de salarii de 49.570 lei/an, iar asistența medicală a locuitorilor comunei nu este periclitată datorită celor două alternative existente.

Consideră că s-a respectat procedura prevăzută de lege pentru concediere. Motivul care a determinat concedierea a fost reorganizarea activității prin H.C.L. ... nr. 9/27.02.2019, durata preavizului a fost indicată în adresa de înștiințare nr. 724/01.04.2019, iar lista locurilor vacante nu a fost prezentată întrucât nu există locuri de muncă vacante compatibile cu pregătirea profesională a contestatoarei.

Desființarea compartimentului a fost efectivă, iar cauza reală și serioasă.

În drept, cererea s-a întemeiat pe dispozițiile art. 466 și urm. Cod de procedură civilă.

Intimata a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, apreciind că hotărârea Tribunalului Galați este legală și temeinică.

Susține că desființarea postului său a fost formală, urmărindu-se angajarea persoanei care i-a ținut locul în perioada în care s-a aflat în concediu pentru creșterea copilului.

Examinând apelul declarat prin prisma motivelor invocate de apelantă, Curtea apreciază că acesta este fondat față de următoarele considerente:

Potrivit art. 76 din Codul muncii, decizia de concediere se comunică salariatului în scris și trebuie să conțină în mod obligatoriu:

- a) motivele care determină concedierea;
- b) durata preavizului;
- c) criteriile de stabilire a ordinii de priorități, conform art. 69 alin. (2) lit. d), numai în cazul concedierilor colective;
- d) lista tuturor locurilor de muncă disponibile în unitate și termenul în care salariații urmează să opteze pentru a ocupa un loc de muncă vacant, în condițiile art. 64.

În mod greșit a reținut instanța de fond că Dispoziția nr. 50/2019 emisă de primarul comunei ... nu cuprinde motivele concedierii, durata preavizului și lista locurilor vacante.

Astfel din conținutul dispoziției rezultă că s-a dispus concedierea contestatoarei în temeiul art. 65 din Codul muncii, având în vedere prevederile H.C.L. ... nr. 9/27.02.2019, prin care s-a modificat organigrama, statul de funcții și numărul de personal din cadrul aparatului de specialitate al primarului comunei ...

Din referatul nr. 972/02.05.2019 întocmit de secretar ..., la care se face trimitere în preambulul dispoziției, se menționează că termenul de preaviz a expirat în data de 01.05.2019.

Prin Decizia nr. 8/2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, s-a reținut că ***”în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 76 lit. b) din Codul muncii, raportat la dispozițiile art. 78 din același cod, lipsa din cuprinsul deciziei de concediere a mențiunii privind durata preavizului acordat salariatului nu este sancționată cu nulitatea deciziei și a măsurii concedierii atunci când angajatorul face dovada că i-a acordat salariatului preavizul cu durata minimă prevăzută de art. 75 alin. (1) din Codul muncii sau cu durata prevăzută în contractele colective sau individuale de muncă, în ipoteza în care aceasta este mai favorabilă angajatului.”***

Astfel, omiterea indicării acestui element în cadrul deciziei de concediere nu afectează legalitatea măsurii de concediere însăși, dacă angajatorul dovedește că a respectat condiția acordării preavizului.

Doar neacordarea efectivă a preavizului se sancționează cu nulitatea absolută, potrivit art. 78 din Codul muncii, republicat, care nu vizează și conținutul propriu-zis al actului, sub aspect formal.

De altfel, în contestația sa reclamanta nici nu a invocat faptul că nu ar fi beneficiat de preavizul prevăzut de lege.

În ceea ce privește lista locurilor vacante, aceasta era necesară doar în condițiile art. 64 din Codul Muncii, respectiv numai în cazul concedierilor întemeiate pe dispozițiile [art. 61](#) lit. c) și d) și art. 56 lit. f), iar nu și în situația în care concedierea s-a dispus în temeiul art. 65 din Codul muncii.

În acest sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 6 din 9 mai 2011.

Potrivit art. 65 din Codul muncii:

(1) Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului reprezintă încetarea contractului individual de muncă determinată de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia.

(2) Desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă și să aibă o cauză reală și serioasă.

În speță, desființarea locului de muncă al contestatoarei a fost efectivă, postul său nemaiapărând în organigramă, iar cauza ei a fost reală și serioasă, fiind determinată de faptul că nu se mai impunea acordarea de asistență medicală de către primărie, având în vedere că asistența medicală a locuitorilor U.A.T. ... este asigurată atât de medicul de familie, cât și de Centrul de permanență, acestea nefiind finanțate din bugetul local al comunei.

Prin desființarea compartimentului „Asistent medical comunitar” s-a realizat o economie la fondul de salarii de 49.570 lei/an. Astfel, motivele economice pot constitui o cauză reală și serioasă care să impună desființarea unui loc de muncă, iar unitatea angajatoare are dreptul să ia măsurile pe care le consideră necesare pentru desfășurarea unei activități eficiente, cu atât mai mult cu cât este vorba de venituri publice.

În consecință, în baza art. 480 N. Cod de procedură civilă, instanța va admite apelul, va schimba în tot sentința apelată, iar în rejudecare va respinge ca nefondată contestația formulată de contestatoarea ...

3. Titlu: procedură civilă

Cuprins pe materii: dreptul la apărare

Legislație relevantă: art. 222, art. 477 alin.1 Cod procedură civilă

Rezumat: *Prin motivele de apel partea critică doar un aspect procedural, încălcarea dreptului la apărare, nu și soluția instanței de fond. Conform art.477 al.1 Cod procedură civilă instanța a procedat la judecarea cauzei doar în limitele stabilite expres de apelant.*

Respingerea cererii de amânare la prima instanță nu echivalează cu o încălcare a dreptului la apărare. Împrejurarea că este primul termen de judecată în cauză nu conduce la obligativitatea acordării unui alt termen.

Decizia civilă nr. 231/28.05.2020 a Curții de Apel Galați

Prin sentința civilă nr. 1295/21.11.2019 pronunțată de Tribunalul Galați a fost respinsă ca nefondată excepția inadmisibilității, invocată de pârâta.

A fost respinsă ca nefondată acțiunea formulată de reclamantul ... în contradictoriu cu pârâta ...

Tribunalul a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Galați, în data de ... 2019, sub nr. .../121/2019, reclamantul ... a solicitat, în contradictoriu cu pârâta ..., recalcularea pensiei stabilite prin decizia nr. 170430/6 aprilie 2017, în suma totală de 3479 lei, în temeiul art. 97 alin. 1 din Legea nr. 223/2015.

În motivare, reclamantul a invocat că nu s-a calculat corect cuantumul pensiei. Astfel, s-a reținut că la recalcularea pensiei militare i-a fost valorificată vechimea cumulată de 48 ani 4 luni și 19 zile, fapt care a generat, conform art. 29 din Lege, procentul de 88% care este compus din procentul de vechime conform art. 29 din lege de 79% și procentul contribuție pensie suplimentară de 9%, superior plafonului de 85% din baza de calcul a pensiei, instituit de art. 30 din lege, prevedere legală imperativă.

Aplicarea plafonării la 85% din baza de calcul se realizează după compararea procentului total obținut prin aplicarea tuturor majorărilor și sporurilor prevăzute de Legea nr. 223/2015, astfel că niciunul din elementele prin care a fost majorat procentul din baza de calcul a pensiei nu sunt înlăturate de plafonare, ci doar se stabilește nivelul maxim al pensiei, acela plafonat. Conform art. 30 din lege, pensia stabilită, recalculată și actualizată, în condițiile legii, nu poate fi mai mare de 85% din baza de calcul prevăzută de art. 28.

Reclamantul a învederat modalitatea de recalculare a pensiei este contestabilă, deoarece nu s-a ținut cont și nu s-au luat în calcul grupele de muncă și nu a fost acordată indexarea începând cu anul 2016. Totodată, nu au fost luați în calcul toți anii lucrați, iar recalcularea trebuia făcută la nivelul lunii decembrie 2009, în loc de ianuarie 2016.

A solicitat să-i fie recalculată pensia, în baza fiecărui element actual de care beneficiază un subofițer care are același grad militar și care îndeplinește aceeași funcție, calcularea pensiei suplimentare separat de pensia militară, recalculată în baza Legii nr. 223/2015, prin reintroducerea acesteia în procentul bazei de calcul, precum și acordarea cuantumului pensiei suplimentare ca drept individual și legal dobândit pe baza contribuției, să fie recalculat și dreptul de 9% care a fost aplicat greșit inclus în baza de calcul a pensiei militare de stat.

A învederat că, în mod eronat, s-a adunat procentul de 9% cu cel prevăzut în art. 29 alin. 1 lit. a, b, c și că, practic, nu a beneficiat la calcularea pensiei de aportul de 9% prevăzut de art. 108 lit. c din Legea nr. 223/2015.

Reclamantul a precizat că potrivit art. 28 din lege, baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat este media soldelor/salariilor lunare brute realizate la funcția de bază în 6 luni consecutive, din ultimii 5 ani de activitate în calitate de polițist cu statut special, actualizate la data deschiderii drepturilor de pensie, la alegere. Potrivit art. 29 din lege, pentru o vechime cumulată de cel puțin 25 de ani, cuantumul pensiei este de 65% din baza de calcul determinată conform art. 28, pentru fiecare an ce depășește vechimea în funcție de 25 % se adaugă câte 1% din baza de calcul. Art. 30 din Legea nr. 223/2015 limitează însă pensia stabilită în conformitate cu dispozițiile anterior enunțate la maxim 85% din baza de calcul prevăzută în art. 28.

În consecință, pentru vechimea în serviciu, aplicând plafonul procentual de 85% în baza de calcul de 1.936 lei, rezultă o pensie de serviciu în cuantum de 1.646 lei, la care se adaugă suma corespunzătoare ordinului, plus indexarea de 5% în baza OUG nr. 57/2015, în total 2.074 lei.

Reclamantul a mai arătat că este îndreptăţit să beneficieze şi de un spor de 9%, în temeiul art. 108 din lege, care prevede că militarii/poliţiştii care au achitat contribuţii la fondul pentru pensia suplimentară sau contribuţia individuală la buget, la recalculare au dreptul la un spor de 3-6-9%, în funcţie de vechime. A arătat că prin calculul făcut de Casa de pensii, în sensul adăugării procentului de 9% pentru pensia suplimentară la procentul stabilit pentru vechimea realizată, prin aplicarea apoi, a plafonului de 85% , se goleşte de fapt de conţinut dreptul recunoscut prin art. 108.

A apreciat că aceeaşi concluzie rezultă şi din succesiunea normelor din cuprinsul legii, sporul pentru pensia suplimentară fiind reglementat doar în partea finală. Dacă intenţia legiuitorului era să includă şi acest spor în plafonul maxim de 85%, în mod cert reglementarea se regăsea anterior plafonului instituit prin art. 30, în dispoziţiile privitoare la modalitatea de calcul a pensiei, şi nu în mod distinct, într-un alt capitol final, sub forma unui spor procentual suplimentar care se aplică la pensia stabilită.

Mai mult, în timp ce art. 28-30 au în vedere baza de calcul şi stabilirea cuantumului pensiei în raport de vechimea în serviciu realizată, art. 108 reglementează un spor procentual la cuantumul pensiei stabilite pentru persoanele care au înţeles să achite contribuţii la pensia suplimentară. Sporul prevăzut de art. 108 este o contraprestaţie a plăţii contribuţiei la fondul pentru pensia suplimentară şi nu se confundă cu pensia de serviciu. Prin urmare, numai cei care au contribuit la acest fond au dreptul de a beneficia de contravaloarea acestei contribuţii, deoarece corelativ obligaţia de plată a contribuţiei la fondul pentru pensia suplimentară s-a născut dreptul celui ce a plătit această contribuţie de a beneficia de acest spor.

Pârâta ... a depus întâmpinare, prin care a invocat excepţia inadmisibilităţii, raportat la prevederile art. 97 alin.1 şi 2, art. 98 alin.3 şi art. 99 din Legea nr. 223/2015, precum şi ale art. 247, art. 248 şi art. 193 alin.1 C.pr.civ.

A apreciat că reclamantul a formulat acţiunea în instanţă fără a parcurge procedura prealabilă obligatorie prevăzută de lege.

Pe fondul cauzei, pârâta a arătat că reclamantului i s-a deschis dreptul la pensie în data de 11.11.2013, prin decizia nr. 170430 în temeiul Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, iar prin art. 109 alin.1 din Legea nr. 223/2015 s-a stabilit că pensiile aflate în plată se recalculează. A mai invocat prevederile art. 109 alin.1 şi art. 110 alin.1 din Legea nr. 223/2015 şi a enumerat elementele pe baza cărora se recalculează pensia, învedereat că pensia militară de stat a reclamantului a fost recalculată pe baza situaţiei întocmite de ..., în temeiul art. 4 alin. 6 din Ordinul nr. 31/2016.

Referitor la aplicarea art. 108 din Legea nr. 223/2015, pârâta a învedereat că acelaşi drept nu poate fi acordat atât în algoritmul de calcul al pensiei militare prin introducerea în plafonul de 88%, cât şi după aplicarea plafonării, iar interdicţia stabilită de art. 30 din actul normativ are caracter general, aplicându-se tuturor situaţiilor în care procentul obţinut după acordarea majorărilor ar conduce la stabilirea unei pensii superioare nivelului de 85% din baza de calcul.

În privinţa pensiei suplimentare, pârâta a precizat că aceasta a fost inclusă în pensia de bază încă din 1998, în temeiul art. 4 alin. 2 din OUG nr. 31/1998, pensia reclamantului fiind corect recalculată, astfel încât a solicitat respingerea acţiunii.

Analizând cu prioritate excepția inadmisibilității acțiunii, după cum impun prevederile art. 248 alin.1 C.pr.civ., instanța a reținut că potrivit dispozițiilor art. 97 alin.1 din Legea nr. 223/ 2015, potrivit cărora deciziile de pensie emise de casele de pensie sectoriale pot fi contestate, în termen de 30 de zile de la comunicare, la comisiile de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații, procedura de examinare a deciziilor supuse contestării reprezentând procedură administrativă prealabilă, obligatorie, fără caracter jurisdicțional, conform alineatului al doilea al aceluiași articol.

Astfel, în vederea verificării legalității și temeiniciei deciziilor de pensionare emise de casele de pensie sectoriale, legea instituie o procedură administrativă obligatorie, prealabilă sesizării instanței de judecată. Procedura prealabilă administrativă este reglementată ca o condiție de exercitare a dreptului la acțiune, fără ca în această modalitate să fie încălcat accesul la justiție al beneficiarului pensiei, întrucât după parcurgerea fazei prealabile, persoana nemulțumită de hotărârea prin care a fost finalizată, o poate ataca în justiție, beneficiind de dreptul de a exercita căile de atac.

Or, în speță, reclamantul nu a formulat contestație împotriva deciziei nr. 170430/23.05.2017, emisă de pârâtă, prin care i s-a recalcultat pensia militară de stat, ci a solicitat recalcularea pensiei, astfel încât nu sunt aplicabile prevederile citate de pârâtă și a căror nerespectare se sancționează cu respingerea acțiunii ca inadmisibilă. Pe cale de consecință, excepția inadmisibilității a fost respinsă ca nefondată.

Pe fondul cauzei, instanța a constatat că, potrivit Deciziei nr. 170430/23.05.2017, reclamantul ... este beneficiarul unei pensii militare de stat, drepturile de pensie fiind stabilite potrivit art. 64 din Legea nr. 223/2015, începând cu data de 01.01.2016.

Prin cererea formulată, deși reclamantul solicită recalcularea pensiei, în fapt nu a invocat noi venituri sau stagii de cotizare care să fie avute în vedere cu ocazia recalculării, ci a invocat faptul că nu a fost calculat în mod corect quantumul pensiei prin decizia emisă, ci printr-o aplicare și interpretare eronată a legii, fiind astfel nemulțumit de modalitatea în care s-a stabilit pensia militară de stat prin decizia a cărei recalculare se solicită.

Or, conform art. 97 alin.1 din Legea nr. 223/2015, deciziile de pensie necontestate în termenul prevăzut la alin. (1) sunt definitive. Din această prevedere legală rezultă că pensia sau sumele rezultate în urma recalculării pensiei se stabilesc la cerere și că există o procedură imperativă care trebuie urmată, în cadrul acesteia ambele părți având drepturi și obligații.

Instanța a constatat că, deși avea posibilitatea să conteste, inițial în fața comisiei de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, iar ulterior, dacă era nemulțumit de hotărârea acesteia, în fața instanțelor judecătorești, Decizia nr.170430/23.05.2017 prin care i s-a recalcultat pensia militară de stat, cu păstrarea quantumului mai avantajos, reclamantul nu a urmat procedura stabilită de lege.

Astfel, instanța a constatat că reclamantul a formulat o nouă cerere de recalculare a pensiei, întemeiată pe motivele care puteau și trebuiau să fie invocate pe calea unei contestații, în procedura anterioară, încheiată prin emiterea deciziei definitive. Prin urmare, s-a reținut faptul că decizia a cărei recalculare se solicită a rămas definitivă, astfel că nu mai pot fi analizate aspecte de

nelegalitate sau care privesc modalitatea de calcul a drepturilor de pensie, astfel cum au fost stabilite, în condițiile în care reclamantul nu s-a adresat comisiei de contestații potrivit dispozițiilor art. 97 din Legea nr. 223/2015, cererea sa de recalculare fiind respinsă ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe, a declarat recurs (recalificat apel) reclamantul, considerând-o netemeinică și nelegală. În motivare, a arătat că a fost încălcat dreptul la apărare. Cererea de amânare a fost din motive medicale, cu dovada medicală, a fost solicitat prin cererea de amânare un termen pentru formularea de precizări, nu a fost solicitată judecata în lipsă, iar dosarul era la primul termen, deci nu era motiv de tergiversare.

A solicitat casarea cu trimitere spre rejudecare.

Cererea nu a fost motivată în drept.

Intimata a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, având în vedere că decizia de recalculare a rămas definitivă, nu este incident nici un motiv de nelegalitate.

În drept, a invocat art. 471 alin. 5 Cod de procedură civilă.

Analizând legalitatea și temeinicia sentinței apelate prin prisma motivelor de apel invocate, Curtea constată că apelul este neîntemeiat.

Față de prevederile art. 477 alin. 1 Cod de procedură civilă, care consacră limitele efectului devolutiv al apelului determinate de ceea ce s-a apelat, în sensul că instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite expres sau implicit de apelant, Curtea constată că prin motivele de apel s-a criticat, în fapt numai respectarea dreptului la apărare, și nu soluția de fond a instanței. Din acest motiv, Curtea nu va analiza aspectele de fond, susținute în cadrul dezbaterilor orale, cu atât mai mult cu cât, ele nu au fost analizate nici de prima instanță. În considerentele sentinței au fost reținute aspecte de procedură, referitoare la caracterul definitiv al deciziei de pensionare și la condițiile în care se poate formula o cerere de recalculare.

În ceea ce privește motivele de apel invocate, este adevărat că anterior termenului de judecată, în fața Tribunalului Galați, avocatul ales al reclamantului a solicitat amânarea judecării din motive medicale și pentru a depune precizări la acțiune. Cererea a fost respinsă, motivat, prin încheierea din 08.11.2019. Respingerea unei cereri de amânare a judecării cauzei nu echivalează cu o încălcare a dreptului la apărare. Potrivit art. 222 Cod de procedură civilă, amânarea judecării pentru lipsă de apărare poate fi dispusă, la cererea părții interesate, numai în mod excepțional, pentru motive temeinice care nu sunt imputabile părții sau reprezentantului ei. Instanța a reținut, în mod corect că acea cerere s-a formulat de către avocat, cu o zi înaintea termenului de judecată și că partea a avut suficient timp pentru a-și pregăti apărarea și a formula precizări. De asemenea, instanța a dispus amânarea pronunțării, pentru a da posibilitatea părții să își exercite dreptul la apărare, fără ca reclamantul să depună în termenul stabilit concluzii sau precizări.

În cauză, chiar dacă reclamantul nu a solicitat judecarea cauzei, în lipsă, o solicitase intimata prin întâmpinare.

Împrejurarea că era primul termen de judecată stabilit în cauză nu conduce la obligativitatea acordării unui alt termen, având în vedere dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la parcurgerea unei etape scrise în vederea soluționării într-un termen cât mai scurt a cauzei. Trebuie

subliniat și că, în cauză, reglementările legale în materia pensiilor prevăd o procedură strictă în privința contestării unei decizii, formulării unei cereri de recalculare/revizuire a pensiei.

Considerând că instanța a acordat toate garanțiile pentru respectarea dreptului la apărare și că motivele de apel nu sunt întemeiate, în baza art. 480 cod de procedură civilă, Curtea va respinge apelul ca nefondat.

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

1. Titlu: Colectare T.V.A.

Cuprins pe materii: Drept fiscal

Legislație relevantă: Legea nr. 227/2015

Rezumat: *Societate care are ca obiect colectare și valorificare deșeuri metalice, având anulată înregistrarea în scopuri de TVA, a depășit plafonul prevăzut de art. 310 din Legea nr. 227/2015. Astfel nu a solicitat înregistrarea ca plătitor de TVA și nu a colectat TVA aferent livrărilor de bunuri, invocând faptul că sunt aplicabile disp.art.331 din Legea nr. 227/2015 privind aplicarea taxei inverse, apreciind că nu se impunea colectarea de TVA.*

Decizia nr. 340/11.06.2020 a Curții de Apel Galați

Prin cererea înregistrată la Tribunalul ... inițial sub nr. 1353/113/2018, reclamantul ... a solicitat anularea Deciziei de impunere nr. 46 din 28.02.20218 și a Raportului de inspecție fiscală.

Prin sentința nr. 410/19.09.2018 a Tribunalului ... a fost admisă excepția lipsei calității procesual active invocate de pârâta DRFP ... prin AJFP ... și, respinsă cererea formulată de contestatorul ..., în calitate de asociat al ..., în contradictoriu cu pârâta DGRFP ... - prin A.J.F.P. ..., și pârâta AJFP ... - DGRFP ..., ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesual activă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs ..., în calitate de asociat al

Prin decizia nr. 109 din 07.02.2019 a Curții de Apel ... s-a admis recursul, s-a casat sentința recurată și s-a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

S-a reținut că „recurentul-reclamant, asociat și fost administrator al societății, are un interes legitim privat în accepțiunea art. 2 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 554/2004, derivând din posibilitatea de a-i fi atrasă răspunderea personală pentru creanțele societății în situația în care societatea ar intra în insolvență, iar pe de altă parte interesul reclamantului în contestarea respectivelor acte administrative fiscale rezidă și în împrejurarea că organele de inspecție fiscală au verificat inclusiv calcularea, evidențierea și declararea impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice.

De asemenea, interesul acționarilor/asociaților de a contesta actele prin care se micșorează patrimoniul societății rezultă și din prevederile art. 260 alin. 11 din Legea nr. 31/1990, potrivit căroră după lichidarea și radierea societății „Bunurile rămase din patrimoniul societății radiate din registrul comerțului, în condițiile prezentului articol, revin acționarilor/asociaților, în condițiile legii.”

Prin urmare, contrar celor reținute de către instanța de fond, asociatul societății ... este o persoană vătămată într-un interes legitim privat cu privire la emiterea unei Decizii de impunere prin care se tinde la micșorarea patrimoniului societății.”

În rejudecare, cauza a fost înregistrată sub nr. 1353/113/2018*.

La dosarul cauzei s-au depus acte, facturi fiscale.

Prin sentința nr. 429 din 04.11.2019 Tribunalul ... a respins excepția lipsei calității de reprezentant invocată de pârâta DGRFP ... - prin AJFP ..., a admis în parte cererea formulată de contestatorul ..., în calitate de asociat al ..., în contradictoriu cu pârâta DGRFP ... - prin AJFP ... și pârâta AJFP ... - DGRFP ..., având ca obiect contestație act administrativ fiscal, a anulat Decizia nr. 655/13 07 2018 emisă de pârâta DGRFP ... și, a anulat în parte Decizia de impunere ... 46/28.02.2018 emisă de pârâta DGRFP ... - AJFP ..., în ceea ce privește suma de 22942 lei reprezentând TVA aferent anului 2017.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

„Față de excepția lipsei calității de reprezentant instanța urmează să o respingă având în vedere Decizia de casare nr. 109/07 02 2019 a Curții de Apel ... pronunțată în dosarul nr. 1353/113/2018 prin care a reținut calitatea procesual activă a reclamantului în temeiul art. 1 al. 2 și art. 2 al. 1 lit. p din Legea nr. 554/2004.

Pe fondul cauzei se reține că prin Decizia de impunere ... 46/28.02.2018 emisă de pârâta s-au stabilit în sarcina reclamantului obligații fiscale astfel:

- 1402 cu titlu de TVA,
- 202 492 cu titlu de TVA,
- 6194 cu titlu de impozit pe venituri din dividende PF f 207.

Împotriva acestei decizii a formulat contestație reclamantul, care a fost respinsă prin Decizia nr. 655/13 07 2018, ca fiind formulată de o persoană fără calitatea de a contesta.

Din Raportul de inspecția fiscală nr. ... 45/28 02 2018 rezultă că în luna ianuarie 2013, agentului economic ... i-a fost anulată înregistrarea în scopuri TVA potrivit art. 316 al. 11 lit. h C fiscal, ca urmare a înregistrării în registrul comerțului a stării de inactivitate (suspendarea activității din 09.01.2013).

În luna februarie 2016 agentul economic își reia activitatea și solicită înregistrarea în scopuri TVA prin patru cereri, care au fost respinse.

În perioada ulterioară, când societatea a avut anulat codul de înregistrarea în scopuri TVA a realizat venituri astfel:

În perioada 06.02.2016 – 25.04.2017 suma de 914498 lei compusă din livrarea deșeurilor metalice și venituri din vânzări mijloace fixe (autoturisme).

În perioada 26.04.2017-30.06.2017 suma de 116856 lei compuse din livrarea deșeurilor metalice și venituri din vânzări mijloace fixe (autoturisme).

Din dispozițiile art. 11 al 6 și 8 C fiscal rezultă că ... nu beneficia, în perioada anulării înregistrării în scopuri TVA, de dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente achizițiilor efectuate, dar era supusă obligației de plată a TVA colectate, în conformitate cu prevederile titlului VII, aferentă operațiunilor taxabile desfășurate. Acest lucru rezultă și din dispozițiile art. 324 al. 10 lit. a C fiscal.

Nu se pot reține motivele referitoare la măsura de simplificare în domeniu TVA - taxarea inversă deoarece dispozițiile legale invocate – art. 331 C. fiscal - Măsuri de simplificare se adresează furnizorului și beneficiarul înregistrați în scopuri de TVA conform art. 316 Cod Fiscal ori agentul economic nu face parte din această categorie.

Instanța mai reține că veniturile obținute de ... în perioada 06.02.2016 – 25.04.2017 respectiv suma de 914498 lei depășesc plafonul de scutire prevăzut de art. 310 C. fiscal de 220000 lei aferent anilor 2016, 2017.

În schimb veniturile obținute de ... în 26.04.2017 – 30.06.2017 respectiv suma de 116856 lei nu depășește acest plafon, fapt pentru care agentul economic beneficiază de regimul special de scutire prevăzut de art. 310 C. fiscal.

Se constată că suma de 116856 lei reprezintă un procent de 11% din baza impozabilă TVA stabilită suplimentar de 1031356 lei. Aplicând acest procent la suma de plată cu titlu de TVA de 202492 lei se constată că a fost stabilită în plus cu titlu de obligație fiscală reprezentând TVA de plată suma de 22942 lei aferent anului 2017.

Se mai reține că pentru suma de 6194 lei vizând impozitul pe profit nu s-au formulat critici.

De asemenea, pentru suma de 1402 lei reprezentând TVA datorată anterior anulării înregistrării în scopuri TVA – 01.09.2012 – 09.01.2013 nu au fost depuse documentele justificative în dovedirea realității tranzacțiilor efectuate.

Din precizările depuse la dosar rezultă că reclamantul nu mai solicită anularea Raportului de Inspecție fiscală. Se mai reține că totodată că, clarificarea situației fiscale, respectiv verificarea legalității sumelor impuse și repararea pagubei, deși sunt prezentate ca petite ale cererii sunt în fapt efecte ale analizei Deciziei de impunere sub aspectul legalității.

Față de aceste considerente se va admite în parte cererea, și în consecință se va anula Decizia nr. 655/13.07.2018 și se va anula în parte Decizia de impunere ... 46/28.02.2018, în ceea ce privește suma de 22942 lei reprezentând TVA aferent anului 2017.”

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs, în termen legal, atât reclamantul ... asociat în cadrul ... cât și pârâta DGRFP ... prin AJFP ..., ambii apreciind-o ca fiind nelegală și netemeinică pentru următoarele motive:

În esență, recurentul reclamant ... a arătat că în mod eronat au fost aplicate dispozițiile art. 331 C.fiscal, având în vedere că operațiunea de vânzare a deșeurilor metalice este supusă măsurii de taxare inversă, și nu reglementează ca persoanele juridice să fie plătitoare de TVA sau nu.

Principala critică a recurentului vizează faptul că prin sentința recurată se menține în sarcina ..., obligația de plată a TVA aferent anului 2016, în sumă de 170.000 lei, ceea ce duce la micșorarea patrimoniului societății, cât timp sunt incidente măsurile simplificate prev. de art. 331 C.fiscal, atât în anul 2016 cât și în anul 2017.

Recurentul ... a mai precizat că societatea execută numai operațiuni de vânzare a deșeurilor colectate de la populație și astfel nu era obligată la emiterea facturilor cu TVA și la plata TVA, ci numai beneficiarul conform art. 331 C.fiscal.

Prin vânzarea mijloacelor fixe, a două autoturisme folosite, recurentul a precizat că ... nu a colectat TVA la vânzarea acestora.

Pentru lucrările pe teritoriul României, o persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA va emite factura cu TVA colectată, dacă livrarea se efectuează către o persoană neînregistrată în scopuri de TVA, iar pentru livrarea către persoane înregistrate în scopuri de TVA va emite factura în regim de taxare inversă. Taxarea inversă reprezintă o modalitate de simplificare a plății

taxei. Prin aceasta nu se efectuează nicio plată de TVA între furnizorul și beneficiarul livrării, acesta din urmă datorând, pentru operațiunile efectuate, taxa aferentă intrărilor și având posibilitatea, în principiu, să deducă taxa TVA.

Or, ... nu a cumpărat deșeuri din fier vechi de la persoane impozabile înregistrate în scopuri de TVA în anul 2016 și anul 2017 când a avut înregistrarea în scopuri de TVA anulată, respectiv perioada când a fost neînregistrată în scopuri de TVA astfel să fie emise facturi cu TVA colectată către ... ci, dimpotrivă, a cumpărat deșeuri metalice feroase și neferoase numai de la populație care nu emite facturi cu TVA colectată și nici forma cerută de către legiuitor pentru borderoul de achiziție emis pentru colectare de la populație nu este cu TVA colectată, cât timp populația nu este persoana impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în România.

Prin urmare, ... în calitate de vânzător de deșeuri metalice colectate de la populație cu borderouri de achiziție și neînregistrat în scopuri de TVA ori cu înregistrarea în scopuri de TVA anulată în anul 2016 și anul 2017, nu are o asemenea obligație impusă de către legiuitor cf.art.331 din Codul fiscal de a emite factura cu TVA necollectată pentru vânzarea deșeurilor metalice în anul 2016, iar în anul 2017 o obligație diferită, respectiv de a emite factura fără TVA pe motiv că depășește ori nu depășește un anumit plafon impus pentru scutire de la TVA la vânzarea de bunuri și servicii, deoarece legiuitorul prin textul de lege incident art.331 din Codul fiscal în vigoare în anul 2016 și anul 2017 nu impune ca obligație legală emiterea facturilor cu TVA necollectată pentru vânzarea de deșeuri metalice pentru persoanele juridice care vând deșeuri feroase și neferoase care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA ci aceasta obligație este impusă de către legiuitor numai persoanelor impozabile care vând bunuri și servicii și au înregistrarea în scopuri de TVA anulată.

Or, ... are înregistrarea în scopuri de TVA anulată în anul 2016 și anul 2017 tocmai de către pârâte, cum arată pârățile prin întâmpinare care refuză nelegal să reînregistreze pe ... în scopuri de TVA pentru înlăturarea situației care a dus la anularea - suspendarea temporară a activității la registrul comerțului, deși ... a depus 4 cereri prin care a arătat că a fost înlăturată suspendarea activității la registrul comerțului - cauza pentru care a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA.

Recurentul a mai precizat că este discriminat, în condițiile în care în anul 2012 este înregistrat în scopuri de TVA, beneficiarul deșeului este obligat la plata de TVA, iar în anul 2016 și 2017, având înregistrarea în scopuri de TVA anulată respectă obligația de a factura deșeuri feroase și neferoase fără TVA, folosind forma facturilor fără rubrica TVA, împreună cu persoanele juridice exceptate de la plata TVA, iar pentru anul 2017 instanța aplică disp. art. 331 C.fiscal și pentru anul 2016 nu mai are în vedere aceste prevederi.

Astfel, în opinia recurentului, nu este beneficiar, ci vânzător de deșeuri feroase și neferoase, nu are obligația legală de a plăti TVA ca vânzător de deșeuri, cu înregistrarea în scopuri de TVA anulată.

De asemenea, în mod eronat s-a reținut de instanța de fond că nu a solicitat și anularea raportului de inspecție fiscală.

Recurentul ... a arătat că în calitate de vânzător al deșeurilor colectate de la populație, nu are obligația plății TVA-ului, întrucât, conform art. 331 alin. 1 C.fiscal, legiuitorul a instituit obligația plății TVA-ului numai în sarcina beneficiarului, motiv pentru care hotărârea recurată este

lipsită de temei legal, fiind dată cu aplicarea greșită a legii, conform art. 488 alin. 1 pct. 8 C.proc.civ.

Pârâta DGRFP ..., prin AJFP ... a declarat recurs, precizând că hotărârea recurată a fost pronunțată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material, respectiv a prevederilor art.11 alin.(6) și alin.(8), art. 310, art. 324, alin. 10 lit. a din Legea nr. 227/2015, motiv de recurs prevăzut la art. 488 pct. 8 N.C.P.C.

Instanța de fond nu a precizat faptul că ... a încălcat prevederile art.11 alin. (6) și alin. (8) respectiv, art. 324 alin. 10 lit.a) din Legea nr. 227/2015, în sensul că, acesta avea obligația declarării taxei pe valoarea adăugată colectată aferentă livrărilor/prestărilor de servicii efectuate, în perioada 16.02.2016 - 30.06.2017, prin depunerea D311 - declarație privind TVA colectată datorată de către persoanele impozabile al căror cod de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată a fost anulat.

Astfel ..., în mod deliberat, nu și-a îndeplinit obligațiile declarative respectiv, nu a depus la organul fiscal teritorial, declarațiile privind TVA colectată datorată de către persoana impozabilă al cărui cod de înregistrare în scopuri de TVA a fost anulat pentru perioada februarie 2016 - iunie 2017, formular cod D311.

Instanța de fond în mod eronat a reținut faptul că potrivit dispozițiilor art. 310 Cod fiscal „...agentul economic: beneficiază de regimul special de scutire prevăzut de art. 310 Cod fiscal”.

De asemenea, instanța de fond în mod greșit a considerat faptul că “suma de 116.856 lei reprezintă un procent de 11% din baza impozabila TVA stabilită suplimentar de 1.031 356 lei. Aplicând acest procent la suma de plată cu titlul de TVA se constată că a fost stabilită în plus cu titlul de obligație fiscal reprezentând TVA de plată suma de 22 942 lei aferenta anului 2017”.

Potrivit dispozițiilor art. 310 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, - Regimul special de scutire pentru întreprinderile mici, prevede:

“... (6) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire și a cărei cifră de afaceri prevăzută la alin. (2), este mai mare sau egală cu plafonul de scutire prevăzut la alin. (1) trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA,, conform art. 316, în termen de 10 zile de la data atingerii ori depășirii plafonului. Data atingerii sau depășirii plafonului se consideră a fi prima zi a lunii calendaristice următoare celei în care plafonul a fost atins ori depășit. Regimul special de scutire se aplică până la data înregistrării în scopuri de TVA. conform art. 316.

Dacă persoana impozabilă respectivă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere, organele fiscale competente procedează după cum urmează.

a) stabilesc obligații privind taxa de plată, constând în diferența dintre taxa pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze și taxa pe care ar fi avut dreptul să o deducă, de la data la care persoana impozabilă respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, dacă taxa colectată este mai mare decât taxa deductibila, precum și accesoriile aferente, sau după caz;

b) determină suma negativă a taxei, respectiv diferența dintre taxa pe care ar fi avut dreptul să o deducă, de la data la care persoana impozabilă respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, și taxa pe care

persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrată în scopuri de taxă conform art. 316, dacă taxa deductibilă este mai mare decât taxa colectată ".

Având în vedere, prevederile textului de lege prezentat anterior, precum și obligativitatea ... de a declara la organul fiscal teritorial, veniturile înregistrate în evidența contabilă, rezultă că în momentul depășirii pragului de venituri de 220 000 lei aferent anilor 2016, 2017, societatea are obligația să se înregistreze ca plătitor de TVA în termen de zece zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau a depășit acest plafon. Înregistrarea se face prin depunerea declarației 010.

Organul fiscal nu a avut cunoștință că aceasta realizează venituri, motiv pentru care a fost în imposibilitatea punerii în aplicare a prevederilor art. 310 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare.

Organele de inspecție nu au cunoscut că ... a desfășurat activitate economică, în perioada 16.02 2016 - 30.06.2017, obținând venituri la nivelul sumei de 1.031.356 lei, până la momentul desfășurării controlului inopinat, efectuat anterior inspecției fiscale și finalizat cu procesul verbal nr. 21234 din 16.11.2017.

În consecință, organele de inspecție fiscală au procedat corect și conform legislației în vigoare la stabilirea în sarcina societății a debitului constând în TVA colectată de plată în sumă de 202.492 lei.

În luna mai 2016, conform balanței de verificare, agentul economic verificat a repartizat profitul aferent anului 2012 (soldul creditor cont contul 117 „Rezultatul reportat” reprezentând profituri nerepartizate aferente perioadei precedente = 130.073,57 lei) integral, în contul dividendelor cuvenite asociaților, suma fiind evidențiată în contul 457 'Dividende de plată.

Rezultă că ... avea obligația de a calcula, evidenția și declara la organul fiscal teritorial impozitul pe dividende în sumă de 6.194 lei (aferent dividendelor în sumă de 130.073,57 lei, repartizate conform procentelor de participare la contul de profit și pierdere) în condițiile în care suma repartizată în contul dividendelor a și fost distribuită efectiv asociaților, astfel:

S-a acoperit un debit pe care asociații îl aveau la societate, respectiv prin creditul contului 461 „Debitori diverși” la nivelul sumei de 110.000 lei:

- diferența de 20.073,57 lei a fost achitată în numerar din casieria societății (cont 5311” Casa”).

În conformitate cu prevederile Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, art. 7 alin (1). pct. 11 reprezintă dividend: „o distribuție în bani sau în natură, efectuată de o persoană juridică unui participant, drept consecință a deținerii unor titluri de participare la acea persoană juridică,,.

Având în vedere prevederile acestui text coroborate cu prevederile art.97 alin.(7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, echipa de inspecție fiscală a considerat suma totală de 130.073,57 lei ca dividend plătit asociaților pentru care a stabilit un impozit pe dividende în sumă de 6.194 lei.

Potrivit prevederilor legale anterior citate, dividendul este definit ca fiind orice distribuire făcută în favoarea asociaților, deci orice plăți - în bani sau în natură - efectuate de societate în beneficiul asociaților, pentru care nu justifică utilizarea lor în scopul activității economice a

societății. Astfel, sumele respective, ridicate de asociat pentru care nu se demonstrează că au fost utilizate în beneficiul activității economice a societății, - sunt asimilate dividendelor la data plății acestor sume.

În același sens, precizăm că legiuitorul permite administratorului societății să ridice sume de bani din casierie în vederea achizițiilor pentru realizarea de operațiuni impozabile, însă prevede că, în situația în care nu se justifică utilizarea sumelor respective în beneficiul activității economice a societății, sumele respective reprezintă dividend și sunt tratate ca atare.

Conform prevederilor legale citate mai sus, se reține că, sumele plătite în favoarea asociaților, pentru care nu se justifică utilizarea în beneficiul operațiunilor economice ale unității, fiind asimilate dividendelor, urmează regimul fiscal aplicabil dividendelor, prevăzut la art. 97 alin 7) din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În consecință, sunt supuse impozitului pe veniturile din dividende în cotă de 5% din suma acestora obligația calculăm și reținem acestui impozit revenind persoanei juridice, la data plății sumelor respective către asociați, iar scadența de plată a impozitului este data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se face plata veniturilor.

În baza prevederilor legale menționate anterior, pentru sumele încasate din societate de asociat/asociați, organul de inspecție fiscală a procedat în mod corect la calcularea impozitului pe veniturile din dividende în sumă de 6.194 lei.

Examinând recursurile declarate prin prisma disp. art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod proc. civ. va reține că recursurile sunt nefondate, avându-se în vedere următoarele:

Activitatea ... a făcut obiectul unei inspecții fiscale parțiale desfășurată în perioada 23.01.2018 – 07.02.2018, în urma căreia a fost emisă Decizia de impunere nr ... 46/28.02.2018, act administrativ fiscal emis în baza Raportului de Inspecție Fiscală nr. ... 45/28.02.2018, întocmit la finalizarea acțiunii de control.

În actul administrativ emis au fost stabilite creanțele fiscale în sumă totală de 210.088 lei, constând în 203.894 lei - taxă pe valoarea adăugată și 6.194 lei - impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice.

S-a reținut că în perioada 16.02.2016 - 30.06.2017, societatea a obținut venituri la nivelul sumei de 1.031.356 lei, pentru care trebuia să se colecteze TVA de plată în sumă de 202.492 lei și reprezintă consecința unor aspecte deficiente, astfel

- nedeclararea TVA colectată de plată în sumă de - 202 492 lei aferentă veniturilor în sumă de 1.031.356 lei realizate și înregistrate în perioada 16.02.2016 - 30.10.2017, în care operatorul economic a avut anulat înregistrarea în scopuri de TVA în conformitate cu prevederile art. 316 alin. (11) lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare;

- neîndeplinirea obligațiilor declarative de către contribuabilul verificat, în speță, nedepunerea la organul fiscal teritorial a Declarației formular cod D311 – „Declarație privind taxa pe valoarea adăugată colectată datorată de către persoanele impozabile al căror cod de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată a fost anulat conform art. 316 alin. (11) lit. a)-e), lit. g) sau lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal”;

De asemenea s-a reținut că, impozitul pe veniturile din dividende pentru perioada 16.02.2016 - 31.10.2017, s-a stabilit la nivelul sumei de 6.194 lei, aferent unei baze de impozitare în sumă de 123 880 lei, iar societatea a repartizat profitul aferent anului 2015 (soldul creditor cont contul 117 „Rezultatul reportat” reprezentând profituri nerepartizate aferente perioadei precedente = 130.073,57 lei integral, în contul dividendelor cuvenite asociaților, contul 457 „Dividende de plata”, fără a calcula, evidenția și declara la bugetul de stat impozitul aferent în sumă de 6.194 lei.

În luna ianuarie 2013, în conformitate cu art. 153 alin.(9) lit.b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, republicat, cu modificările și completările ulterioare (act normativ în vigoare până la data de 31.12.2015), ... i-a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA ca urmare a înscrierii în registrul comerțului a stării de inactivitate (suspendarea activității începând cu data de 09.01.2013).

În luna februarie 2016, ... își reia activitatea și solicită înregistrarea în scopuri de TVA, prin depunerea a patru cereri - formular cod 099, cereri care au fost respinse, în conformitate cu prevederile art. 316 alin. (11) lit.h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, motivat de faptul că nu întrunea condițiile de a fi înregistrat în scopuri de TVA.

În perioadele în care ... a avut anulat codul de înregistrare în scopuri de TVA s-au înregistrat venituri în valoare totală de 1.031 356 lei, după cum urmează:

a) 16.02.2016 – 25.04.2017, venituri totale în suma 914 498 lei, compuse din venituri din livrarea deșeurilor metalice, precum și venituri din vânzări mijloace fixe (autoturisme);

b) 26.04.2017 – 30.06.2017 venituri totale în sumă de 116.856 lei compuse din venituri din livrarea deșeurilor metalice și venituri din vânzări mijloace fixe (autoturisme).

Principalele critici ale recurentului ... vizează faptul că în calitate de vânzător de deșuri colectate de la populație, societatea nu avea obligația plății TVA-ului întrucât potrivit art. 331 Cod fiscal, legiuitorul a stabilit obligația plății de TVA numai în sarcina beneficiarului.

Potrivit art. 331 din Legea nr. 227/2015 „Măsuri de simplificare (1) Prin excepție de la prevederile art. 307 alin. (1), în cazul operațiunilor taxabile, persoana obligată la plata taxei este beneficiarul pentru operațiunile prevăzute la alin. (2). Condiția obligatorie pentru aplicarea taxării inverse este că atât furnizorul, cât și beneficiarul să fie înregistrați în scopuri de TVA conform art. 316. (2) Operațiunile pentru care se aplică taxarea inversă sunt:

a) livrarea următoarelor categorii de bunuri:

1. deșuri feroase și neferoase, de rebuturi feroase și neferoase, inclusiv produse semifinite rezultate din prelucrarea, fabricarea sau topirea acestora;”

Cu privire la aceste critici va reține că disp. art. 331 din Legea nr. 227/2015 precizează în mod expres că măsurile de simplificare pentru aplicarea taxării inverse este ca atât *furnizorul*, cât și *beneficiarul* să fie înregistrați în scopuri de TVA conform art. 316 din Legea nr. 227/2015, ca și condiție obligatorie.

Cum în speță, ... în calitate de vânzător de deșuri colectate de la populație nu era înregistrată în scopuri de TVA, conform art. 316 din Legea nr. 227/2015, disp. art. 331 din Legea

nr. 227/2015 privind aplicarea taxării inverse, nu sunt aplicabile, motiv pentru care nu vor fi reținute criticile recurentului ... sub acest aspect.

Potrivit art. 310 din Legea nr. 227/2015 „Regimul special de scutire pentru întreprinderile mici

(1) Persoana impozabilă stabilită în România conform art. 266 alin. (2) lit. a), a cărei cifră de afaceri anuală, declarată sau realizată, este inferioară plafonului de 88.500 euro, al cărui echivalent în lei se stabilește la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la următoarea mie, respectiv 300.000 lei, poate aplica scutirea de taxă, denumită în continuare regim special de scutire, pentru operațiunile prevăzute la art. 268 alin. (1), cu excepția livrărilor intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 294 alin. (2) lit. b).

(2) Cifra de afaceri care servește drept referință pentru aplicarea alin. (1) este constituită din valoarea totală, exclusiv taxa în situația persoanelor impozabile care solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii efectuate de persoana impozabilă în cursul unui an calendaristic, taxabile sau, după caz, care ar fi taxabile dacă nu ar fi desfășurate de o mică întreprindere, a operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România conform art. 297 alin. (4) lit. b), a operațiunilor scutite cu drept de deducere și, dacă nu sunt accesorii activității principale, a operațiunilor scutite fără drept de deducere prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. a), b), e) și f). Prin excepție, nu se cuprind în cifra de afaceri prevăzută la alin. (1), dacă sunt accesorii activității principale, livrările de active fixe corporale, astfel cum sunt definite la art. 266 alin. (1) pct. 3, și livrările de active necorporale, efectuate de persoana impozabilă.”

În perioadele în care ... a avut anulat codul de înregistrare în scopuri de TVA, 16.02.2016 - 30.06.2017, s-au înregistrat venituri din valorificarea deșeurilor provenite de la populație și din vânzarea unor autoturisme în valoare totală de 1.031 356 lei, cu depășirea plafonului prevăzut de art. 310 alin 1 din Legea nr. 227/2015, fără ca societatea să solicite înregistrarea ca plătitor de TVA.

În conformitate cu prevederile art. II alin.(6) și alin. (8) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare respectiv alin. (6) „Persoanele impozabile stabilite în România, declarați inactivi conform Codului de procedură fiscală care desfășoară activități economice în perioada de inactivitate sunt supuși obligațiilor privind plata impozitelor taxelor și contribuțiilor sociale obligatorii, dar în perioada respectivă nu beneficiază de dreptul de deducere a cheltuielilor și a TVA aferentă achizițiilor efectuate ...” alin. (8) „Persoanele impozabile stabilite în România, cărora li s-a anulat înregistrarea în scopuri de TVA conform prevederilor art.316 alin. (11) lit. b), e) și h) din Legea nr. 227/2015 nu beneficiază în perioada respectivă de dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor efectuate, dar sunt supuse obligației de plată a taxei pe valoarea adăugată colectată, în conformitate cu titlul VII aferentă operațiunilor taxabile desfășurate în perioada respectivă”.

Totodată, O.P.A.N.A.F. nr. 795 din 19 februarie 2016 (valabil în perioada analizată, până la data de 08.02.2018) pentru aprobarea modelului și conținutului formularului (311) „Declarație privind taxa pe valoarea adăugată colectată datorată de către persoanele impozabile al căror cod de înregistrare în scopuri de taxa pe valoarea adăugată a fost anulat conform art. 316 alin. (11) lit. a) - e), lit. g) sau lit. h) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal” stabilește imperativ categoriile de persoane impozabile care au obligația depunerii D311 și situațiile care implică depunerea acestuia, astfel: „... persoanele impozabile al căror cod de înregistrare în scopuri de TVA a fost anulat, din oficiu, conform prevederilor art. 316 elin. (11) lit. a) - e) sau h) din Codul fiscal și care efectuează, după anularea înregistrării în scopuri de TVA livrări de bunuri/prestări de servicii și/sau achiziții de bunuri și/sau de servicii pentru care sunt obligate la plata taxei, pentru care există obligația plății taxei colectate în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (6) și (8) din Codul fiscal”.

Conform art. 324 alin. 10 lit. a) din Legea nr. 227/2015, „Persoanele impozabile al căror cod de înregistrare a fost anulat potrivit prevederilor art. 316 alin. (11) lit. a) - e) și h) trebuie să depună o declarație privind taxa colectată care trebuie plătită, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a intervenit exigibilitatea taxei pentru livrări de bunuri/prestări de servicii efectuate, și/sau pentru achiziții de bunuri/ori servicii pentru care sunt persoane obligate la plata taxei, a căror exigibilitate de taxă intervine în perioada în care persoana impozabilă nu are un cod valabil de T.V.A, respectiv: a) taxa colectată care trebuie plătită în conformitate cu prevederile art. 11 alin (8) din Legea nr. 227/2015 pentru livrările de bunuri/sau prestările de servicii efectuate în perioada în care persoana impozabilă nu are un cod valabil de TVA.“.

Astfel, criticile recurenței DGRFP ... care a precizat că ... avea obligația declarării taxei pe valoarea adăugată colectată aferentă livrărilor/prestărilor de servicii efectuate, în perioada 16.02.2016 - 30.06.2017, prin depunerea D311 - declarație privind TVA colectată datorată de către persoanele impozabile al cărui cod de înregistrare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată a fost anulat, sunt întemeiate.

De asemenea critica recurenței DGRFP ... privind aplicarea eronată a disp. art. 310 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, de către instanța de fond cu privire la perioada 26.04.2017 – 30.06.2017, când societatea a obținut venituri totale în sumă de 116.856 lei, este întemeiată, cât timp anterior, respectiv 16.02.2016 – 25.04.2017, societatea depășise plafonul de scutire și avea obligația înregistrării ca plătitor de TVA.

Critica recurentului ...că este discriminat, întrucât pentru anul 2017 instanța de fond are în vedere disp. art. 331 Cod fiscal și îl exonerează de plata TVA de 22942 lei, iar pentru anul 2016 nu mai are în vedere aceste prevederi, nu pot fi primite întrucât pe de o parte instanța de fond a avut în vedere la exonerarea TVA de 22942 lei pentru anul 2017, disp. art. 310 Cod fiscal și nu disp. art. 331 Cod fiscal, iar pe de altă parte s-a reținut că instanța de fond a aplicat greșit aceste prevederi, așa cum s-a arătat mai sus.

Critica recurenței DGRFP ... că ... avea obligația de a calcula, evidenția și declara la organul fiscal teritorial impozitul pe dividende în sumă de 6.194 lei (aferent dividendelor în sumă de 130.073,57 lei, repartizate conform procentelor de participare la contul de profit și pierdere) nu

va fi analizată, cât timp instanța de fond a reținut că nu s-au formulat critici. Va constata că nici la fond și nici în recurs, recurentul ... nu a formulat critici punctuale cu privire la impozitul pe dividende în sumă de 6.194 lei aferent dividendelor în sumă de 130.073,57 lei.

Totodată va reține că instanța de fond a soluționat corect excepția lipsei calității de reprezentant, excepție invocată de DGRFP ... prin A.J.F.M.P. ..., având în vedere indicațiile date în decizia de casare nr. 109/7.02.2019 a Curții de Apel ..., conform art. 501 Cod proc. civ.

Față de cele mai sus arătate, în baza art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod proc. civ. și art. 496 alin. 1, 2 Cod proc. civ. va respinge ca nefondat recursul declarat de recurentul ...

Va admite recursul declarat de recurenta pârâtă D.G.R.F.P. ..., va casa în parte sentința nr. 429 din 04.11.2019 a Tribunalului ... și în rejudecare, va respinge cererea ca nefondată și, va menține dispoziția privind soluționarea excepției lipsei calității de reprezentant invocată de pârâta D.G.R.F.P. ...

2. Titlu: Anulare act administrativ

Cuprins pe materii: Drept administrativ

Legislație relevantă: Ordinul Ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1468/2015; O.U.G. nr. 3/2015, O.U.G. nr. 66/2011.

Rezumat: *S-a solicitat anularea procesului verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare, conform O.U.G. nr. 66/2016. S-a reținut că petentul nu a respectat angajamentele asumate prin cererea de plată pentru pachetul agro-mediu măsura 214, P4 (culturi verzi) pentru o perioadă de 5 ani de la data semnării acestuia.*

Decizia nr. 332/9.06.2020 a Curții de Apel Galați

Prin sentința civilă nr.766/6.12.2019, Tribunalul ... a respins acțiunea formulată de reclamanta ..., societate în faliment, cu sediul în municipiul ..., prin lichidator judiciar ..., ca fiind nefondată.

În fapt s-a reținut că ”prin procesul-verbal de constatare și de stabilire a creanțelor bugetare nr. 20874/18.12.2017 privind cererea de plată nr. ... - 26867/14.05.2013, cerere în baza căreia s-au emis deciziile de plată nr. 1049723/17.10.2013, 832222/13.09.2013, 3214530/19.02.2014, 3220638/12.06.2014 și 3239571/30.05.2017, s-a constatat primirea de către reclamantă a unei sume necuvenite, în cuantum de 291.937,43 lei pe campania 2013, pentru pachetul agromediului, măsura 214, P4 (culturi verzi) din care 239388,68 lei aferent bugetului UE, iar 52548,75 lei aferent bugetului de stat, întrucât nu a fost înființată suprafața contractată.

Prin declarația înregistrată sub nr. 6694/27.05.2015, reclamanta a luat la cunoștință de faptul că angajamentul pe pachetul P4 continuă cu respectarea cerințelor din cadrul juridic aferent noii perioade de programare 2014-2020, pe perioada rămasă până la finalizarea celor 5 ani de la semnarea angajamentului anterior.

Dar, ulterior, prin cererea nr. 106/11.09.2015, înregistrată la A.P.I.A. sub nr.../11.09.2015, reclamanta solicită aplicarea clauzei de revizuire, fără aplicarea de penalități, motivat de faptul că nu este de acord cu prevederile și cerințele din noul cadru juridic a Măsurii 214-PNDR 2014-2020, comunicând, totodată, că nu va mai înființa în toamna 2015 culturi conform pachetului P4-culturi verzi pentru suprafața de 505,27 ha.

Prin răspunsul nr.14136/21.09.2015 i se comunică faptul că cererea de aplicare a clauzei de revizuire este tardivă.

Prin raportul de control 000257, control notificat și efectuat în 13.11.2015, reclamanta declară că nu a înființat culturile pentru că a făcut cerere de retragere, neînființare care se constată și cu ocazia vizitei din data de 07.12.2015.

Nu rezultă, într-adevăr, faptul notificării tuturor controalelor, însă tribunalul reține că, practic, acestea au fost efectuate pentru verificarea materializării intenției declarate a reclamantei de neînființare a culturilor, având în vedere răspunsul prin care a fost înștiințată că cererea de aplicare a clauzei de revizuire este tardivă, astfel că nu sunt de natură a aduce reclamantei o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin desființarea actului.

În sensul celor de mai sus, tribunalul reține că procesul-verbal de constatare a neconformităților constituie un act de procedură care este guvernat, în ceea ce privește sancțiunea aplicabilă în cazul încălcării cerințelor de fond sau de formă instituite pentru validitatea sa, de dispozițiile art. 174- 175 Cod procedură civilă.

Aceasta, întrucât prevederile art. 21 alin. 19 din O.U.G. nr. 66/2011 statuează că: „Procesul-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanței bugetare este act administrativ în sensul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare”, în timp ce dispozițiile art. 28 din acest din urmă act normativ, stabilesc că „Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Codului de procedura civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de autoritate dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte, precum și cu procedura reglementată de prezenta lege. Compatibilitatea aplicării unor norme ale Codului de procedură civilă se stabilește de instanță, cu prilejul soluționării excepțiilor”.

Or, potrivit art. 175 alin.1 Cod procedură civilă, „Actul de procedură este lovit de nulitate, dacă prin nerespectarea cerinței legale s-a adus părții o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin desființarea acestuia”; de altfel, vătămarea constituie o condiție sine qua non pentru admisibilitatea oricărei acțiuni în contencios administrativ, astfel cum rezultă, fără echivoc, din cuprinsul art. 1, art. 2 alin.1 lit. a) și art. 8 alin.1 din Legea nr. 554/2004.

Pe de altă parte, însă, potrivit art.51 alin.2 din OUG nr. 66/2011, ceea ce se atacă este Decizia de respingere a contestației, iar contestația formulată de către reclamantă a avut ca obiect doar pretinsa nerespectare a dispozițiilor art.15 din Regulamentul Delegat (UE) nr.640/2014 al Comisiei, astfel încât pârâta nu a analizat în decizia de soluționare celelalte susțineri făcute ulterior, în cuprinsul cererii de chemare în judecată; în consecință, aceste susțineri nu pot face nici obiectul analizei instanței.

În ceea ce privește pretinsa nerespectare a dispozițiilor art.15 din Regulamentul Delegat (UE) nr.640/2014 intitulat „Excepții de la aplicarea de sancțiuni administrative” și conform căruia:

(1) Sancțiunile administrative prevăzute în prezentul capitol nu se aplică în ceea ce privește partea cererii de ajutor sau a cererii de plată în legătură cu care beneficiarul informează în scris autoritatea competentă că cererea de ajutor sau cererea de plată este incorectă sau că a devenit incorectă după depunere, cu condiția ca beneficiarul să nu fi fost informat cu privire la intenția autorității competente de a efectua un control la fața locului și ca autoritatea să nu fi informat deja beneficiarul în legătură cu eventualele neconformități din cererea de ajutor sau din cererea de plată.

(1) Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 671). 20.6.2014 RO Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 181/61;

(2) Pe baza informațiilor furnizate de beneficiar astfel cum se menționează la alineatul (1), cererea de ajutor sau cererea de plată este modificată astfel încât să reflecte situația reală”, instanța constată că textul se referă la modificarea parțială a cererii în caz de neconcordanțe, iar nu la situația de închidere a angajamentelor prevăzută de art. 7 din Ordinul nr.620/2015, conform căruia:

Art. 7 - (1) În baza prevederilor art. 46 din Regulamentul (CE) nr. 1.974/2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1.698/2005 al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltarea rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), cu modificările și completările ulterioare, fermierii care au angajamente în desfășurare în cadrul măsurii 214 din PNDR 2007 - 2013 pot accesa în anul 2015 clauza de revizuire, în scopul adaptării acestor angajamente la noul cadru juridic, până la termenul-limită de depunere a cererilor unice de plată. În acest sens, în anul 2015, fermierii semnează un document adițional la angajamentul inițial (Declarație privind adaptarea/neadaptarea angajamentelor) prin care:

a) închid angajamentele în cazul neacceptării cerințelor din noul cadru juridic;

b) acceptă să continue angajamentele cu respectarea cerințelor din cadrul juridic aferent noii perioade de programare 2014 - 2020 pe perioada rămasă până la finalizarea celor 5 ani din angajamentul anterior.

(2) În situația în care beneficiarii măsurii 214 din PNDR 2007 - 2013 nu acceptă adaptarea angajamentelor unui sau unor pachet/pachete la noul cadru juridic, vor putea închide angajamentele aflate în derulare aferente acestuia/acestora fără a fi necesară restituirea sumelor plătite în perioada de desfășurare a angajamentelor respective. În situația închiderii angajamentelor, fermierii nu vor putea semna noi angajamente în cadrul măsurilor, submăsurilor, pachetelor sau variantelor prevăzute de PNDR 2014 - 2020, ale căror condiții modificate au constituit motivul accesării clauzei de revizuire, astfel ...

Se reține, în acest context, faptul că reclamanta a semnat Declarația prevăzută în textul anterior menționat, prin care și-a exprimat acordul cu aplicarea cerințelor din noul cadru juridic, aferent noii perioade de programare PNDR 2014-2020 și a luat la cunoștință despre faptul că

angajamentul deja existent continuă pe perioada rămasă până la finalizarea celor cinci ani de la semnarea acestuia, astfel că solicitarea de accesare a clauzei de revizuire depusă ulterior a fost corect respinsă ca fiind tardivă, în condițiile în care închiderea angajamentelor se putea face până cel târziu la termenul-limită de depunere a cererilor unice de plată, termen care potrivit art.13 din Ordinul nr. 619/2015, în forma de la data semnării Declarației, era 31 mai.

Față de cele anterior reținute, cererea reclamantei apare ca fiind nefondată.,,

Împotriva sentinței civile nr. 766/06.12.2019 pronunțată de Tribunalul ..., Secția de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 2917/121/2018, recurenta reclamantă ..., societate în faliment a declarat recurs, în conformitate cu disp. art.20 din Legea nr. 554/2005 coroborat cu art.488 alin.(1) pct.8 Cod proc. civ. solicitând casarea sentinței atacate și în rejudecare admiterea acțiunii, desființarea deciziei nr.4/P/27.02.2018 cu consecința anularii Procesului verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare nr. 20874/18.12.2017 emis de A.P.I.A. Consiliul Județean ...

În fapt, la data de 18.12.2017 A.P.I.A. Consiliul Județean ... prin adresa nr. 20866/18.12.2017 a emis către societatea ... Procesul verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare nr. 20874/18.12.2017 privind cererea de plată nr. ...-8210/27.03.2014, proces verbal prin care s-a stabilit un debit în valoare de 291.937,43 lei pe baza unui Raport de control ce nu a fost comunicat societății.

În conformitate dispozițiile art. 1 și art. 7 din Legea nr. 554/2005 societatea ... - prin lichidator judiciar ..., a contestat Procesul verbal de constatare și de stabilire a creanțelor bugetare nr. 20874/18.12.2017, formulând plângerea prealabilă nr. 104/31.01.2018 înregistrată la APIA Consiliul Județean ... sub nr. 4/P/02.02.2018.

Plângerea prealabilă a fost respinsă de către A.P.I.A. Consiliul Județean ... prin Decizia nr.4/P/27.02.2018 comunicată prin poșta cu confirmare de primire la data de 01.03.2018.

Împotriva Deciziei nr. 5/P/27.02.2018 prin care APIA Consiliul Județean ... a respins contestația nr.104/31.01.2018 (înregistrată la Agenție sub nr.4/P/02.02.2018), am formulat cerere, care a format obiectul dosarului nr.2917/121/2018 - Tribunalul ..., Secția Contencios Administrativ și Fiscal, prin care a solicitat desființarea Deciziei nr.4/P/27.02.2018 cu consecința anularii Procesului verbal de constatare a neregulilor și de stabilirea a creanțelor bugetare nr.20874/18.12.2017 emis de A.P.I.A. Consiliul Județean ...

Prin sentința civilă nr.766/06.12.2019 pronunțată în dosarul menționat, instanța a respins acțiunea ca nefondată.

Soluția judecătorului sindic este netemeinică și nelegală, hotărârea recurată fiind dată cu încălcarea și aplicarea greșită a următoarelor dispoziții legale:

1. În motivare, instanța de fond reține doar faptul că societatea ... nu a fost notificată cu privire la toate controalele efectuate, dar ca prin procesul verbal de constatare a neregulilor și stabilire a creanțelor bugetare nr. 20874/18.12.2017, aceasta nu a fost vătămată.

Dispozițiile capitolului 5.1 din Ghidul pentru inspectorii care realizează controlul pe teren, precum și Schemei procesului de realizare a controlului (punctul 6) și capitolul 14.7 din cadrul Manualului de proceduri privind controlul clasic pe teren, campania 2015, care prevăd

obligativitatea notificării controalelor, nu au fost analizate de către instanța, în condițiile în care societatea a fost privată de dreptul de a contesta acte primare (rapoarte de control) care au stat la baza emiterii procesului verbal de constatare a neregulilor și stabilire a creanțelor bugetare nr.20874/18.12.2017.

2. Art.7 alin. (l) și art.8 alin.(l) din Legea nr. 554/2004:

Instanța de fond a reținut în motivare că cererea de chemare în judecată cuprinde susțineri noi, care nu se găsesc în contestație, astfel încât intimata pârâtă nu a analizat în decizia de soluționare și aceste susțineri cu ocazia soluționării plângerii prealabile.

Prin plângerea prealabilă și acțiunea introdusă la instanța a solicitat același lucru, respectiv anularea procesului verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare nr.20874/18.12.2017 emis de A.P.I.A. Consiliul Județean ...

Extinderea motivelor arătate prin acțiunea de anulare a procesului verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare nr.20874/18.12.2017, este permisă de dispozițiile art.8 alin.(l) din Legea nr.554/2004, iar susținerile făcute ulterior în cadrul acesteia nu reprezintă un capăt de cerere diferit de plângerea prealabilă.

Astfel, în mod nelegal instanța s-a rezumat la a analiza doar incidența dispozițiilor art.15 din Regulamentul Delegat UE nr.640/2014, celelalte dispoziții legale invocate, respectiv: art.72 alin.(3) din Regulamentul (CE) 809/2014, art.72 (3), art. 41 din Regulamentul (UE) 809/2014 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului, art. 25 din Regulamentul (CE) 809/2014 și „Procedura operațională privind controlul clasic în cadrul schemelor de plăți și măsurilor de sprijin”, art.21 alin.1 (15) din O.U.G. nr.66/2011, art.21 alin.(2l) din O.U.G. nr.66/2011, fiind ignorate complet.

Prin întimpinarea formulata de intimata A.P.I.A. Consiliul Județean ... a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Fermierul a fost notificat, în data de 13.11.2015, de către inspectorul responsabil de dosar. Pentru operativitate și pentru respectarea perioadelor de realizare a controalelor, metoda de notificarea aleasă fost notificarea telefonică (adresa nr. 8583/03.06.2019 emisă de Serviciul control pe teren. Fermierul verificat la care se constată nereguli este notificat în termen de maximum trei luni de la constatarea neconformităților.

În cadrul verificărilor la aceasta fermă, singura neregulă constatată a fost nerespectarea cerințelor specifice pachetului 4 de agro-mediu, Măsură 214.

Aceste neconformități au fost aduse la cunoștința de însuși administratorul societății, care a notificat A.P.I.A.- Consiliul Județean ..., prin adresa nr. 13869/11.09.2019, cu privirea la intenția de a nu înființa culturi verzi pentru îndeplinirea cerințelor specifice pachetului de agro-mediu, Măsură 214, precum și faptul că nu mai este de acord cu asumarea angajamentelor din noul cadrul juridic 2014-2020.

În fapt, în campania 2013 ... a deschis un angajament multianual, pentru perioada de cinci ani, pentru Măsura 214, pachetul P4 (culturi verzi), pentru care a înființat o suprafață de 505,27 ha.

În conformitate cu Programul National de Dezvoltare Rurală 2007-2013, “plățile de agro-mediu pot fi acordate ca parte a măsurilor, dacă beneficiarul se angajează să mențină angajamentul de agro-mediu pentru o perioadă de 5 ani, de la data semnării acestuia”.

La depunerea cererii unice de plată 2015, ... a semnat și ștampilat documentul Declarație privind adaptarea/neadaptarea la cerințele din noul cadru juridic aferent perioadei de programare PNDR 2014-2020 a angajamentelor asumate în cadrul Măsurii 214 - PNDR 2007 - 2013 și aflate în desfășurare în campania 2015, nr. 6694/27.05.2015, document prin care este de acord cu aplicarea cerințelor din noul cadru juridic, aferent noii perioade de programare PNDR 2014-2020 și ia la cunoștință că angajamentul deja existent continuă pe perioada rămasă până la finalizarea celor cinci ani de la semnarea angajamentului.

... prin adresa nr. 106/11.09.2015, ... a solicitat aplicarea clauzei de revizuire pentru campania 2015 fără aplicarea de penalități/sanțiuni și fără restituirea sumelor încasate pe Măsura 214 — Pachetul P4 - culturi verzi.

Răspunsul formulat prin adresa nr. 14136/21.09.2015 de către A.P.I.A. Consiliul Județean ..., a arătat că, în temeiul legislației în vigoare, respectiv Ordinul nr. 620 din 6 aprilie 2015 privind aprobarea formularului-tip al cererii unice de plată pentru anul 2015 și a modului de aplicare a anumitor cerințe ale măsurilor compensatorii de dezvoltare rurală aplicabile în anul 2015 pe terenurile agricole prevăzute la art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015 - 2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, pentru anul 2015, art. 7 alin. (1) „în baza prevederilor art. 46 din Regulamentul (CE) nr. 1.974/2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1698/2005 al Consiliului privind sprijinul pentru dezvoltarea rurală acordat din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), cu modificările și completările ulterioare, fermierii care au angajamente în desfășurare în cadrul măsurii 214 din PNDR 2007 - 2013 pot accesa în anul 2015 clauza de revizuire, în scopul adaptării acestor angajamente la noul cadru juridic, până la termenul-limită de depunere a cererilor unice de plată.

În acest sens, în anul 2015, fermierii semnează un document adițional la angajamentul inițial (Declarație privind adaptarea/neadaptarea angajamentelor) prin care:

- a) închid angajamentele în cazul neacceptării cerințelor din noul cadru juridic;
- b) acceptă să continue angajamentele cu respectarea cerințelor din cadrul juridic aferent noii perioade de programare 2014 - 2020 pe perioada rămasă până la finalizarea celor 5 ani din angajamentul anterior.”

În condițiile prevederilor Ordinului nr. 1468/2015 privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 619/2015 pentru aprobarea criteriilor de eligibilitate, condițiilor specific și a modului de implementare a schemelor de plăți prevăzute la art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015-2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, precum și a condițiilor specifice de implementare pentru măsurile compensatorii de dezvoltare rurală

aplicabile pe terenurile agricole, prevăzute în Programul National de Dezvoltare Rurală 2014-2020, la articolul 13, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

(3) Prin derogare de la art. 2 Ut. I) și de la alin. (1) și (2), în anul 2015:

a) cererile unice de plată se depun până la data-limită de 15 iunie la centrele A.P.I.A. Cererile unice de plată pot fi depuse și după data de 15 iunie, în termen de 25 de zile calendaristice, cu o reducere de 1% pentru fiecare zi lucrătoare a sumelor la care fermierul ar fi avut dreptul dacă cererea unică de plată ar fi fost depusă până la data de 15 iunie, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) nr. 640/2014. Solicitățile depuse după această dată sunt inadmisibile, iar beneficiarului nu i se acordă niciun fel de plată sau de sprijin;

b) modificările la cererile unice de plată se depun până la data-limită de 15 iunie la centrele APIA, fără penalizări, conform art. 2 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 2015/747 al Comisiei din 11 mai 2015 de derogare de la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 în ceea ce privește data finală pentru depunerea cererii unice, a cererilor de ajutor sau a cererilor de plată, data finală pentru notificarea modificărilor cererii unice sau ale cererii de plată și data finală pentru cererile de alocare a drepturilor la plată sau de creștere a valorii drepturilor la plată în cadrul schemei de plată de bază pentru anul 2015.”

Astfel, campania 2015 fermierul a fost selectat la control pe teren. În urma controlului au rezultat neregularități referitoare la condițiile specifice la pachetul P4. În conformitate cu Ordinul MADR nr. 174/2013, sistemul de sancțiuni pentru măsura 214..., nerespectarea condițiilor specifice se penalizează astfel:

- nivel de sancționare 1 = 10% din valoarea plăților
- nivel de sancționare 2 = 25 % din valoarea plăților
- nivel de sancționare 3 = 50 % din valoarea plăților
- nivel de sancționare 4 = 75 % din valoarea plăților
- nivel de sancționare 5 = 100 % din valoarea plăților.

În cauza de față, fermierul nu a înființat suprafața contractată pe P4, rezultând erorile:

- Condiția specifică „Semănarea culturilor verzi trebuie realizată până la sfârșitul lunii septembrie. Plantele ce pot fi utilizate ca și culturi verzi sunt: mazărea, mazăricea, răpită, muștarul, lupinul, sulfina", privind P4 nu a fost respectată și se încadrează la sancțiune de nivel 5. Procentul suprafeței parcelelor neconforme este 100.00%.

- Condiția specifică „Biomasa formată trebuie să fie incorporată în sol cel târziu până la finalul lunii martie. Lucrările agricole necesare pentru următoarea cultură pot începe doar după ce s-a realizat această acțiune”, privind P4 nu a fost respectată și se încadrează la sancțiune de nivel 4. Procentul suprafeței parcelelor neconforme este 100.00%.

Ca urmare nivelul de sancționare pentru nerespectarea condițiilor specifice este 5. Valoarea plăților pentru măsura 214, pachetul P4 (culturi verzi), a fost redusă cu un procent de 100.00 %.

În consecință, sumele primite ca subvenție pe campania 2014 pentru pachetul agro-mediu, măsura 214, P4 (culturi verzi) nu sunt cuvenite, s-au constituit ca debit. Fermierul nu a înființat P4 — M214, conform angajamentului de agro-mediu asumat, refuzând controlul și prezentarea

actelor în acest sens (constatările au fost reținute în cadrul Raportului de control nr. RQ/15/GL/000257).

Urmare a celor prezentate mai sus a fost întocmirea procesul verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare nr. 20874/18.12.2017 pe campania 2014.

Examinând recursul declarat de recurenta reclamantă ..., societate în faliment, prin prisma disp.art.488 alin 1 pct 8 Cod proc. Civ. va reține că este nefondat avându-se în vedere următoarele:

Principalele critici ale recurentei SRL vizează faptul că nu a fost notificata de către intimata cu privire la toate controalele efectuate, conform Dispozițiile capitolului 5.1 din Ghidul pentru inspecții care realizează controlul pe teren, precum și Schemei procesului de realizare a controlului (punctul 6) și capitolul 14.7 din cadrul Manualului de proceduri privind controlul clasic pe teren, campania 2015 și prin procesul verbal de constatare a neregulilor și stabilire a creanțelor bugetare nr.20874/18.12.2017, s-a reținut eronat de către instanța de fond că aceasta nu a fost vătămată.

Cu privire la aceste critici va reține că aceste controale prealabile sunt operațiuni administrative anterioare încheierii actului administrativ contestat decizia nr 4/27.02.2018 prin care s-a respins contestația formulată împotriva procesului-verbal de constatare și de stabilire a creanțelor bugetare nr.20874/18.12.2017, care face obiectul cererii de chemare în judecată, și chiar și lipsa acestor notificări, așa cum susține recurenta nu poate constitui o cauză de nulitate a actului administrativ cât timp prezumția de legalitate a actului administrativ nu este răsturnată.

Astfel, prin procesul-verbal de constatare și de stabilire a creanțelor bugetare nr.20874/18.12.2017 s-a reținut că recurenta nu a respectat angajamentul asumat în cererea de plată nr. ...-26867/14.05.2013, pentru pachetul agro-mediu, măsura 214, P4 (culturi verzi) întrucât nu a fost înființată suprafața contractată, în conformitate cu Programul Național de Dezvoltare Rurală 2007-2013, “plățile de agro-mediu pot fi acordate ca parte a măsurilor, dacă beneficiarul se angajează să mențină angajamentul de agro-mediu pentru o perioadă de 5 ani, de la data semnării acestuia.

Faptul că ulterior recurenta ... prin adresa nr. 106/11.09.2015, a solicitat aplicarea clauzei de revizuire pentru campania 2015 fără plata de penalități/sanțiuni și fără restituirea sumelor încasate pe Măsura 214 — Pachetul P4 - culturi verzi, nu o poate exonera de obligația respectării angajamentul de agro-mediu, cât timp s-a făcut cu depășirea termenul-limită, iar prin răspunsul nr.14136/21.09.2015 intimata îi comunică faptul că cererea de aplicare a clauzei de revizuire este tardivă.

Totodată va reține că recurenta prin aplicarea sancțiunilor de restituirea sumelor încasate pe Măsura 214 — Pachetul P4 - culturi verzi suferă o pagubă, dar aceasta este consecința modului cum recurenta a înțeles să-și respecte angajamentul de agro-mediu.

Față de cele mai sus arătate, va reține că instanța de fond a reținut corect situația de fapt și a aplicat norma legală, motiv pentru care hotărârea recurată este legală și temeinică și în baza art. 496 alin. 1 Cod proc. Civ. va respinge recursul ca nefondat.

3. Titlu: Anulare act fiscal

Cuprins pe materii: Drept fiscal

Legislație relevantă: Legea nr. 207/2015, O.U.G. nr.54/2006.

Rezumat: *S-a reținut că s-a emis în mod nelegal decizia de impunere, întrucât redevența obținută prin concesionarea unor bunuri, conform art. 4 din O.U.G.nr.54/2006, nu are natura unei creanțe fiscale, ci are natură civilă față de prevederile art. 1 alin. 4 din Legea nr.207/2015.*

Decizia nr. 320/9.06.2020 a Curții de Apel Galați

Asupra cauzei de față, deliberând asupra recursului declarat împotriva sentinței civile nr. 720/22.11.2019 pronunțată de Tribunalul ... în dosarul nr. 4235/121/2018, constată următoarele:

1. Prin sentința civilă nr. 720/22.11.2019, Tribunalul ... a respins ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârâtă, a admis cererea formulată de reclamantul ... în contradictoriu cu pârâta UAT comuna ..., a dispus anularea Deciziei de impunere privind creanțele datorate bugetului local nr. 9/05.01.2018 emisă de UAT com. ... și a obligat pârâta la plata sumei de 50 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

În motivarea sentinței, Tribunalul ... a reținut următoarele: „Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului ... - Secția contencios administrativ și fiscal, sub dosar nr. 4235/121/2018, reclamantul ..., în contradictoriu cu pârâta UAT comuna ... prin Primar, a solicitat anularea Deciziei de impunere nr. 9/05.01.2018 emisă de către pârâtă. Ulterior, a solicitat și cheltuieli de judecată.

În motivarea în fapt a cererii, reclamantul a arătat că prin Decizia de impunere nr. 9/05.01.2018 i s-a stabilit în sarcină plata sumei totale de 42.826 lei din care 20.754 lei rămășiță chirie pășune și 22.072 lei majorări.

Precizează că a formulat contestație prealabilă împotriva acestei decizii, dar nu a primit niciun răspuns.

Arată că a încheiat cu pârâta un contract de concesiune pentru suprafața de 50 ha pajiște aflate în proprietatea domeniului public al comunei ..., prețul contractului fiind de 403 lei/ha/an.

A menționat că, în baza art. 5 din Hotărârea Consiliului Local al comunei ... nr. 2/30.01.2009, i s-a aprobat cererea de scutire de la plata chiriei pentru anul 2014, constatându-se stare de calamitate.

Apreciază reclamantul că decizia de impunere este nelegală și netemeinică întrucât sumele înscrise în acest act nu sunt individualizate concret. De asemenea, nu este indicată natura creanței și nici un termen de plată așa cum prevăd dispozițiile art. 41 și 43 din Vechiul Cod de procedură fiscală.

Apreciază că nici temeiul legal pentru calcularea penalităților nu subzistă întrucât subiectul obligației de plată nu a refuzat plata obligației fiscale, respectiv stingerea acesteia prin plată. Mai mult, până la data de 10.08.2018, organul fiscal nu a făcut cunoscut contribuabilului că are restanțe la bugetul local.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 2 și 11 din Legea nr. 554/2004 și art. 95 – 97, 173 – 176 din Vechiul Cod de procedură fiscală.

În susținerea acțiunii, reclamantul a depus la dosar înscrisuri.

Ulterior, la termenul din data de 25.10.2018, reclamantul a invocat excepția nulității absolute a deciziei de impunere, motivat de faptul că redevența născută dintr-un contract de concesiune are natura juridică a unei chirii, nefiind vorba de o creanță fiscală. Instanța a calificat excepția astfel invocată ca fiind apărare de fond.

Pârâta UAT comuna ... prin Primar a fost reprezentată în fața instanței, dar nu a formulat întâmpinare.

La termenul din data de 25.10.2019, pârâta a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive întrucât nu este emitentul actului contestat. A invocat dispozițiile art. 8 și 18 din Legea nr. 554/2004.

Pârâta a depus la dosar documentația ce a stat la baza emiterii deciziei contestate.

Tribunalul a încuviințat pentru părți proba cu înscrisurile anterior menționate.

Analizând actele și lucrările cauzei prin prisma probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente, instanța reține următoarele:

În fapt, între reclamantul ..., în calitate de concesionar și pârâta comuna ... prin primar, în calitate de concedent, s-a încheiat Contractul de concesiune nr. 722/5/17.03.2014 având ca obiect concesionarea pajiștii aflate în domeniul public al comunei ... în suprafață de 50 ha, pentru pășunatul unui număr de 325 animale, prețul contractului fiind de 403 lei/ha/an și durata contractului de 5 ani.

Prin Hotărârea Consiliului Local ... nr. 2/30.01.2009, s-a aprobat scutirea/reducerea de la plata chiriei pășunii pentru chiriașii care sunt afectați de calamități naturale, în situația calamității aflându-se și reclamantul conform procesului verbal nr. 1910/30.08.2014.

Prin Decizia nr. 18/16.06.2016 emisă de Curtea de Conturi a României, Camera de Conturi ... a stabilit caracterul nelicit al scutirilor acordate de comuna ... la plata redevenței aferente perioadei 2014-2015 și a stabilit obligația, în sarcina pârâtei, de a recalcula, evidenția, urmări și încasa redevențele datorate de concesionari care au fost diminuate nelegal ca urmare a scutirilor acordate de entitate, deși acestea nu reprezentau creanțe fiscale, la care se vor adăuga penalitățile de întârziere prevăzute în contractele de concesiune încheiate.

Prin decizia de impunere privind creanțele datorate bugetului local nr. 9/05.01.2018 a fost stabilită în sarcina reclamantului o creanță în sumă totală de 42.826 lei din care 20.754 lei reprezentând rămasiță taxă pășune și majorări de 22.072 lei.

Reclamantul a formulat contestație administrativă împotriva acestei decizii, contestație față de care pârâta nu a formulat niciun răspuns.

Instanța va respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâtă, având în vedere faptul că, în mod evident, intenția reclamantului este de a obține anularea Deciziei de impunere nr. 9/05.01.2018 și, deci de a se judeca cu emitentul acestui act. În acest context este de remarcat faptul că, potrivit dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 215/2001 (aplicabilă speței raportat la data introducerii prezentei acțiuni), „unitățile administrativ-teritoriale sunt

persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu. Acestea sunt subiecte juridice de drept fiscal, titulare ale codului de înregistrare fiscală și ale conturilor deschise la unitățile teritoriale de trezorerie, precum și la unitățile bancare. Unitățile administrativ-teritoriale sunt titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat în care acestea sunt parte, precum și din raporturile cu alte persoane fizice sau juridice, în condițiile legii.

(2) În justiție, unitățile administrativ-teritoriale sunt reprezentate, după caz, de primar sau de președintele consiliului județean”.

Pe fond, se reține că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. 2 lit. b și alin. 4 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (în forma în vigoare la data emiterii deciziei contestate), „în măsura în care prin lege specială nu se prevede altfel, prezentul cod se aplică și pentru:

b) administrarea redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului;

.....
(4) Prezentul cod nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturile juridice contractuale, cu excepția celor prevăzute la alin. (2) lit. b)”.

În cauză, creanța bugetară în litigiu provine dintr-un raport juridic contractual, respectiv din contractul de concesiune nr. 722/5/17.03.2014 încheiat de reclamant cu UAT com. ..., o altă persoană publică diferită de Agenția Domeniilor Statului.

Este adevărat că, potrivit prevederilor art. 4 alin. 1 din OUG nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică, redevența obținută prin concesionare se face venit la bugetul de stat sau la bugetele locale, după caz, însă această prevedere nu conferă redevenței caracter de creanță fiscală.

Instanța reține totodată că, Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât (Decizia nr. 390/01.02. 2012 pronunțată în recurs de Secția a II-a civilă) că ”redevența născută dintr-un contract de concesiune încheiat cu o autoritate publică locală are natura juridică a unei chirii, nefiind o creanță fiscală, întrucât nu provine din raporturi fiscale existente între părți, ci își are izvorul în convenția părților, căreia i se aplică normele de drept privat”.

Pe de altă parte, conform prevederilor art. 93 alin. 2 lit. b din Legea nr. 207/2015, creanțele fiscale se stabilesc prin decizie de impunere emisă de organul fiscal.

Or, în condițiile în care creanța din prezenta cauză nu este o creanță fiscală, ci o creanță civilă, față de prevederile legale menționate, instanța constată că în mod nelegal pârâta a emis decizia de impunere contestată.

Față de toate considerentele expuse, instanța va admite acțiunea formulată cu consecința anulării Deciziei de impunere privind creanțele datorate bugetului local nr. 9/05.01.2018.

Văzând și dispozițiile art. 453 alin. 1 din Noul C.p.c., Tribunalul va obliga pârâta, ca parte căzută în pretenții, la plata sumei de 50 cu titlu de cheltuieli de judecată.

2. Împotriva sentinței civile nr. 720/22.11.2019 a formulat recurs pârâta UAT comuna ..., prin care a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței și în rejudecare, respingerea acțiunii ca

fiind introdusă împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală pasivă, respingerea acțiunii ca fiind prematur introdusă, iar în subsidiar respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În susținerea recursului a arătat că în mod nelegal instanța a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a UAT ... și a admis acțiunea în contradictoriu cu aceasta entitate, care nu are calitate procesuală pasivă în cauză.

A invocat dispozițiile art. 21, art. 22 și art. 62 din Legea nr. 215/2001 și art. 281 C.pr. fiscală motivând că aceste prevederi infirmă teza reclamantului din cuprinsul acțiunii, conform căreia UAT comuna ..., în calitate de persoană juridică de drept public, ar fi emis actul administrativ atacat și ar fi partea împotriva căreia trebuie să-și îndrepte acțiunea.

A arătat că Decizia de impunere este semnată de Primarul comunei, în calitate de conducător al organului fiscal, compartimentul impozite și taxe locale fiind un serviciu subordonat Instituției Primarului și care face parte din autoritatea executivă a administrației publice locale, astfel încât acțiunea trebuia formulată în contradictoriu cu Primarul comunei ..., nu cu UAT comuna ... ori cu Primăria comunei ...

A precizat că Primarul este autoritatea publică care a emis actul și care are legitimare procesuală pasivă potrivit prevederilor art. 8 și 18 din Legea nr. 554/2004 în referire la art. 281 Cod proc. fiscală și astfel autoritățile publice au în principiu calitatea de pârât în litigiul de contencios administrativ în calitate de emitent al actului administrativ, iar persoana juridică de drept public este chemată în judecată alături de autoritatea publică doar atunci când se solicită și despăgubiri - ceea ce nu este cazul în cerere.

A apreciat că în mod nelegal instanța nu s-a pronunțat cu prioritate asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a UAT ..., prevederile art. 7, 12 și 13 din Legea nr. 554/2004 determinând cadrul procesual al acțiunii în contencios administrativ fiscal.

A mai invocat dispozițiile art. 268 și 281 alin. 5. Cod de proc. fiscală, susținând că doar în situația în care termenul de 6 luni nu a fost respectat, contestatarul are deschisă calea acțiunii în contencios, iar instanța de fond trebuia să dispună respingerea acțiunii ca fiind prematur introdusă, văzând că acțiunea formulată de reclamant a fost introdusă la mai puțin de o lună de la data comunicării Deciziei de impunere, fără a mai aștepta soluționarea contestației administrative.

A arătat că între părți a fost încheiat un contract de concesiune, în baza căruia a concesionar o suprafață de pajiște aflată în proprietatea publică a comunei, în vederea pășunării acesteia de animale, contractul fiind încheiat pe o durată de 5 ani. Redevența datorată pentru concesiune a fost stabilită la 403 lei/ha/an, ce urma a fi achitată prin ordin de plată în contul comunei deschis la Trezoreria ... sau la casieria UAT ..., în caz de întârziere a plății, fiind datorate penalități de întârziere. Ulterior, în cursul anului 2016, a fost supusă unui control al Curții de Conturi - Camera de Conturi ..., finalizat prin emiterea Deciziei nr. 18/16.06.2016, în cuprinsul căreia s-a reținut ca și abatere, la pct. 3 din decizie, faptul că: „3. Contrar dispozițiilor art. 56 alin. 1 din OUG nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare ..., ale art. 20 alin. 2 lit. b) și e) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, ... în perioada 2014-2015, entitatea nu a urmărit încasarea integrală veniturilor proprii în concesiunea sau închirierea bunurilor din

domeniul public sau privat al comunei ..., precum și respectarea de către concesionari/locatari au obligațiilor legale și contractuale asumate, inclusiv prin aplicarea clauzelor sancționatorii din contractele încheiate (penalități, reziliere, etc) ...”

A precizat că în baza deciziei, Curtea de Conturi a României a dispus luarea măsurilor necesare, în vederea recuperării prejudiciilor produse, sens în care a procedat la calcularea redevenței, precum și a penalităților datorate, fiind astfel emise Decizia de impunere nr. 9 din 5.01.2018 și Titlul executoriu nr. 8 din 5.01.2018.

A considerat că contractul de concesiune încheiat între părți are natura unui contract administrativ, fiind încheiat în baza OUG nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică.

A susținut că potrivit art. 4 din OUG nr. 54/2006, redevența obținută prin concesionare se face venit la bugetul de stat sau la bugetele locale, după caz, și are natura unei creanțe fiscale, la fel ca și impozitul pe terenul obiect al contractului.

A motivat că instanța de fond a reținut dispozițiile art. 2 alin. 2 lit. b Cod proc. fiscală și în mod greșit a interpretat aceste dispoziții legale, apreciind în mod greșit că redevențele rezultate din contracte de concesiune nu sunt creanțe fiscale.

A considerat că legiuitorul a enumerat tipurile de contracte pentru care se aplică dispozițiile Codului de proc. fiscală, în mod implicit și cele care se referă la administrarea creanțelor datorate bugetului de stat ori bugetelor locale.

A mai arătat că Decizia ICCJ nr. 390/10.02.2012, invocată de instanța de fond, este anterioară Legii nr. 207/2015 privind Codul de proc. fiscală, act normativ prin care legiuitorul a stabilit în mod explicit natura unor creanțe bugetare, precum cele provenind din redevențe, rezultând astfel că intenția de a reconsidera natura acestora este lipsită de orice dubiu.

3. Intimatul reclamant a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea dispozițiilor sentinței civile nr. 720/22.11.2019 pronunțată de Tribunalul ..., ca fiind temeinice și legale.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive a UAT ..., invocată de recurentă, a arătat că raportat la Decizia nr. 1956/05.04.2012 pronunțată în recurs de Secția a II-a civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, recurenta se află în eroare invocând faptul că Primăria ... ar avea calitate procesuală și că ar fi trebuit chemată în judecată fie Primăria ..., fie Primarul com. ... ca fiind presupuși emitenți ai Deciziei de impunere nr. 9/05.01.2018.

A menționat că UAT ... are calitate procesuală pasivă având personalitate juridică, fiind o entitate reprezentată de primar, conform art. 21 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale.

A concluzionat că Primăria .../Consiliul Local nu sunt entități cu personalitate juridică, ci organe deliberative, respectiv structuri executive ale UAT ..., nu au capacitate de folosință a drepturilor civile pentru a fi părți în judecată, acestea fiind reprezentate de Primar în fața instanței.

A subliniat că chiar dacă în contractele încheiate/deciziile de impunere este indicat în mod formal faptul că primarul reprezintă Primăria ..., în realitate acesta semnează în numele UAT ..., deoarece conform art. 21 alin. (2) și art. 62 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, primarul reprezintă

UAT în relațiile cu alte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice romane ori străine, precum și în justiție.

Cu privire la cel de-al doilea motiv al recursului a precizat că la data de 10.08.2018 a primit Decizia de impunere nr. 9/05.012018, iar la data de 21.09.2018 a formulat contestație prealabilă împotriva deciziei, adresată unității emitente (UAT ...).

A arătat că pârâta nu a soluționat contestația, din motive necunoscute, deși avea obligația să emită o decizie de soluționare a plângerii împotriva deciziei de impunere și să comunice rezultatul în baza disp. art. 273 C.proc.fisc. cu raportare la disp. art. 276 din același act normativ.

A precizat că UAT ... nu a înțeles să-și îndeplinească atribuțiile rezultate din lege și nu a emis nicio decizie de soluționare, drept pentru care s-a adresat instanței de contencios administrativ și fiscal prin contestație în dosarul nr. 4235/121/2018 înregistrat pe rolul Tribunalului Galați la data de 17.12.2018.

A apreciat că recurenta se află în eroare sub aspectul respectării dispozițiilor Legii nr. 215/2001 și Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, iar acțiunea introdusă nu a fost prematură, fiind elaborată în condiții de temeinicie și legalitate deplină.

Privind cel de-al treilea motiv al recursului UAT ..., a considerat că recurenta încearcă prin diverse mijloace să inducă în eroare instanța de recurs cu privire la caracterul creanțelor rezultate din contractul de concesiune încheiat între părți.

A arătat că Decizia de impunere face parte din actele dosarului execuțional nr. 9/2018 al Primăriei ..., fiind emisă la data de 05.01.2018 concomitent cu somația nr. 19/05.01.2018 și Titlul executoriu nr. 20/05.01.2018, primite prin serviciul poștal la data de 10.08.2018. Debitul s-a născut urmare a încheierii Contractului de concesiune nr. 722/5/17.03.2014 între comuna ... reprezentată de Primar (în calitate de concedent) prin care s-a stabilit în sarcina concedentei comuna ... să pună la dispoziție o suprafață de 50 ha pășune pentru pășunatul animalelor (oi), în schimbul obligației de a plăti redevența în suma de 403 lei/ha/an, calculându-se valoarea totală de 20.150 lei/an. Din contractul de concesiune rezultă drepturile și obligațiile ambelor părți, respectiv modalitatea plății redevenței în două tranșe, respectiv 30% până la 30.06 a anului în curs și 70% până la data de 15.11 a anului în curs. În cazul neîndeplinirii obligației achitării la timp a redevenței, respectiv până la încheierea anului calendaristic (2014 în speță), UAT avea obligația să dispună rezilierea contractului cu aplicarea de penalități de 0,1% din calculul redevenței.

A precizat că până la data de 30.06 a anului în curs a achitat 30% din totalul redevenței, iar diferența de 70% nu a mai fost plătită urmare a solicitării sale datorită stării de calamitate, respectiv secetă prelungită așa cum este prevăzut în contractul de concesiune la Cap. X (Forța majoră), pct. 1-B.

A menționat că din Adresa nr. 1788/22.08.2018 emisă de UAT ... prin primar, rezultă că în anul 2014 nu a înregistrat niciun debit; în anul 2015 a fost înregistrat un debit de 12.385 lei din care: debite 11.404 lei, accesorii 981 lei, sume ce au fost achitate în anul 2016; în anul 2016 nu a înregistrat niciun debit; în anul 2017 a fost înregistrat cu un debit fictiv în cuantum de 28.267 lei din care debit 20.754 lei, accesorii 7.513 lei.

A motivat că la o comparare a deciziei de impunere cu Adeverința nr. 1788/22.08.2018 emisă de UAT ... prin primar, se constată că suma înscrisă în decizia de impunere (42.826 lei) nu se regăsește în calculele reprezentând debit principal și accesorii.

A precizat faptul că și după controlul efectuat de Curtea de Conturi, UAT ... prin primar nu s-a conformat dispozițiilor entității cu referire la aplicarea Codului de procedură civilă care privește încheierea de convenții între părți, acționarea în judecată pentru neîndeplinirea obligațiilor contractuale etc.

A susținut că însăși Curtea de Conturi, prin Decizia nr. 18/16.06.2016, a constatat caracterul nonfiscal al creanței rezultate din contractele de concesiune, ci una născută din obligații contractuale, care a fost determinată de o condiție de forță majoră, stipulată și prin contractul de concesiune.

A mai arătat că înscrisurile anexate la fond atestă faptul că scutirea de la plata redevenței rezultate din contractele de concesiune s-a făcut în baza unei hotărâri a Consiliului local la propunerea Comisiei și cu aprobarea primarului.

A invocat Decizia nr. 390/01.02.2012 pronunțată de ÎCCJ – Secția a II-a civilă în recurs, motivând că atât timp cât presupusa creanță rezultă dintr-un raport contractual, respectiv Contractul de concesiune nr. 722/5/17.03.2014, rezultă neîndoielnic caracterul non-fiscal al acesteia.

4. Analizând întreg materialul probator administrat în cauză, Curtea de Apel apreciază că recursul este neîntemeiat și se impune a fi respins.

Printr-o corectă apreciere a materialului probator administrat în cauză și a dispozițiilor legale incidente, instanța de fond a stabilit că Deciziei de impunere privind creanțele datorate bugetului local nr. 9/05.01.2018 a fost emisă în mod nelegal de UAT com. ... prin primar.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a UAT ..., în mod corect a reținut instanța fond că intenția reclamantului este de a obține anularea Deciziei de impunere nr. 9/05.01.2018 și, deci, de a se judeca cu emitentul acestui act.

Astfel, reclamantul a solicitat anularea Deciziei de impunere nr. 9/05.01.2018 emisă de către UAT ... prin primar, în contradictoriu cu UAT ... prin primar ...

Potrivit art. 36 Cod procedură civilă, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății, reclamantului revenindu-i obligația de a justifica atât calitatea procesuală activă, cât și pasivă. Ca definiție doctrinară, calitatea procesuală pasivă presupune identitatea între persoana care figurează ca pârât în cererea de chemare în judecată și persoana pretins obligată în raportul juridic de drept substanțial dedus judecății.

În contencios administrativ, calitatea procesuală pasivă atât în acțiunea în anularea actului administrativ, cât și în cererea de suspendare a executării acestuia revine emitentului actului, în raport de prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

În domeniul fiscal, actul administrativ fiscal care constituie titlul de creanță susceptibil de a fi adus la îndeplinire prin executare silită este reprezentat de decizia de impunere.

Pentru a avea calitate procesuală pasivă este necesar ca pârâtul chemat în judecată să fie parte în raportul juridic de drept administrativ, conform art. 36 Cod de procedură civilă.

În cauză, Decizia de impunere privind creanțele datorate bugetului local nr. 9/05.01.2018 are în antet mențiunea "Comuna ..." și este semnată de conducătorul organului fiscal ...

Conform dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 (în forma de la data emiterii Deciziei), „*Comunele, orașele, municipiile și județele sunt unități administrativ-teritoriale în care se exercită autonomia locală și în care se organizează și funcționează autorități ale administrației publice locale.*”

Potrivit prevederilor art. 61 alin. (1) și art. 62 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, primarul îndeplinește o funcție de autoritate publică și reprezintă unitatea administrativ-teritorială în relațiile cu alte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice române ori străine, precum și în justiție.

Dispozițiile art. 17 alin. (1) și alin. (3) C.proc.fisc. prevăd că „*(1) Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, contribuabilul/plătitorul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport.*

(3) Unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, sunt reprezentate de autoritățile administrației publice locale, precum și de compartimentele de specialitate ale acestora, în limita atribuțiilor delegate de către autoritățile respective.,

Din analiza acestor dispoziții legale, se reține faptul că unitatea administrativ-teritorială reprezentată de primar are calitate procesuală în raportul juridic de drept fiscal, ca specie a raportului juridic administrativ, indiferent dacă se solicită despăgubiri.

Chiar dacă Decizia de impunere este semnată de Primarul comunei, în calitate de conducător al organului fiscal (conform art. 61 alin. 5 din Legea nr. 215/2001), acest fapt nu îi conferă primarului comunei calitate procesuală pasivă, autoritățile administrației publice locale fiind organizate și funcționând în cadrul unității administrativ-teritoriale reprezentată de primar.

Cu privire la prematuritatea acțiunii, invocată pentru prima dată în recurs, Curtea constată că susținerile recurentei sunt nefondate, având în vedere faptul că potrivit art. 276 alin. 7 raportat la art. 77 Cod de proc. fiscală, contestațiile formulate se soluționează în termen de 45 de zile de la înregistrare.

În cauză, reclamantul a arătat că a primit Decizia de impunere la data de 10.08.2018 (dată necontestată de recurentă), a formulat la data de 21.09.2018 (data poștei) contestație împotriva Deciziei de impunere privind creanțele datorate bugetului local nr. 9/05.01.2018, iar la data de 17.12.2018 a fost înregistrată cauza pe rolul Tribunalului ...

Deși termenul de 45 de zile prevăzut de art. 276 alin. 7 raportat la art. 77 C.proc.fisc. pentru soluționarea contestației se împlinise înainte de data sesizării instanței, nici până la momentul pronunțării asupra recursului recurenta nu a depus dovada soluționării acestei contestații.

În aceste condiții, având în vedere faptul că anterior invocării prematurității acțiunii termenul de 6 luni prevăzut de art. 281 alin. 5. Cod de proc. fiscală s-a împlinit, ar fi excesiv de

formal ca acțiunea în contencios administrativ formulată de contribuabil/plătitor să fie respinsă ca prematură din moment ce dreptul a devenit actual.

În doctrina de drept procesual civil s-a subliniat că, dacă la punerea în mișcare a acțiunii, obligația nu a devenit exigibilă, pârâtul poate invoca prematuritatea cererii și poate solicita respingerea ei, chiar dacă termenul ar fi foarte apropiat sau condiția ar fi pe punctul de a se împlini. Dar dacă, în momentul în care se pune problema prematurității, obligația a devenit exigibilă, cererea reclamantului nu ar mai putea fi respinsă ca prematură.

Pe de altă parte, excepția prematurității acțiunii face parte din categoria excepțiilor relative ce pot fi invocate, de partea care justifică un interes, cel mai târziu la primul termen de judecată după săvârșirea neregularității procedurale, în etapa cercetării procesului și înainte de a se pune concluzii în fond, potrivit art. 247 alin. 2 C.proc.civ.

Referitor la natura creanței, Curtea constată că instanța de fond a dat o interpretare corectă dispozițiilor art. 2 C.pr.fiscală, iar referirile recurente la administrarea redevențelor rezultate din contracte de concesiune se aplică numai în cazul în contractelor încheiate de Agenția Domeniilor Statului.

De asemenea, contrar susținerilor recurente, art. 4 din OUG nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică (în vigoare la data emiterii deciziei), nu prevede că redevența obținută prin concesiune are natura unei creanțe fiscale, ci numai faptul că această redevență se face venit la bugetul de stat sau la bugetele locale, după caz.

Prin urmare, creanța reprezentată de redevență nu are natura unei creanțe fiscale, ci are natură civilă astfel încât, față de prevederile art. 2 alin. 4 din Legea nr. 207/2015 și având în vedere că acest contract de concesiune nu este încheiat cu Agenția Domeniilor Statului, în mod nelegal pârâta a emis decizia de impunere pentru suma de 42.826 lei reprezentând taxă chirie pășune.

Chiar dacă Decizia ICCJ nr. 390/10.02.2012, invocată de instanța de fond, este anterioară Legii nr. 207/2015 privind Codul de proc. fiscală, prevederile art. 2 alin. 4 din Legea nr. 207/2015 confirmă considerentele reținute în sensul că procedura fiscală nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturile juridice contractuale cu excepția anumitor contract de exploatare încheiate de Agenția Domeniilor Statului.

Față de cele arătate mai sus, văzând și art. 496 Noul Cod procedură civilă, urmează a respinge recursul de față cu consecința menținerii sentinței recurată.

4. Titlu: Anulare act administrativ

Cuprins pe materii: Drept administrativ

Legislație relevantă: *Regulamentul de ordine interioară a instanțelor de judecată*

Rezumat: *S-a solicitat anularea unei Hotărâri emise de Colegiul de Conducere a Curții de Apel ... pe motiv de incompatibilitate a unui membru din Colegiul de Conducere al Curții de Apel ..., conform art. 5 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, precum și nemotivarea acestei hotărâri.*

Decizia nr. 313/5.06.2020 a Curții de Apel Galați

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului ... sub nr. 2049/113/2019, reclamantii ..., în contradictoriu cu pârâții Curtea de Apel ... și Colegiul de Conducere al Curții de Apel ..., au solicitat anularea în parte și suspendarea Hotărârii Colegiului de Conducere al Curții de Apel ... nr.12/29.05.2019, respectiv a pct.7.1 și 7.2 referitoare la desființarea completurilor C6 apel minori și C 6 apel din cadrul Secției penale și pentru cauze penale cu minori, de familie a Curții de Apel ...

Prin sentința nr. 501/10.12.2019 Tribunalul ... a respins ca nefondate atât cererea de suspendare, cât și cea privind anularea Hotărârii nr.12/29.05.2019 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel ...

Împotriva sentinței nr. 501/10.12.2019 pronunțată de Tribunalul ..., în termen legal au promovat recurs reclamantii, recurs înregistrat pe rolul Curții de Apel ... sub nr. 2049/113/2019, solicitând casarea hotărârii.

În dezvoltarea motivelor de recurs recurenții critică sentința, arătând că prima instanță, deși a reținut că Hotărârea de colegiu contestată a fost adoptată cu participarea persoanei direct interesată în desființarea completelor în cauză, a stabilit că hotărârea aparține unui organ colegial, voința colegiului fiind distinctă de voința fiecărui membru în parte.

Recurenții critică și faptul că prima instanță a apreciat că motivele care au determinat adoptarea hotărârii de colegiu erau cunoscute – respectiv reorganizarea completurilor de judecată la nivelul secției penale a Curții de Apel ... fiind determinată de eliberarea din funcție prin pensionare a unui judecător și eventuala degrevare a președintelui instanței, motiv adus la cunoștința reclamantilor prin minuta secției penale din 21.05.2019. Aceștia arată că această minută nu le-a fost comunicată, iar din cuprinsul ei nu rezultă necesitatea desființării celor două completuri de judecată. Susțin totodată că motivarea Hotărârii de colegiu nu putea fi suplinită prin acte juridice distincte, precum minuta Secției penale din 21.05.2019.

În continuare recurenții susțin că motivarea actului administrativ legată de degrevarea președintelui Curții de Apel ... este contrazisă de situația de fapt ulterioară, întrucât cele două completuri desființate au fost reînființate în luna septembrie 2019, din compunerea cărora face parte și președintele instanței, așadar actul administrativ nu este motivat.

Recurenții arată și faptul că situația litigioasă generată de desființarea celor două completuri nu s-a rezolvat prin trimiterea cauzelor care i-au aparținut inițial și care fuseseră repartizate ciclic altor completuri, întrucât doar într-o singură situație s-a procedat în această manieră, restul

cauzelor nefiind restituite în penal celor două completuri. În plus, susțin că în baza Deciziei nr.268 din 9.10.2019 a Vicepreședintelui Curții de Apel ..., toate dosarele repartizate ciclic către toate completurile de judecată de la un complet desființat prin Hotărâre a Colegiului de Conducere, rămân spre soluționare la completurile investite prin repartizarea ciclică.

Recurenții opinează că Hotărârea de Colegiu contestată este nelegală, întrucât cele două completuri au fost desființate urmare a eliberării din funcție prin pensionare a unui judecător, în condițiile în care celălalt membru din completurile desființate a continuat să funcționeze în cadrul Secției penale și în hotărâre nu s-a făcut nicio mențiune privind degrevarea sa.

Recurenții consideră că în această situație cele două completuri ar fi trebuit să fie menținute, cu o componentă modificată, așa cum s-a procedat în trecut și eventual cu excluderea de la repartizare aleatorie până la ocuparea unui post vacant, în scopul respectării principiului continuității completului de judecată.

Recurenții susțin că modificarea compunerii completului de judecată urmare a repartizării ciclice a dosarelor ce au fost repartizate completurilor C6 apel minori și C 6 apel, nu a avut o justificare, atâta vreme cât măsura care a generat o astfel de modificare a completului nu a avut ea însăși o justificare. Recurenții susțin că această concluzie se justifică prin prisma evenimentelor ulterioare (respectiv reînființarea celor două completuri prin Hotărârea Colegiului de Conducere nr.17/6.09.2019, având în compunere pe domnul judecător ... și pe un judecător delegat la instanța respectivă.

Revenind la nemotivarea Hotărârii de Colegiu contestate în cauză, recurenții-reclamanți precizează că nu au contestat temeiul legal al adoptării acestei hotărâri, ci modul de aplicare a dispozițiilor din Regulamentul de Ordine Interioară respectiv disp.art. 104 al.3. Fără a nega posibilitatea desființării unor completuri de judecată, recurenții arată că la nivelul aceleiași secții penale în perioada mai-septembrie 2019 au mai existat completuri colegiale în care, nefiind membrii titulari nu au fost desființate, ci reconfigurate. În acest context, consideră că prezenta hotărâre de colegiu trebuia motivată și adusă la cunoștința celor interesați.

Precizează că aceste aspecte se impuneau, cu atât mai mult cu cât disp. art.104 al. 3 din Regulamentul de Ordine Interioară nu se bucură de precizie și claritate, putând face loc unor interpretări și posibile abuzuri în practică, iar măsura desființării unui complet nu poate fi dispusă discreționar, principiul repartizării aleatorii reprezentând regula.

În continuare recurenții susțin că ipoteza referitoare la degrevarea parțială de atribuțiile de judecată a domnului judecător ... în calitate de președinte al instanței nu se regăsește în hotărârea de colegiu contestată, iar în măsura în care se regăsește în procesul verbal al ședinței de colegiu din 29.05.2019, acest document nu le-a fost comunicat.

Combătând soluția de desființare a celor două complete, recurenții exemplifică o situație anterioară la nivelul secției, în perioada 2013-2014, când domnul judecător ... a făcut parte din 7 complete colegiale.

Dezvoltând un alt motiv de nelegalitate a hotărârii de colegiu contestată în cauză, recurenții invocă nerespectarea disp. art. 5 al. 2 din Legea nr. 303/ 2004, în sensul că domnul judecător ..., în calitate de președinte al Curții de Apel ... și membru de drept al Colegiului de

conducere, nu s-a abținut de la luarea unei decizii legate de desființarea celor două completuri din care făcea parte la acea dată.

Recurenții apreciază că măsurile adoptate prin această hotărâre de colegiu sunt discreționare și îi prejudiciază și din perspectiva tratamentului egal statuat de art.16 din Constituția României, întrucât în situații similare unui colegi au fost avantajați, alții dezavantajați sub aspectul încărcăturii și al volumului de activitate.

În altă ordine de idei, recurenții subliniază faptul că aspectele ce țin de compunerea completelor de judecată în materie penală se află în atenția CEDO, a Curții Constituționale și a instanțelor de contencios administrativ, astfel că o eventuală culpă a statului derivă și din măsurile de ordin administrativ care pot genera întârzieri în soluționarea cauzelor.

Invocând practica unor instanțe naționale în materie, recurenții susțin și că decizia atacată își pune amprenta asupra calității actului de justiție și asupra situației profesionale a judecătorului.

Recurenții mai arată că în condițiile în care la data de 29.05.2019 CSM - Secția pentru judecători, prin Hotărârea nr.713 a decis publicarea anunțului pentru organizarea unei sesiuni de numire a procurorilor în funcția de judecător, argumentele referitoare la faptul că nu se știa că doamna judecător ... va activa în cadrul instanței, poate fi valabil în cazul membrilor aleși al Colegiului, nu însă și în privința domnului președinte ... În aceste condiții nu a existat un motiv temeinic și excepțional care să justifice o excepție de la principiul continuității ca garanție a respectării repartiției aleatorii, iar aspectele astfel contestate nu țin de oportunitatea actului, ci de legalitatea lui.

Recurenții critică opinia primei instanțe conform căreia actul administrativ atacat nu mai poate fi anulat, întrucât și-a produs efectele, textul disp. art. 14 din Legea nr. 554/2004 neconținând nicio limitare. Arată totodată că nelegalitatea unui act nu se poate decela doar în lumina unor fapte și împrejurări contemporane acestuia, ci și în lumina unor fapte și împrejurări ulterioare care confirmă fapta ilicită care a stat la baza actului atacat.

În final recurenții subliniază că nu au invocat numai aspecte ulterioare, ci și motive anterioare hotărârii de colegiu - lipsa justificării desființării completelor din perspectiva continuării activității de către unul din membrii, precum și motive concomitente adoptării hotărârii – legate de forma acestuia.

Recurenții au solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Intimatul-pârât Colegiul de Conducere al Curții de Apel ... a formulat întâmpinare la recurs, prin care a solicitat respingerea căii de atac ca nefondată.

În dezvoltarea motivelor întâmpinării, intimatul-pârât arată că prin recurs, reclamanții au completat argumentele de nelegalitate în raport cu cererea principală.

În continuare intimatul precizează că Hotărârea de Colegiu contestată a fost adoptată în unanimitate, iar cele două completuri de judecată astfel desființate erau blocate de la repartizare începând cu data de 24.05.2019, ca urmare a eliberării din funcție prin pensionarea domnului judecător ... și în scopul degrevării parțiale a președintelui instanței. Prin aceeași hotărâre s-a stabilit repartizarea ciclică a dosarelor nesoluționate, conform regulilor statuate de disp.art.2 din Hotărârea nr.3/22.01.2016 a Colegiului de Conducere.

Intimatul susține că Hotărârea de colegiu contestată și-a produs efectele, multe cauze repartizate ciclic procedural la administrarea de probe și la soluționarea definitivă a cauzelor, iar opozițiile au apărut odată cu adoptarea Hotărârii nr.17/6.09.2019 a Colegiului de Conducere, prin care s-au înființat completurile de apel C6A și C6A minori în a căror componență a intrat domnul judecător ...

Intimatul justifică adoptarea Hotărârii contestate prin aceea că unul din membrii s-a pensionat, iar menținerea celor 2 complete ar fi impus participarea altui judecător din cadrul secției, care ar fi intrat în complet, în plus față de activitatea sa. În plus, susține că nu s-a știut faptul că într-un timp relativ scurt va veni un nou judecător la secția penală.

În privința criticilor privind nemotivarea Hotărârii de colegiu, intimatul arată că argumentele avute în vedere de membrii Colegiului de conducere sunt menționate în procesul verbal din 29.05.2019, care face corp comun cu Hotărârea nr.12/29.05.2019. În plus, la pct.3 de la ordinea de zi s-a menționat necesitatea reorganizării completurilor de judecată la nivelul secției penale și pentru cauze penale cu minori și de familie din cadrul Curții de Apel, determinată de pensionarea domnului judecător ..., plecarea în concediu prenatal și de maternitate a doamnei judecător ... și lipsa temporară de la instanță a domnului judecător ..., ca și faptul blocării de la repartizarea aleatorie a Completului C6 apel minori din 24.05.2019.

Intimatul relevă faptul că soluția de menținere a completurilor în discuție nu era oportună, în condițiile în care în alte patru completuri s-a procedat la înlocuire, lipsind câte un membru.

După ce în prealabil președintele Secției penale a convocat judecătorii secției pentru expunerea unui punct de vedere asupra propunerilor care au format obiectul ordinii de zi a ședinței de colegiu (niciun judecător neformulând obiecțiuni), ulterior a fost adoptată Hotărârea nr.12/29.05.2019.

Intimatul arată că potrivit Minutei din 21.05.2019, în care s-a menționat că participanții la ședință sunt de acord cu desființarea completurilor C 6 apel și C 6 apel minori și cu repartizarea ciclică a dosarelor, în finalul acestui act fiind consemnate opozițiile a doi judecători la măsura de desființare a completurilor fără a fi clar dacă se referă la C 6 apel, C 6 apel minori și C 7 apel, C 7 apel minori. Intimatul precizează că lipsa opoziției/obiecțiunilor membrilor secției nu afectează legalitatea măsurii de desființare a unui complet de judecată.

Intimatul contestă apărarea recurențelor privind existența unei stări de incompatibilitate, arătând că membrii colegiului de conducere nu devin incompatibili când soluționează propuneri legate de activitatea secțiilor și completurilor din care fac parte.

Totodată intimatul califică motivele invocate de recurenți ca fiind legate de oportunitate și nu de nelegalitate, motive ulterioare datei adoptării Hotărârii de colegiu.

În acest sens precizează și că numirea doamnei ... în funcția de judecător la Judecătoria ... s-a realizat prin Decretul nr. 603/19.07.2019, iar la data de 29.05.2019 procedura de numire a acesteia în funcția de judecător încă nu fusese demarată. Ulterior, prin Hotărârea Colegiului de Conducere nr.17/6.09.2019 s-au înființat și completele C 6 apel și C 6 apel minori, în compunerea cărora au intrat domnul judecător ... și doamna judecător ..., iar faptul că aceste complete au

primit același indicativ, nu a însemnat reînființarea celor desființate, indicativul fiind acordat din motive tehnice.

Intimatul învederează că nu sunt incidente disp.art.111 al.3 teza I din ROI și nici art.52 al.1 din Legea nr. 303/2004 invocate de recurenți.

Intimatul a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

În ședința publică din data de 2.04.2020 Curtea de Apel a respins ca nefondat recursul declarat împotriva dispoziției din sentința civilă nr.501/10.12.2019 a Tribunalului Brăila, cu privire la modul de soluționare a cererii de suspendare cu motivarea cuprinsă în Încheierea din aceeași zi.

Verificând sentința recurată prin prisma motivelor de recurs, Curtea de Apel reține următoarele:

Potrivit disp. art. 488 al.1 pct.8 C.pr.civ., „Casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate: când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”.

În cauză Curtea constată că reclamantii au investit instanța de contencios administrativ cu o contestație împotriva Hotărârii nr.12/29.05.2019 adoptată de Colegiul de conducere al Curții de Apel ..., contestație prin care au solicitat anularea pct.7.1 și pct.7.2.

Cele două măsuri contestate vizau desființarea completelor C6 apel și C6 apel minori începând cu data de 1.06.2019 și respectiv repartizarea ciclică a dosarelor nesoluționate către celelalte complete competente, în ordinea numerotării lor.

Prima instanță, respingând acțiunea ca nefondată, a reținut în considerente că Hotărârea Colegiului de conducere al Curții de Apel ... nr. 12/29.05.2019 este legală, atât din perspectiva inexistenței motivului de incompatibilitate invocat de reclamantii (respectiv participarea la vot a domnului judecător ...), cât și din perspectiva motivării.

Prima instanță a reținut și respectarea disp.art.104 din ROI, precum și faptul că restul aspectelor în discuție vizează oportunitatea adoptării măsurilor la nivelul colegiului de conducere și nu legalitatea lor, hotărârea de colegiu contestată producându-și efectele.

Reclamantii au recurat această sentință, invocând ca motiv de nelegalitate disp. art. 488 al.1 pct.8 C.pr.civ.

Din lecturarea motivelor de recurs instanța reține că aspectele noi reclamate de intimat prin întâmpinare nu reprezintă „cereri noi” ori motive noi de nelegalitate a actului administrativ contestat, ci doar explicitări, lămuriri, permise în această cale extraordinară de atac.

Analizând un prim motiv de recurs, prin care este criticată sentința în privința aprecierii primei instanțe în sensul că Hotărârea Colegiului de Conducere este motivată, Curtea de Apel reține că nu este fondat.

Astfel din enunțul pct.7.1 a ordinii de zi (extras) a ședinței Colegiului de conducere al Curții de Apel ... din 29.05.2019 rezultă că propunerea de desființare, începând cu data de 1.06.2019 a Completului C 6 apel minori are la bază eliberarea din funcție prin pensionare a domnului judecător ... și faptul că acest complet a fost blocat de la repartizare începând cu data de 24.05.2019, prin Decizia nr.152/23.05.2019 a Președintelui Curții de Apel ... La pct.7.2 – s-a

menționat că dosarele rămase la 1.06.2019 în stocul acestui complet, vor fi repartizate ciclic între completurile de judecată competente, conf. art. 104 din Hotărârea CSM nr.1375/2015, în ordinea înregistrării lor pe rolul Curții, urmare a desființării completului C6 apel minori.

Totodată, din cuprinsul art. 3 din Hotărârea nr.12/29.05.2019 a Colegiului de conducere al Curții de Apel ... rezultă motivarea măsurilor dispuse, motivare care vizează și necesitatea reorganizării completurilor de judecată la nivelul Secției penale determinată de eliberarea din funcție prin pensionare a domnului judecător ... începând cu 14.06.2019, de plecarea în concediu prenatal și de maternitate a doamnei judecător ... începând cu 1.08.2019 și de lipsa temporară de la instanță a domnului judecător ... începând cu data de 1.05.2019.

Mai mult, din conținutul pct.7.1 și pct.7.2 din Hotărârea nr.12/29.05.2019, rezultă și temeiul în drept – respectiv art.19 al.1 lit.c din ROI și art.104 al.3 din ROI.

Cerința motivării, atât în fapt, cât și în drept, a actului administrativ individual atacat, a fost îndeplinită.

Nemulțumirea reclamanților vizează faptul că în motivarea Hotărârii de Colegiu nu se regăsesc mențiuni legate de degrevarea domnului judecător ..., membru al completurilor C6 apel și C 6 apel minori, în condițiile în care aceste complete ar fi putut fi menținute, cu includerea unui alt judecător în locul celui pensionat.

Curtea subliniază faptul că măsurile adoptate la pct.7.1 și 7.2 sunt motivate în fapt și în drept, este adevărat că aceste măsuri au avut ca efect și degrevarea domnului judecător ..., însă niciun text de lege nu obligă emitentul unui act administrativ de a motiva efectele sale. Așadar, degrevarea președintelui instanței de aceste activități, prin desființarea celor 2 completuri din care făcea parte nu a reprezentat decât un efect al Hotărârii Colegiului, nefiind necesară motivarea sub acest aspect.

Celelalte aspecte invocate amplu de recurenți referitoare la necomunicarea altor procese verbale ale ședinței sunt irelevante, atâta vreme cât Hotărârea nr.12/29.05.2019 întrunește cerința motivării.

Analizând al doilea motiv de recurs, prin care recurenții critică dezlegarea dată de prima instanță cu privire la incompatibilitatea în care s-ar fi aflat președintele instanței la momentul adoptării Hotărârii nr.12/29.05.2019 a Colegiului de conducere, Curtea de Apel reține că nu este fondat. Deși s-au invocat disp. art. 5 al. 2 din Legea nr. 303/2004, (dispoziții conform cărora „judecătorii și procurorii sunt obligați să se abțină de la orice activitate legată de actul de justiție în cazuri în care presupune existența unui conflict între interesele lor și interesul public de îndeplinire a actului de justiție sau de apărare a intereselor generale ale societății”), Curtea, în acord cu prima instanță, apreciază că această situație de incompatibilitate nu se regăsește în cauza de față. Președintele instanței, membru de drept al Colegiului de conducere, și-a exercitat atribuțiile alături de ceilalți membri ai Colegiului, analizând și hotărând asupra aspectelor/propunerilor legate de activitatea secțiilor instanței. Faptul că a votat pentru adoptarea măsurilor dispuse la pct. 7.1 și 7.2 (în sensul desființării unor completuri colegiale din care făcea parte) nu poate constitui „o activitate legată de actul de justiție” (în sensul disp.art.5 al.2 din Legea nr.303/2004) în care există un conflict între interesul personal și interesul public „de îndeplinire a actului de justiție”.

Prin urmare, disp. art. 5 al. 2 din Legea nr. 303/2004 nu sunt incidente în cauză, iar hotărârea de colegiu adoptată reprezintă voința colectivă a tuturor membrilor colegiului de conducere. În plus, atâta vreme cât Hotărârea nr.12/29.05.2019 a fost adoptată cu unanimitate de voturi, o eventuală „abținere” a Președintelui instanței nu ar fi avut niciun efect, urmând a fi adoptată și cu majoritate.

Curtea de Apel, sintetizând, constată că în fața instanței de fond au fost invocate două motive de nelegalitate a Hotărârii Colegiului de conducere nr.12/29.05.2019 – incompatibilitatea domnului judecător ... și nemotivarea hotărârii, aspecte analizate atât de instanța de fond, cât și de instanța de control judiciar, prin prisma celor două motive de recurs analizate mai sus.

Recurenții-reclamanți totodată au invocat în susținerea acțiunii în anulare a Hotărârii colegiului de conducere și discriminarea, susținând în esență că au fost discriminați în raport cu alți colegi, sub aspectul volumului de activitate.

Curtea subliniază că în jurisprudența instanțelor comunitare s-a reținut că discriminarea este acțiunea prin care unele persoane sunt tratate diferit sau lipsite de anumite drepturi în mod nejustificat, după anumite criterii, expres prevăzute în lege și că nu orice diferențiere reprezintă discriminare.

Recurenții au invocat ca temei de drept în acest sens disp.art.16 al.1 din Constituția României, text de lege conform căruia „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.

Potrivit disp.art.2 al.1 din OG nr.137/2000, prin discriminare se înțelege „orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, bazată pe rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau ca efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii folosinței sau exercitării în condiții de egalitate a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice domeniu al vieții publice”.

În practica judiciară s-a cristalizat opinia conform căreia există o faptă de discriminare atunci când o persoană este tratată în mod nefavorabil, prin comparație cu modul în care au fost tratate alte persoane, aflate într-o situație similară, motivul acestui tratament constituindu-l o caracteristică concretă a persoanelor, caracteristică ce se încadrează în categoria „criteriu protejat”.

În lumina acestor considerente, Curtea constată că în „situația similară”, recurenții nu au fost discriminați, întrucât prin pct.7.2 din Hotărârea nr.12/29.05.2019 cauzele nesoluționate care au aparținut completului C6 apel s-au repartizat ciclic, tuturor celorlalte complete competente și nu doar unora, astfel că volumul de activitate/încărcătura s-a mărit pentru fiecare complet. Aceste aspecte se analizează în raport de repartizarea ciclică în favoarea tuturor completelor conform Hotărârii nr.12/29.05.2019.

Raportarea recurenților la situațiile rezultate din aplicarea altor hotărâri de colegiu este irelevantă sub aspectul discriminării, în acele ipoteze nefiind întrunită condiția „situației similare”.

Prin urmare, Curtea reține inexistența discriminării recurenților în situația aplicării Hotărârii nr.12/29.05.2019 a Colegiului de conducere al Curții de Apel ...

Celelalte aspecte invocate amplu de recurenți în acțiunea introductivă de instanță și reiterate în cererea de recurs, nu pot fi analizate ca motive de nelegalitate a Hotărârii Colegiului de conducere nr.12/29.05.2019.

Astfel, legalitatea unui act administrativ presupune cenzurarea sa prin raportare la dispozițiile legale și nicidecum prin raportare la o situație de fapt asemănătoare, chiar identică.

Faptul că în alte situații Colegiul de conducere al Curții de Apel ... a hotărât să nu desființeze un complet colegial de judecată, deși unul din membri nu a mai fost, nu este de natură a conduce la concluzia că prezenta hotărâre de colegiu care a adoptat o soluție contrară, ar fi nelegală.

Mai mult, faptul că ulterior adoptării acestei hotărâri a fost repartizat la secția penală un nou judecător, nu reprezintă un motiv de nelegalitate a Hotărârii nr.12/29.05.2019.

Evenimentele ulterioare - adoptarea Hotărârii Colegiului de conducere nr.17/6.09.2019, nu reprezintă motiv de nelegalitate, în condițiile în care prin această ultimă hotărâre s-a aprobat înființarea altor complete – urmare a delegării altui judecător la Secția penală la data de 1.09.2019, respectiv C 6 apel și C 6 apel minori, având o nouă compunere.

Concluzionând, Hotărârea nr.12/29.05.2019 a fost adoptată în conformitate cu dispozițiile legale, cu respectarea disp. art. 52 al. 1 din Legea nr. 303/2004 și a art.104 al. 3 din Hotărârea CSM nr.1375/2015.

Afirmațiile recurenților privind încălcarea principiului continuității completului de judecată prin adoptarea Hotărârii nr.12/29.05.2019 nu sunt fondate, atâta vreme cât repartizarea ciclică este prevăzută ca excepție permisă de Regulament, conf. art. 104 al. 3, art. 24 al.1 lit.b din Hotărârea CSM nr.1375/2015.

Nu în ultimul rând, în situația de fapt expusă în art.3 din Hotărârea nr.12/29.05.2019 (necesitatea reorganizării completurilor de judecată la nivelul secției penale a Curții de Apel ... determinate de pensionarea unui judecător, de plecarea în concediu prenatal și de maternitate a altui judecător, de lipsa temporară a altui judecător), Colegiul de conducere al Curții de Apel, sesizat de Președintele de secție penală, conf.art.24 al.1 din ROI, a apreciat oportună desființarea celor 2 completuri.

Nedovedindu-se motivele de nelegalitate a hotărârii astfel adoptate, Curtea constată că prima instanță a pronunțat o sentință care nu se impune a fi reformată, motiv pentru care în baza disp.art.496 C.pr.civ. va respinge recursul ca nefondat.

SECȚIA a II-a CIVILĂ

1. Titlu: Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Cuprins pe materii: Drept procesual civil.

Indice alfabetic: - hotărâre prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept
- condiții de admisibilitate

Legislație relevantă: art. 519 C.pr.civ.

Rezumat: *Potrivit art. 519 C.pr.civ., dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al curții de apel, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată. Așadar, legea impune mai multe condiții pentru legala sesizare a Înaltei Curți, iar neîndeplinirea și a uneia singură dintre condițiile de sesizare, care sunt cumulative, duce la respingerea cererii.*

Încheierea din 03.06.2020 a Curții de Apel Galați

Prin cererea formulată, apelantul administrator judiciar ..., în calitate de administrator judiciar al societății ... a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care se referă la dispozițiile art.106 alin.(2) și (3) prin raportare la dispozițiile art.104 alin.(2) și art.106 alin.(2) din Legea nr.85/2014 în sensul:

- dacă noțiunea de „documentele suplimentare” se referă la documente justificative ale creanței ce trebuiesc depuse cel mai târziu în termenul stabilit pentru depunerea cererii de admitere a creanței;
- dacă verificarea pe fond a creanței se realizează în cadrul contestației prevăzută la art. 111 din Legea nr. 85/2014 în cazul în care administratorul judiciar a constatat că a intervenit prescripția extinctivă a creanței.

Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție prevăzute de art.519 CPC, a arătat că acestea sunt îndeplinite pentru următoarele argumente:

De lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale arătate mai sus depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Astfel, a arătat că administratorul judiciar susține că actele adiționale la contractele de împrumut, reprezentând documente justificative ale creanței, trebuiau depuse de către contestatoare în termenul prevăzut de judecătorul sindic pentru depunerea declarațiilor de creanță. Depunerea documentelor justificative ale creanței cu întârziere, odată cu contestația la tabelul de creanțe, conducând la imposibilitatea administratorului judiciar de a analiza pe fond creanța cu privire la caracterul sau cert, lichid și exigibil la data deschiderii procedurii de insolvență.

Pe de altă parte, contestatoarele susțin faptul că administratorul judiciar nu a solicitat informații și documente suplimentare cu privire la creanțele solicitate, respectiv dacă contractele de împrumut au fost sau nu modificate prin acte adiționale sau dacă sumele de bani prevăzute în contractele de împrumut au fost sau nu efectiv plătite conform susținerilor din declarațiile de creanță.

Problema de drept enunțată în textul de lege prevăzut la art.106 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 reprezintă un element de noutate în materia legislației privind insolvență, judecata se află pe rolul Curții de Apel Galați, aceasta fiind investită cu soluționarea cauzei în ultima instanță.

A mai arătat că din verificările efectuate nu a regăsit ca chestiunile invocate să fi primit vreo dezlegare din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție și față de situația de fapt și de drept invocate, a solicitat să se dispună în conformitate cu dispozițiile art.519 și urm. CPC sesizarea ICCJ cu privire la aspectele invocate și suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea soluției de către instanța supremă. A solicitat judecarea cauzei și în lipsă.

Analizând probele administrate în cauză, instanța reține următoarele:

În cauza de față, la termenul de judecată din 03.06.2020, a fost pusă în discuție cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cerere formulată de apelanta-debitoare ... prin administratorul judiciar ...

Potrivit art. 519 C.pr.civ., dacă în cursul judecării, un complet de judecată al curții de apel, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată. Așadar, legea impune mai multe condiții pentru legala sesizare a Înaltei Curți, cum ar fi:

- chestiune de drept să fie una nouă și
- de ea să depindă soluționarea pe fond a cauzei respective.

În cauză, apelanta-debitoare ... a solicitat sesizarea Înaltei Curți cu următoarele probleme de drept:

- *dacă noțiunea de „documente suplimentare” prevăzută de art. 106 alin. (3) din Legea nr. 85/2014 se referă la documente justificative ale creanței ce trebuie depuse cel mai târziu în termenul stabilit pentru depunerea cererii de admitere a creanței, conform art. 104 alin. (2) din lege; și*
- *dacă verificarea pe fond a creanței se realizează în cadrul contestației prevăzute de art. 111 din lege în cazul în care administratorul judiciar a constatat că a intervenit prescripția extinctivă a creanței potrivit art. 106 alin. (2) din lege.*

Curtea reamintește că noutatea soluției legislative nu se raportează doar la actul normativ în care se regăsește (din această perspectivă, dispozițiile menționate fiind cuprinse într-o lege nouă – Legea nr. 85/2014), ci la existența de-a lungul timpului a acestei soluții în legislația relevantă.

Or, din acest punct de vedere se reține că dispozițiile indicate sunt preluarea unor texte din legea anterioară a insolvenței, respectiv Legea nr. 85/2006. Astfel:

- obligația de anexare a documentelor justificative la cererea de declarare de creanță, prevăzută de art. 104 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, este preluată din art. 65 alin. (2) din Legea nr. 85/2006;
- posibilitatea practicianului în insolvență de a cere creditorului lămuriri și documente suplimentare, prevăzută de art. 106 alin. (3) din Legea nr. 85/2014, era anterior reglementată de art. 67 alin. (2) din Legea nr. 85/2006;
- constatările practicianului, cuprinse în tabelul preliminar de creanțe, trebuiau să se refere la toate aspectele creanței, potrivit art. 72 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006, deci inclusiv la incidența prescripției extinctive, reglementată expres în prezent de art. 106 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, iar
- contestația la tabelul preliminar este prevăzută acum de art. 111 din Legea nr. 85/2014 și era anterior prevăzută de art. 73 din Legea nr. 85/2006.

Așadar, toate chestiunile de drept sunt, în realitate, soluții legislative care s-au regăsit în vechea lege a insolvenței, deci nu sunt noi. Rezultă că această condiție de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție – a noutății chestiunii de drept – nu este îndeplinită. Iar condițiile de sesizare sunt cumulative, astfel că neîndeplinirea fie și a uneia singure dintre ele duce la respingerea cererii.

În consecință, Curtea va respinge ca neîntemeiată cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. De asemenea, Curtea va stabili termen pentru continuarea judecății în cauza de față.

2. Titlu: Timbrarea unei cereri în pretenții formulate împotriva unei societăți aflate în insolvență

Cuprins pe materii: Insolvență

Indice alfabetic: - insolvență

- acțiune în pretenții

- timbrarea

Legislație relevantă: art. 75 din Legea nr. 85/2014 a insolvenței

Rezumat: *În sistemul legislației insolvenței, nu este posibilă valorificarea unor drepturi împotriva debitorului în afara procedurii insolvenței, ci este necesar ca reclamantul-creditor să depună o cerere de admitere a creanței sale ori să formuleze o altă cerere expres prevăzută de această legislație. Or, în aceste condiții, fiind o cerere introdusă la instanță în temeiul legislației privind insolvența, acțiunea se taxează cu suma fixă indicată de OUG nr. 80/2013.*

Încheierea din 03.06.2020 a Curții de Apel Galați

În fapt, prin cererea înregistrată pe 14.12.2016 la Tribunalul Galați, societatea debitoare ..., prin administratorul judiciar ... și prin administratorul special ..., a formulat cerere în constatarea dreptului său de proprietate asupra unor bunuri ce au format obiectul unor contracte

de leasing, în contradictoriu cu pârâta ... Această din urmă societate, la rândul său, a formulat cerere reconvențională prin care a cerut constatarea rezilierii unor contracte de leasing și restituirea bunurilor finanțate prin acele contracte. Ambele părți au invocat, ca temei de drept, art. 123 din Legea nr. 85/2014 a insolvenței.

Cererea reconvențională a fost anulată, de către instanță, ca netimbrată, prin încheierea de ședință din 18.09.2019, iar cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca inadmisibilă prin sentința civilă nr. 506 din 19.12.2019.

Împotriva soluțiilor pronunțate de Tribunalul Galați a formulat apel incident ..., iar pentru această cale de atac instanța de apel i-a pus în vedere să achite taxă de timbru de 111.707,50 lei. Partea a formulat prezenta cerere de reexaminare taxă de timbru.

În drept, potrivit art. 14 alin. (1) din OUG nr. 80/2013, acțiunile, cererile, obiecțiunile, contestațiile introduse la instanțele judecătorești în temeiul legislației privind insolvența se taxează cu 200 lei, iar conform art. 23, apelul incident în astfel de cazuri se taxează cu 100 lei.

Curtea reamintește că, potrivit art. 75 din Legea nr. 85/2014, de regulă, de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului. Excepțiile sunt punctuale (căile de atac promovate de debitor împotriva acțiunilor unui/unor creditor/creditori începute înaintea deschiderii procedurii, acțiunile civile din procesele penale îndreptate împotriva debitorului, acțiunile judiciare îndreptate împotriva codebitorilor și/sau terților garanți și, respectiv, procedurile extrajudiciare aflate pe rolul comisiilor sportive din cadrul federațiilor sportive) și nu sunt incidente în cauză.

Rezultă de aici că, în sistemul legislației insolvenței, nu este posibilă valorificarea unor drepturi împotriva debitorului în afara procedurii insolvenței, ci este necesar ca reclamantul-creditor să depună o cerere de admitere a creanței sale ori să formuleze o altă cerere expres prevăzută de această legislație. Or, exact acesta este cazul în speță, apelanta ... invocând, drept temei al cererii sale, art. 123 alin. (3) teza a II-a din Legea nr. 85/2014 (*„Ulterior menținerii contractului, cocontractantul poate solicita rezilierea acestuia pentru culpa debitorului, soluționarea cererii făcându-se de judecătorul-sindic”*). Așadar, este evident că cererea acestei apelante se încadrează în dispozițiile anterior menționate ale art. 14 din OUG nr. 80/2013, în sensul că este o cerere introdusă la instanță în temeiul legislației privind insolvența, deci se taxează cu suma fixă indicată.

În consecință, Curtea va admite cererea de reexaminare formulată de apelanta ... și va stabili în sarcina acestei părți o taxă de timbru de 100 lei pentru apelul declarat în cauza ce formează obiectul dosarului nr. 6664/121/2014/a41, în locul celei de 111.707,50 lei.

3. Titlu: Nulitatea recursului pentru neîncadrarea în motivele indicate expres de art. 488 C.pr.civ.

Cuprins pe materii: Drept procesual civil

Indice alfabetic: - Recurs

- Motive de casare

Legislație relevantă: art. 488 C.pr.civ.

Rezumat: *Recursul este o cale extraordinară de atac, cu un scop precis, stabilit expres de lege, deci analiza instanței de recurs este limitată de situația de fapt stabilită de instanțele de fond [pe care nu o poate modifica, potrivit efectului cumulat al art. 483 alin. (3) și art. 488 C.pr.civ.]. Iar potrivit art. 489 alin. (2) C.pr.civ., recursul este nul în cazul în care motivele invocate nu se încadrează în motivele de casare prevăzute la art. 488.*

Decizia civilă nr. 113/3.06.2020 a Curții de Apel Galați

1. Cererea introductivă de instanță

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Galați la data de 04.11.2015, sub dosar numărul 21251/233/2015, reclamanta ..., în contradictoriu cu pârâtele ... și ... - ..., a solicitat instanței obligarea acestora la recalcularea consumului și la emiterea unor facturi în conformitate cu prevederile Ordinului nr. 64/2014 al ANRE pentru consumul uzual sau, în situația defectării grupului de măsurare, în conformitate cu prevederile Ordinului nr. 18/2015 al ANRE, cu consecința stornării facturii seria ... nr. .../13.10.2014. A solicitat și cheltuieli de judecată.

2. Hotărârea Judecătoriei Galați și soluția pronunțată

Prin sentința civilă nr. 7348/20.11.2017 Judecătoria Galați a admis cererea de chemare în judecată, formulată de reclamanta ... în contradictoriu cu pârâta ... prin Sucursala ...; a anulat factura fiscală seria ... nr. .../13.10.2014, în sumă de 43.168,55 lei, emisă de pârâta; a obligat pârâta să factureze reclamantei, pentru perioada 18.09.2014 – 24.09.2014, un consum de 257,14 kwh pentru locul de consum din ... str. ... nr. ... și la plata, către reclamantă, a cheltuielilor de judecată în sumă de 4.900,06 lei.

3. Cererea de apel

Împotriva sentinței Judecătoriei Galați, în termen legal a declarat apel, pârâta ..., solicitând admiterea acestuia, schimbarea în tot a hotărârii atacate și, în rejudecare, respingerea acțiunii ca nefondată.

În motivarea apelului, pârâta a arătat că sentința apelată este nelegală și netemeinică pentru că instanța a apreciat greșit probele, contorul funcționând corect, aspect constatat și de expertiza dispusă în cauză, și nu se putea calcula consumul pe baza unui consum dintr-o perioadă similară, ci consumul real arătat de contor. Se invocă dispozițiile contractuale și valabilitatea verificării metrologice a aparatului de măsură, dovedită prin buletinul de verificare metrologică nr. 330706/23.08.2012.

4. Hotărârea Tribunalului Galați și soluția pronunțată

Prin decizia nr. 170/24.04.2019 Tribunalul Galați a admis apelul formulat de ... prin Sucursala ..., împotriva sentinței nr. 7348/ 20.11.2017 a Judecătoriei Galați și, în rejudecare, a schimbat în parte sentința nr. 7348/20.11.2017 a Judecătoriei Galați, în sensul că a obligat pârâta să factureze reclamantei, pentru perioada de regularizare 14.09.2013 – 24.09.2014, un consum de 4280,25 kwh pentru locul de consum din ... str. ... nr. ..., și a menținut restul dispozițiilor sentinței apelate care nu contravin prezentei decizii.

5. Cererea de recurs

Împotriva deciziei Tribunalului Galați la data de 11.12.2019 a declarat recurs pârâta ... prin ... considerând-o netemeinică și nelegală și solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei pronunțate în apel, iar în rejudecare să se constate că, cantitatea de energie electrică este de 70.578 kwh, adică energia electrică înregistrată de contorul electric, în baza art. 488 (8), precum și art. 482 și urmat. N.C.Pr.Civ. și urmat. N.C.Pr.Civ.

A arătat recurența că motivul de recurs invocat privește casarea deciziei de apel, întrucât instanța de apel nu poate schimba un consum de energie electrică, înregistrat de contorul electric, în baza unui contract de furnizare a energiei electrice, legal încheiat între părți.

A arătat recurența că în baza contractului de furnizare s-a înregistrat un consum de energie electrică de 70.578 kWh, ceea ce este corect, deoarece factura emisă a reprezentat întreaga cantitate de energie electrică consumată, facturată și neachitată. La sesizarea reclamantei, pârâta a efectuat expertiza metrologică a contorului și s-a ajuns la concluzia că funcționează normal, iar instanța nu a luat în calcul, în urma expertizei, faptul că contorul funcționa normal și consumul înregistrat este real. Expertiza contorului ... 0410, seria ..., a demonstrat că a înregistrat corect consumul de energie electrică a fost susținută cu următoarele documente: Buletinul de verificare metrologică al contorului (verificare inițială), Buletinul de verificare metrologică 418915, efectuat de AEM ... și Buletinul de verificare metrologică 422306 efectuat de AEM ..., ce dovedesc că acel contor a funcționat corect.

În baza Contractului de furnizare a energiei electrice nr. 2203947-3 din 09.04.2008, încheiat între părți, a fost emisă factura fiscală seria ... nr.4200600897/13.10.2014 în valoare de 43.168,55 lei (afereantă indexului citit în data de 24.09.2014, respectiv 70.578 kWh, Bon Mișcare Contor seria nr. 0244165 din data de 24.09.2014 care evidențiază indexul 70.578 kWh), reprezentând contravaloarea unui consum de energie electrică de 70.578 kWh, constituind de fapt: întreaga cantitate de energie electrică consumată, facturată și neachitată.

A arătat recurența că în anul 2013 s-a citit un consum de 2.880 kWh în perioada 23.08.2013-13.12.2013, care s-a înregistrat $2.880/112=25,71$ kWh/zi, deci analizând în același mod, se poate observa consumul de energie electrică zilnic diferit, în funcție de perioadă (vară, iarnă).

A invocat adresa ... nr. 12132/10.09.2015 emisă către ... prin care sunt informați că în urma reverificării contorului, contorul cu seria nr. ..., funcționează corect. În data de 24.09.2014 a fost întocmit Bonul de Mișcare Contor seria nr. ... care evidențiază citirea contorului care afișa indexul 70578 kWh, iar în data de 06.04.2015 a fost întocmit Bonul de Mișcare Contor seria nr. 0888984 care evidențiază citirea contorului care afișa indexul 91.529 kWh.

Consideră că în mod greșit instanța de judecată a calculat consumul de energie electrică prin raportare la perioade similare și nu la consumul înregistrat de aparatul de măsură. Nu se poate reține în favoarea reclamantei că există o aparență de drept, deoarece aspectele invocate privind întreruperea furnizării energiei electrice datorate neplății facturii ... 4200600897/13.10.2014, contestată pe calea dreptului comun decurg dintr-o clauză contractuală. În lipsa unei dispoziții legale exprese, nu se pot înlătura efectele unei clauze contractuale convenite de către părți, fără a pune în pericol securitatea circuitului juridic civil.

Conform citirilor efectuate la abonat, a rezultat că la 13.12.2013 cititorul din teren citește energia activă înregistrată de contorul electric de 2.880 kWh; la 17.03.2014 se repetă indexul anterior, deoarece nu poate fi citit contorul de energie electrică; la 13.06.2014, se repetă indexul deoarece nu s-a permis citirea contorului, cititorul de teren înregistrând casă închisă; la 16.09.2014, cititorul înregistrează „eroare”, deoarece indexul crescuse foarte mult, în speță contorul indica indexul 70.578 kWh, așa cum reiese din următoarea citire din data de 16.12.2014, când citind contorul de energie electrică, acesta a înregistrat 77.688 kWh; la 22.09.2014 se emite de către societatea de furnizare a energiei electrice către societatea de distribuție Ordinul de serviciu nr. 337000080316, pentru verificare afișaj contor; la 24.09.2014, s-a făcut o verificare la fața locului, întocmindu-se Bonul de mișcare 2203947, când s-a constatat că contorul funcționează corect, abonatul semnând Bonul de mișcare, în sensul în care s-au făcut verificări vizuale privind legarea corectă a celor trei faze din instalația de alimentare cu energie electrică care au corespuns cu cele din instalațiile abonatului; în urma citirii indexului de 70.578 kWh, în data de 13.10.2014, s-a emis factura Seria ... nr. 4200600897, în valoare de 43.168,55 lei.

A arătat recurenta că de la acea dată s-au emis preavize către ... pentru locul de consum, ulterior trimițându-se lunar preavize pentru neplata facturilor restante, suma totală restantă la această dată fiind de 58.538,29 lei; la 05.02.2015, societatea de furnizare a energiei electrice emite Ordinul de serviciu 338000010176, prin care se solicită verificarea controlului cu seria 4009484 de la abonatul ...; în urma primirii ordinului de serviciu nr. 338000010176, societatea de distribuție a energiei electrice ..., procedează la expertizarea metrologică a contorului cu seria 4009484, solicitare transmisă Biroului Român de Metrologie legală.

Laboratorul Regional de Metrologie ... transmite adresa 942/16.03.2015, prin care informează că, contorul nu poate fi expertizat în laboratoarele proprii de metrologie, deoarece nu dețin echipamentele necesare. Întrucât Laboratorul Regional de Metrologie legală nu a putut face expertizarea contorului, a fost trimis contorul la data de 3.04.2015 la AEM ..., care transmite faptul că contorul funcționează corect din punct de vedere metrologic, valabilitatea verificării fiind de 10 ani.

În urma prezentării administratorului societății în audiență la sediul ..., se dispune reverificarea contorului din punct de vedere metrologic în data de 04.06.2015, se transmite către AEM ... rugămintea reexpertizării contorului; la 15.06.2015, furnizorul emite către distribuitor Ordinul de Serviciu 309000478654, prin care solicită deconectarea dispozitivelor de la locul de consum ... și se anunță și furnizorul să nu se facă deconectarea la locul de consum având în vedere solicitarea de reexpertizare.

AEM ... efectuează reexpertizarea contorului și prin Buletinul de verificare metrologică nr. 422306 din 10.09.2015, constată că contorul a înregistrat corect energia electrică consumată, se transmite consumatorului adresa 12132/10.09.2015, prin care este informat că atât expertiza, cât și reexpertizarea contorului indică faptul că acesta funcționează corect și ca atare, este obligat să achite c/val. facturii emise.

A arătat că la dosar a depus Buletinul de verificare metrologică nr. 330706/23.08.2012, prin care s-au verificat metrologic 327 de bucăți contoare electrice, printre care și cel cu seria 4009484, care ulterior a fost montat în instalația electrică a ... și care la data montării era corespunzător din punct de vedere metrologic, perioada de valabilitate a verificării metrologice fiind de 10 ani. S-a făcut inventarierea receptorilor de la ... și s-a calculat puterea instalată de la locul de consum respectiv din care rezultă o putere instalată de 12.511.104 kWh/lună, deci aprox. 12.500 MWh/lună.

A arătat că a depus dosar și citirile efectuate la contorul cu seria 4009484 pentru energia activă și a precizat că, deși abonatul nu recunoaște, locul de consum este de restaurant (s-a organizat revelionul în anul 2016). În urma inventarierii receptorilor s-a găsit o putere instalată de 12,50 MWh, iar un calcul făcut privind puterea instalată (respectiv cantitatea de energie electrică echivalentă) arată următorul consum: 9 luni x 31 zile x 24 h x 12,5 MWh = 83,700 MWh, mult superior valorii din factura din speță, respectiv 70,578 kWh. Faptul că în perioada 13.12.2013 - 16.09.2014, nu s-a putut citi contorul de energie electrică, ridică un semn de întrebare privind consumul de energie electrică în această perioadă la consumatorul respectiv.

A invocat dispozițiile art. 61 din Legea 123/2012 privind obligațiile clientului final de energie electrică și a arătat că, contorul a înregistrat în mod corect consumul de energie, debransarea făcându-se în mod corect pentru neplata facturilor restante.

Solicită admiterea recursului, casarea deciziei nr. 170/2019 a Tribunalului Galați, ca fiind netemeinică și nelegală și să se constate că cantitatea de energie electrică pe care abonatul trebuie să o achite este cea înregistrată de contorul de energie electrică și nu cea calculată prin raportare la o perioadă similară de timp, de 70,578 kWh.

Prin întâmpinare, intimata ... a solicitat, în principal, să se constate nulitatea recursului pentru nemotivare și, în subsidiar, respingerea recursului formulat de ..., pentru următoarele motive:

A invocat excepția nulității recursului și a arătat că în recurs, recurenta aduce critici cu privire la netemeinicia hotărârii instanței de apel și nu la nelegalitatea acestei hotărâri, neindicând nici un temei de drept al recursului. Practic, recurenta critica modalitatea în care instanța de apel a analizat probatoriul administrat în cauză.

Potrivit prevederilor C.proc. civ., în recurs pot fi invocate numai motivele de casare prevăzute de art. 488 N C.proc. civ., hotărârea atacată putând fi analizată numai pentru motive de nelegalitate, nu și de netemeinicie.

Verificând criticile din cererea de recurs, recurenta face o expunere a situației de fapt, aspectele invocate neputând fi considerate drept critici încadrabile în dispozițiile articolului enunțat.

Având în vedere că susținerile recurente nu pot fi încadrate în cazurile prevăzute de art. 488 C.proc. civ., operează sancțiunea nulității recursului reglementată de art. 489 C.proc. civ. și în consecință, solicită să se constate nulitatea recursului.

În ce privește caracterul nefondat al recursului, s-a arătat că în mod legal s-a reținut că, potrivit art. 969 alin. 1 C.civ. de la 1864, convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante, acestea fiind ținute să își îndeplinească obligațiile asumate. Prin contractul menționat, pârâta s-a obligat să furnizeze energie reclamantei la locul de consum și reclamanta s-a obligat să achite contravaloarea facturilor emise de pârâta pentru energia furnizată.

Potrivit art. 4 din contract, determinarea cantităților de energie electrică furnizată se face pe baza indicațiilor grupurilor de măsurare/contoare pentru decontare, instalate de furnizor, la care se fac corecțiile prevăzute în anexele 3 și 4 la contract. Așa cum s-a arătat, prin Raportul de expertiză tehnică metrologică efectuat în cauză de expert ..., s-a stabilit că contorul seria ..., care a înregistrat consumul de energie de 70.578 kWh contestat în cauză, a fost utilizat atât la măsurarea energiei electrice active cât și reactive, deși nu a fost verificat metrologic înainte de punerea în funcțiune și că acesta nu a înregistrat legal consumul pentru perioada septembrie - octombrie 2014. În mod legal a concluzionat instanța ca reclamanta nu poate fi obligată să achite contravaloarea unui consum de energie care nu este înregistrat legal.

Atât prin apelul promovat, cât și prin motivele de recurs pârâta aduce critici raportului de expertiză întocmit în cauză, însă la termenul de judecată ce a fost acordat în vederea studierii raportului de expertiză, aceasta nu a depus obiecțiuni, iar nerespectarea acestor dispoziții legale este sancționată cu decăderea părții din acest drept.

Având în vedere că, în ceea ce privește consumul de energie facturat de societatea pârâta cu factura fiscală seria ... nr. 4200600897/13.10.2014 în sumă de 43.168,55 lei, acesta este de aproximativ 275 ori mai mare decât consumul stabilit de expert ca fiind consumul real al societății reclamante, atât instanța de fond, cât și instanța de apel, au apreciat în mod temeinic și legal ca cererea de anulare facturii menționate este fondată.

În concluzie, a solicitat intimata, în principal să se constate nulitatea recursului pentru nemotivare și, în subsidiar, respingerea recursului.

6. Motivarea hotărârii instanței de recurs

Analizând probele administrate în cauză, instanța reține următoarele:

Potrivit art. 483 alin. (3) din Codul de procedură civilă, recursul urmărește să supună instanței competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile. De asemenea, conform art. 499 C.pr.civ., hotărârea instanței de recurs va cuprinde în considerente numai motivele de casare invocate și analiza acestora, arătându-se de ce s-au admis ori, după caz, s-au respins.

Din această perspectivă, Curtea reține că recurenta-pârâta – ... invocă motivul de recurs reglementat de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.pr.civ., fiind nemulțumită că instanța de apel a reținut că s-au consumat dar 4.280,25 kWh, în realitate consumul fiind de 70.578 kWh. În susținerea poziției sale, recurenta invocă diferite elemente de fapt, cum ar fi înregistrările efective ale contorului, verificările metrologice ale acestuia, citirile făcute asupra sa în diferite momente etc.

Curtea reamintește că recursul este o cale extraordinară de atac, cu un scop precis (amintit anterior), deci analiza instanței de recurs este limitată de situația de fapt stabilită de instanțele de fond [pe care nu o poate modifica, potrivit efectului cumulat al art. 483 alin. (3) și art. 488 C.pc.civ.]. Altfel spus, instanța de recurs nu poate reține că din probele administrate rezultă un alt consum de energie electrică, în contra celor reținute de prima instanță și de cea de apel. Așadar, Curtea nu poate face reanalizarea probelor deja administrate, ci doar să verifice dacă, la situația de fapt deja stabilită de instanțele de fond (în sensul arătat), a fost corect aplicată legea. Or, argumentele recurente nu privesc o eroare de interpretare și aplicare a unei dispoziții legale, ci o pretins eronată interpretare a probelor administrate în prima instanță și în apel, ceea ce contravine evident scopului stabilit de lege pentru calea de atac și nu se încadrează în motivul de recurs invocat de parte.

Potrivit art. 489 alin. (2) C.pr.civ., recursul este nul în cazul în care motivele invocate nu se încadrează în motivele de casare prevăzute la art. 488. În consecință, Curtea va anula recursul declarat de către ... – ... împotriva deciziei civile nr. 170 din 24.04.2019 a Tribunalului Galați.

4. Titlu: Revizuire pentru motivul că instanța s-a pronunțat asupra unui lucru ce nu s-a cerut

Cuprins pe materii: Drept procesual civil

Indice alfabetic: - Revizuire

- Procedură civilă

Legislație relevantă: art. 509 alin. (1) pct. 1 C.pr.civ.

Rezumat: *Dacă apelul privește numai soluția referitoare la primul capăt de cerere, instanța de apel a fost investită numai cu acesta, neputând analiza și soluția referitoare la al doilea capăt de cerere. Însă, dacă în dispozitivul deciziei din apel se menționează anularea în întregime a sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare înseamnă că soluția pronunțată se extinde peste ceea ce a fost supus judecății. Or, potrivit art. 509 alin. (1) pct. 1 C.pr.civ., revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut, așa cum este cazul în speță, deci revizuirea este admisibilă.*

Decizia civilă nr. 132/10 iunie 2020 a Curții de Apel Galați

1. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Galați, sub nr. 8900/121/2013, la data de 23.09.2019, creditorul ... a formulat, în temeiul art.105 al.1 din Legea nr.85/2006, cerere de deschidere a procedurii falimentului debitoarei ...

În motivarea cererii a arătat că societatea nu își achită obligațiile fiscale curente, fiind astfel îndeplinite condițiile art.105 al.1 din lege.

În susținerea cererii a depus înscrisuri.

Prin cererea înregistrată în dosar nr.8900/121/2013/a13, creditorul ... a formulat contestație la tabelul definitiv de creanțe publicat în BPI din data de 15.01.2018, solicitând înlăturarea din tabel a creanței creditorului ..., schimbarea administratorului judiciar conform art.22 al.2 și 3 și înlocuirea administratorului special ... pentru elemente de incompatibilitate cu funcția deținută.

Cererile de înlocuire a administratorului judiciar ... și a administratorului special ... au fost disjuncte și atașate în dosarul de bază cu nr. 8900/121/2013, astfel cum s-a consemnat prin încheierea din 8.10.2019.

Cu privire la cererea de înlocuire a administratorului judiciar, creditorul a invocat lipsa de diligență a acestuia în verificarea documentelor justificative ale creanțelor, precum și modalitatea de întocmire a raportului de evaluare a bunurilor, aspecte ce au constituit premise favorabile materializării intereselor unui anumit grup de creditori, în dauna societății debitoare și a celorlalți creditori.

2. Prin sentința civilă intermediară nr.268 din 12.12.2019 pronunțată de Tribunalul Galați, secția a II-a civilă, a fost respinsă ca nefondată, cererea de deschidere a procedurii de faliment a debitoarei ... formulată de creditorul ...

A fost respinsă cererea creditoarei ... de înlocuire a administratorului judiciar al debitoarei ..., ca nefondată.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

Potrivit art.105 al.1 din Legea nr.85/2006, dacă debitorul nu se conformează planului sau desfășurarea activității aduce pierderi averii sale, administratorul judiciar, comitetul creditorilor sau oricare dintre creditori, precum și administratorul special pot solicita oricând judecătorului-sindic să aprobe intrarea în faliment, în condițiile art. 107 și următoarele.

Raportat la aceste dispoziții legale judecătorul-sindic a reținut că legea prevede doar două ipoteze distincte în care se poate cere deschiderea procedurii falimentului unei societăți aflate în reorganizare și că, printre acestea nu se regăsește situația invocată extrem de succint de creditorul ..., respectiv situația neplății datoriilor curente. A mai arătat judecătorul-sindic că neplata datoriilor curente nu este o noțiune ce poate fi asimilată celei de pierderi aduse averii debitorului.

A reținut judecătorul-sindic că nici înscrisurile depuse de creditor în susținerea cererii sale nu fac dovada pierderilor din averea debitoarei, fiind exclusiv declarații ale debitoarei privind obligațiile de plată și deconturi de TVA, respectiv înscrisuri constatatoare ale unor creanțe pentru neplata cărora legea specială prevede alte modalități procedurale de recuperare.

Judecătorul-sindic a apreciat cererea creditorului ... ca nemotivată în fapt și nesusținută prin probe administrate, astfel încât a respins-o ca nefondată.

Referitor la cererea creditorului ... de înlocuire a administratorului judiciar, instanța de fond a apreciat-o și pe aceasta ca neîntemeiată.

A reținut aceasta că principala critică adusă activității administratorului judiciar constă în neglijența manifestată în analizarea declarației de creanță a creditorului ...

Cu privire la acest aspect, instanța a constatat că această creanță a făcut obiectul contestației la tabelul preliminar, fiind contestată formal de către creditoarea ..., de la care ... a preluat creanța.

Cum creditoarea inițială nu și-a motivat contestația și nici nu a administrat probe, contestația a fost respinsă ca nefondată, iar creanța ... a rămas înscrisă în tabel astfel cum a fost verificată inițial.

A arătat judecătorul-sindic că Legea insolvenței prevede modalități specifice de contestare a creanțelor, posibilitățile de contestare fiind în strânsă legătură și cu anumite faze procedurale ale procedurii. Prin urmare, instanța a apreciat că un creditor nemulțumit de modalitatea de înscriere a unei alte creanțe și care nu mai are posibilitatea de a o contesta, nu se poate prevala de aceasta situație pentru a obține înlocuirea administratorului judiciar, de vreme ce în sarcina acestuia nu se pot reține nereguli legate de administrarea procedurii.

A mai arătat judecătorul-sindic că aceleași considerente rămân valabile și pentru rapoartele de evaluare, pentru care art.17 al.6 din Legea nr.85/2006 prevede o modalitate specifică de contestare, la îndemâna oricărui creditor.

A concluzionat instanța de fond că, nefiind indicate motive temeinice care să poată duce la înlocuire și întrucât nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.22 al.2 din lege, care impune și condiția procedurală ca cererea de înlocuire să fie formulată de comitetul creditorilor, cererea este neîntemeiată.

3. Împotriva acestei hotărâri judecătorești, în termen legal, a declarat apel ..., solicitând, în temeiul art. 466 și următoarele Noul Cod procedură civilă, raportat la art. 8, 12 din Legea nr. 85/2006, admiterea apelului și modificarea hotărârii instanței de fond în sensul admiterii cererii de deschidere a procedurii falimentului debitoarei ...

Prin motivele de apel, ..., a arătat că sentința civilă intermediară nr.268/12.12.2019, pronunțată în dosarul nr. 8900/121/2013 este nelegală, având în vedere următoarele considerente:

Prin cererea nr. 3450/19.09.2019, ... a solicitat deschiderea procedurii debitoarei ... având în vedere faptul că această societate nu a respectat planul de reorganizare.

Astfel, obligațiile curente neachitate, ce reprezintă creanțe născute în perioada 07.01.2014 - 25.06.2019 din declarațiile cod 112 și cod 300, în cuantum total de 1.384.165 de lei, aveau termene de plată conform documentelor transmise de societate.

Conform disp. art. 64 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, se impune ca aceste creanțe născute după data deschiderii procedurii insolvenței să fie plătite conform documentelor din care rezultă.

Or, instanța de fond nu a ținut cont de documentele și datele comunicate prin adresa nr. 3450/11.09.2019 întocmită de ... - ..., care a fost anexată cererii, din care rezultă faptul că debitoarea nu a achitat sumele declarate în timpul procedurii.

Prin urmare, a susținut că este îndreptățit să formuleze cererea de deschidere a procedurii falimentului, în temeiul art. 105 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, contrar celor afirmate de instanța de fond.

Prin întâmpinarea depusă la dosar ..., prin administrator special ..., a solicitat respingerea, ca nefondat a apelului formulat de creditorul ... împotriva sentinței civile intermediare nr. 268/12.12.2019 pronunțată de Tribunalul Galați.

Sub prim aspect, s-a arătat că, în mod greșit apelantul a solicitat modificarea în totalitate a sentinței apelate aceasta deoarece, prin aceeași sentință s-a soluționat, prin respingere, și o cerere a creditorului ... și această soluție excede apelului formulat de ...

Sub un al doilea aspect, s-a susținut că motivele invocate de apelant sunt total străine de considerentele avute în vedere de instanța de fond și de disp. art. 105 alin. 1 din Legea 85/2006. Imprejurarea invocată de apelant că nu a achitat obligațiile fiscale curente declarate ulterior deschiderii procedurii, nu constituie, în aprecierea intimă a instanței un motiv sancționat de Legea nr. 85/2006 cu deschiderea procedurii falimentului, întrucât în această lege nu există prevăzut un termen de plată a datoriilor curente.

A mai arătat aceasta că art. 105 alin. 1 din Legea nr. 85/2006, se referă la ipotezele în care debitorul nu se conformează planului sau desfășurarea activității aduce pierderi averii sale, în aceste situații cei menționați în acest text pot solicita judecătorului-sindic să aprobe intrarea în faliment în condițiile art. 107 și următoarele din Legea nr. 85/2006.

A susținut că, în mod legal și temeinic, judecătorul-sindic a reținut că Legea nr. 85/2006 (art. 105) prevede două ipostaze distincte în care se poate cere deschiderea falimentului unei societăți aflate în reorganizare (dacă debitorul nu se conformează planului sau desfășurarea activității sale aduce pierderi averii sale) și printre acestea nu se regăsește situația invocată extrem de succint de creditorul ..., aceea a neplății datoriilor curente.

În consecință, a solicitat menținerea hotărârii pronunțată de instanța de fond ca fiind legală și temeinică și respingerea apelului ca nefondat.

Prin întâmpinarea depusă la dosar de ..., reprezentată de practician în insolvență coordonator ..., în calitate de administrator judiciar a societății ..., s-a solicitat respingerea apelului, ca nefondat și menținerea sentinței civile intermediare nr.268/12.12.2019, ca fiind temeinică și legală.

A susținut că singura critică adusă de către apelantă sentinței apelate constă în faptul că instanța de fond nu a ținut cont de cererea de intrare în faliment, motivată în sensul că ... nu a respectat planul de reorganizare și că debitoarea nu a achitat sumele declarate în timpul procedurii, sume reprezentând debite curente. Cererea de intrare în faliment a fost întemeiată pe prevederile art.105 alin.(1) din Legea nr. 85/2006.

A invocat intimata că neachitarea creanțelor care vizează datoriile curente către stat, neincluse în plan, nu constituie un motiv de încetare a reorganizării. În ceea ce privește pierderile din averea debitoarei, s-a susținut că ... nu a dovedit în niciun fel aceste pierderi.

Așa fiind, întrucât dispozițiile Legii nr. 85/2006 stabilesc că intrarea în procedura falimentului din procedura reorganizării judiciare este condiționată de nerespectarea obligațiilor de plată și a celorlalte sarcini asumate de debitoare prin planul de reorganizare sau desfășurarea activității în procedura reorganizării aduce pierderi averii debitoarei, iar debitoarea nu se afla în nici una dintre aceste situații, a susținut că în mod corect a respins judecătorul-sindic cererea ..., ca nefondată.

Pentru aceste motive, a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

În apel nu au fost administrate probe noi.

Prin decizia civilă nr. 78/11.03.2020 Curtea de Apel Galați a admis apelul formulat de ... împotriva sentinței civile nr.268/12.12.2020 pronunțată de Tribunalul Galați, a anulat sentința apelată și a dispus trimiterea cauzei pentru cercetarea fondului la judecătorul-sindic.

Pentru a decide astfel, Curtea de Apel Galați a reținut următoarele:

Potrivit art. 476 din Codul de procedură civilă, apelul provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept.

Potrivit art. 477 C.proc.civ., instanța de apel a procedat la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată.

Din această perspectivă, Curtea a reținut că apelul formulat de ... se referă doar la soluția instanței de fond privitoare la cererea de trecere în faliment a societății debitoare, nu și la soluția referitoare la cererea formulată de creditoarea ...

Doar în aceste limite instanța de apel este investită, astfel că soluția instanței de fond față de cererea creditoarei ... de înlocuire a administratorului judiciar al debitoarei ..., a intrat în puterea de lucru judecat, nefiind atacată cu apel în termenul legal.

În aceste limite de investire, Curtea a constatat următoarele:

Principalul argument reținut de instanța de fond pe care s-a fundamentat respingerea cererii de trecere în faliment a societății debitoare, constă în aceea că ”legea prevede doar două ipoteze distincte în care se poate cere deschiderea procedurii falimentului unei societăți aflate în reorganizare și că, printre acestea nu se regăsește situația invocată, extrem de succint, de creditorul ..., respectiv situația neplății datoriilor curente. A mai arătat judecătorul-sindic că neplata datoriilor curente nu este o noțiune ce poate fi asimilată celei de pierderi aduse averii debitorului.”

Curtea a constatat că raționamentul instanței de fond este greșit.

Astfel, potrivit art. 64 alin. 6 din Legea nr. 85/2006: ”Creanțele născute după data deschiderii procedurii, în perioada de observație sau în procedura reorganizării judiciare vor fi plătite conform documentelor din care rezultă, nefiind necesară înscrierea la masa credală.”

În cauza de față, creditorul-apelant din prezenta cauză a invocat existența unor creanțe curente, care nu au fost plătite de debitor din anul 2014, în condițiile în care cererea de trecere în faliment a debitoare a fost formulată în anul 2019. Apelantul a menționat în cererea de apel că suma creanțelor curente este de 1.384.165 de lei, ele fiind născute în perioada 07.01.2014-25.06.2019, din declarații - formular 112 și 300.

Cu titlu general, Curtea a reținut că în cursul perioadei de observație, exploatarea întreprinderii debitorului trebuie să continue în condiții cât mai apropiate posibil de cele existente în cursul exploatării normale, în caz contrar, șansele redresării devenind nule. În perioada de reorganizare debitorul continuă activitatea, fiind firesc să genereze obligații curente, însă pentru a putea fi considerată sustenabilă, activitatea debitorului trebuie să asigure achitarea creanțelor curente.

În foarte multe cazuri, activitatea curentă (de exploatare) continuă și după deschiderea procedurii, provocând pierderi. Dar, în orice caz, cu sau fără pierderi aduse averii debitorului, adică diminuări ale masei active supuse eventualei lichidări prin faliment, masa credală trebuie să suporte și creanțele care rezultă din activitatea curentă, creanțe care sunt plătite pe măsura scadenței lor.

Curtea a reținut că creditorii anteriori deschiderii procedurii trebuie să decidă asupra continuării activității debitoarei, deoarece ei suportă riscul acumulării de noi pierderi și de noi datorii. O eventuală hotărâre a adunării creditorilor de aprobare a continuării exploatării trebuie să reușească să creeze un compromis acceptabil între interesele divergente ale diferitelor categorii de creditori.

În orice caz, continuarea activității de către debitor nu se poate întinde dincolo de momentul în care apar pierderi însemnate în averea sa sau dincolo de momentul în care devine evident că nu există șanse rezonabile de reorganizare.

Curtea a mai reținut și faptul că între creanțele anterioare deschiderii procedurii și cele ulterioare deschiderii procedurii există distincții importante. Astfel, creanțele anterioare se înscriu în tabelul de creanțe și trebuie să suporte toate restricțiile impuse de efectele procedurii, în timp ce creanțele ulterioare nu suferă aceste restricții, ele fiind plătite în perioada de observație pe măsură ce devin scadente, iar în caz de trecere în faliment, ele beneficiază de privilegiul creanțelor născute din continuarea procedurii. Creditorii titulari ai creanțelor curente (cu excepția cazului în care au și calitate de creditori ai unei creanțe anterioare deschiderii procedurii) nu fac parte din adunarea creditorilor și nici din comitetul creditorilor, nu participă la adunările sau comitetele creditorilor și nu votează planul de reorganizare, *deci nu au la îndemână mijloace efective și eficiente de recuperare a creanțelor în cadrul procedurii insolvenței, ceea ce constituie o justificare în plus pentru protecția specifică acordată de legiuitor.*

În consecință, creanțele născute după data deschiderii procedurii, în perioada de observație sau în procedura reorganizării judiciare, vor fi plătite conform documentelor din care rezultă, nefiind necesară înscrierea la masa credală.

Prin urmare, titularii acestui tip de creanțe au prioritate la plată și nu intră în concurs cu creditorii îndreptățiți să participe la procedură (titularii creanțelor anterioare deschiderii procedurii contra debitorilor, înscrși în tabelele de creanțe), principiul plății imediate și integrale fiind consacrat de art. 64 alin. (6) din Legea insolvenței nr. 85/2006.

Regimul juridic privilegiat aplicabil creanței curente, care derogă de la principiile fundamentale ale procedurii insolvenței (procedură colectivă, concursuală și egalitară), se justifică prin imperativul continuării activității debitorului după data deschiderii procedurii insolvenței, pentru evitarea intrării debitorului în faliment.

În cauza de față însă, apelanta-creditoarea a susținut că deține creanțe curente scadente din anul 204 și neachitate. Or, în condițiile în care debitoarea își desfășoară activitatea în condiții cât mai apropiate de exploatarea normală a întreprinderii, amânarea la plată a unor creanțe curente pe parcursul a peste 5 ani de activitate sugerează că debitoarea nu produce lichiditățile necesare pentru continuarea activității sale.

În acest context, neplata unor creanțe curente pe parcursul a peste 5 ani de zile poate denota existența unor pierderi însemnate în averea debitorului.

Însă, judecătorul-sindic nu a analizat care este cauza pentru care nu s-a făcut plata acestor creanțe curente, dacă această neplată are sau nu o justificare legală, cum ar fi existența unor litigii

referitoare la aceste creanțe sau neurmarea de către creditor a procedurii de punere în plată a creanțelor curente sau eventual caracterul necert al lor.

Curtea a constatat că debitoarea, prin administrator special, a invocat în întâmpinare că au existat mai multe litigii cu privire la creanțele curente pretinse de creditoare, astfel că, cuantumul lor este mai mic decât cel menționat de creditoare, însă nici debitoarea, dar nici judecătorul-sindic nu au arătat care este cuantumul cert al acestor creanțe și de când sunt scadente.

Mai mult, Curtea a constatat că din anexa la raportul de activitate al administratorului judiciar din data de 07.10.2019, depus la dosarul de fond, rezultă că debitoarea are încasări modice în perioada aprilie-iunie 2019 și că a făcut plăți în sume foarte mici către anumiți furnizori. Judecătorul-sindic nu a analizat ce plăți au fost făcute și de ce s-au făcut aceste plăți doar către anumiți furnizori și nu și către creditorul curent din prezenta cauză. Nu s-a menționat cum s-a stabilit prioritatea la plată a acestor plăți curente.

Curtea a constatat că, față de sumele modice din anexa la raport ar părea să rezulte că activitatea societății debitoare nu poate genera suficiente fonduri care să justifice continuarea activității sale, însă nici acest aspect nu a fost analizat de judecătorul-sindic.

Or, dată fiind situația concretă a acestei debitoare, care nu și-a plătit creanțele curente, într-un cuantum foarte mare, respectiv de 1.384.165 de lei, creanțe scadente de mai bine de 5 ani, se impunea, în acest context, să se analizeze dacă neplata acestora este cauzată chiar de acumularea unor pierderi însemnate în averea debitoare, pierderi care să se întindă pe o perioadă de timp mai îndelungată și care să împiedice efectuarea plății creanțelor curente scadente.

Curtea a reținut și faptul că societatea debitoare a efectuat demersurile pentru vinderea la licitație a două bunuri imobile importante din averea sa, în condițiile în care debitoarea abia a intrat în procedura de reorganizare. Or, vinderea unor bunuri poate justifica prezumția lipsei lichidităților sau pur și simplu lipsa unor șanse rezonabile de redresare a societății debitoare.

Însă judecătorul-sindic a reținut doar că neplata unor creanțe curente nu se poate asimila cu existența unor pierderi însemnate din averea debitoare și nu a analizat deloc situația economică concretă a debitoare. Altfel spus, deși a respins cererea de deschidere a procedurii falimentului, apreciind-o ca fiind neîntemeiată, în fapt judecătorul-sindic nu a analizat cererea pe fondul ei, considerând-o ca fiind, în fapt, inadmisibilă, întrucât nu s-ar încadra în situația prevăzută de art. 105 alin. 2 din Legea nr. 85/2006.

Curtea a reținut că plata creanțelor anterioare deschiderii procedurii insolvenței, la termenele și în cunquanturile prevăzute în planul de reorganizare nu este un argument pe care să se fundamenteze cererea de respingere a trecerii debitorului în faliment.

Așa cum s-a arătat deja mai sus, creanțele care se plătesc cu prioritate sunt creanțele curente și nu creanțele istorice. Se pare că debitorul din prezenta cauză a inversat prioritatea de achitare a creanțelor, contrar art. 64 alin. 6 din Legea nr. 85/2006, plătind mai întâi creanțele istorice, înscrise în plan și neplătind deloc, sau doar foarte puțin, creanțele curente, dorind să se pună astfel la adăpost de invocarea de către creditorii istorici a incidenței art. 105 alin. 2 din Legea nr. 85/2006.

Întrucât judecătorul-sindic nu a analizat deloc pe fondul cauzei cererea de trecere în faliment formulată de creditorul-apelant, respingând-o ca și când ar fi fost inadmisibilă, Curtea,

văzând și caracterul special al procedurii de insolvență, care presupune constituirea unui număr mare de dosare asociate, dar și existența unui număr mare de volume cu documente justificative, având în vedere și faptul că la dosarul cauzei nu au fost atașate rapoartele de activitate ale administratorului judiciar referitoare la creanțele curente în discuție și nici probe din care să rezulte situație economică concretă a debitoarei, și nici probe din care să rezulte cuantumul creanței curente deținute de creditoarea-apelantă, scadența acestora și eventuale cereri de punere în plată, cereri care să fi fost analizate de administratorul special, de administratorul judiciar și de judecătorul-sindic, a constatat că o analiză pe fondul cauzei nu se poate realiza direct în apel de către instanța de apel, dat fiind specificul acestei proceduri de insolvență.

În consecință, Curtea a constatat că se impune trimiterea cauzei spre rejudecare judecătorului-sindic pentru a analiza pe fond cererea de trecere în faliment a debitorului, în sensul de a stabili dacă neplata creanțelor curente scadente de peste 5 ani de zile este sau nu cauzată de existența unor pierderi însemnate din averea debitorului, sau de alte cauze care nu ar avea legătură cu situația economică a debitorului.

În rejudecare, judecătorul-sindic va ține seama de toate cele expuse mai sus de instanța de apel.

Față de toate aceste considerente, văzând și dispozițiile art. 480 alin. 3 C.proc.civ., Curtea a admis apelul formulat de ..., împotriva sentinței civile nr.268/12.12.2020 pronunțată de Tribunalul Galați, numai în ceea ce privește soluția dată cererii de trecere în faliment formulată de creditorul ..., a anulat sentința apelată în aceste limite și a trimis cauza pentru cercetarea fondului la judecătorul-sindic, în limitele stabilite mai sus.

4. Împotriva deciziei pronunțată de Curtea de Apel Galați, debitoarea ... prin administrator special ... a formulat cerere de revizuire solicitând a se constata că, potrivit art.513 Cod procedură civilă, este admisibilă, schimbarea în tot a deciziei nr. 78/ 11.03.2020 și în rejudecare respingerea apelului declarat de către creditoarea ... împotriva sentinței civile intermediare nr. 268/12.12.2019 pronunțată de Tribunalul Galați, dosar nr. 8900/121/2013/a22, ca nefondat.

În susținerea cererii de revizuire, s-au arătat următoarele:

În baza art. 509 (1) pct. 1 NCPC, prin decizia a cărei revizuire se solicită, instanța de apel s-a pronunțat asupra unor lucruri, care nu s-au cerut și de asemenea, s-a dat mai mult decât s-a cerut.

Astfel, cu privire la prima situație a textului de lege invocat, arată că prin sentința intermediară nr. 268/12.12.2019 a Tribunalului Galați pronunțată în dosarul nr. 8900/121/2013/a22, judecătorul sindic a soluționat două cereri distincte: a respins ca nefondată cererea de deschidere procedura faliment a debitoarei ... formulată de creditoarea ... și distinct de aceasta, a respins cererea creditoarei ... de înlocuire a administratorului judiciar al debitoarei ... Împotriva acestei sentințe a formulat apel numai creditoarea ... Cu toate acestea, instanța de apel, așa cum rezultă din dispozitivul deciziei pronunțate, a admis apelul ... și a anulat integral sentința apelată, dispunând trimiterea cauzei pentru cercetare fondului la judecătorul sindic.

Referitor la împrejurarea în care s-a acordat mai mult decât s-a cerut, respectiv s-a acordat ceea ce nu s-a cerut, instanța de apel a încălcat principiul disponibilității, schimbând fundamental

conținutul obiectului cererii formulate de către ... de deschidere a procedurii falimentului debitoarei ... cât și cuprinsul cererii de apel, încălcând principiul caracterului devolutiv al apelului.

Astfel, creditoarea ... a formulat cerere de deschidere a procedurii falimentului debitoarei ... Cererea a fost înregistrată și soluționată în dosarul de fond nr. 8900/121/2013 la Tribunalul Galați, iar judecătorul sindic, la primul termen, și-a exercitat rolul activ și a solicitat creditoarei ... să își dezvolte/completeze cererea și să își expună motivele cererii. Având în vedere că ... nu a înțeles să mai aducă completări/dezvoltări ale cererii sale inițiale, respectând principiul disponibilității, judecătorul sindic a soluționat cererea astfel cum aceasta a fost formulată de creditoarea ..., care a fixat astfel cadrul procesual.

Raportat la obiectul cererii formulate, judecătorul sindic a reținut și raportat la disp. art. 105 alin.1 și art. 107 din Leg. nr. 85/ 2006, că legea prevede doar două ipoteze distincte în care se poate cere deschiderea procedurii falimentului unei societăți aflate în reorganizare și că printre acestea nu se regăsește situația invocată extrem de succint de creditorul ..., respectiv situația neplății datoriilor curente.

A mai reținut judecătorul sindic că neplata datoriilor curente nu este o noțiune ce poate fi asimilată celei de pierderi aduse averii debitorului, și nici înscrisurile depuse de creditoare în susținerea cererii sale nu fac dovada pierderilor din averea debitoarei, fiind exclusiv declarații ale debitoarei constatatoare ale unor creanțe pentru neplata cărora legea specială prevede alte modalități procedurale de recuperare.

Prin urmare, considerentele avute în vedere de judecătorul sindic sunt de fond și raportate la obiectul cererii creditoarei ... cu care a fost investit să o soluționeze.

Mai mult, apelanta creditoare ... nu a arătat față de disp. art. 105 alin.1 și art. 107 din Leg. 85/2006 dacă legea prevede posibilitatea legală de declarare faliment pe motivul invocat de aceasta.

Instanța de apel, Curtea de Apel Galați, a soluționat apelul, cu încălcarea principiului disponibilității cât și a principiului care consacră caracterul devolutiv al apelului și a ignorat total motivele de apel, arătând că, în fapt, judecătorul sindic nu a analizat deloc pe fondul cauzei cererea de trecere în faliment a creditorului apelant, respingând-o ca și când ar fi fost inadmisibilă. Instanța de apel, a calificat (prin schimbare) soluția judecătorului sindic din a respinge ca nefondată cererea creditoarei ..., în respingere ca inadmisibilă, aceasta pentru a-și justifica soluția de trimitere în rejudecare, deși părțile nu au solicitat acest lucru.

Astfel cu încălcarea legii, instanța de apel a acordat și în acest caz ce nu i s-a cerut.

Nici unul dintre aceste aspecte esențiale nu a fost pus în discuția părților și considerentele expuse dovedesc că s-au încălcat flagrant disp. art. 476 și art. 477, art. 478 NCPC, privind efectul devolutiv al apelului, limitele efectului devolutiv determinate de ceea ce s-a apelat și limitele efectului devolutiv determinate de ceea ce s-a supus judecății la prima instanță.

Pentru cele expuse a solicitat admiterea cererii de revizuire astfel cum a fost formulată.

Potrivit art. 513 C.pr.civ., cererea de revizuire se soluționează potrivit dispozițiilor procedurale aplicabile judecății finalizate cu hotărârea atacată, iar dezbaterile sunt limitate la admisibilitatea revizuirii și la faptele pe care se întemeiază.

Din această perspectivă, Curtea reține, în ceea ce privește contradicția între considerentele și dispozitivul deciziei nr. 78 din 11.03.2020 a Curții de Apel Galați – Secția a II-a civilă, sub aspectul limitelor investiției instanței de apel, că în decizia criticată se arată că obiectul apelului este limitat la criticile aduse de apelanta ... soluției privind cererea de trecere în faliment a debitoarei ... Această precizare vine în contextul în care prin sentința apelată (sentința civilă intermediară nr. 268 din 12.12.2019 a Tribunalului Galați – Secția a II-a civilă) au fost soluționate două capete de cerere:

- primul, formulat de ..., prin care s-a cerut deschiderea falimentului debitoarei; și
- al doilea, formulat de ..., prin care s-a cerut înlocuirea administratorului judiciar al debitoarei ...

Așadar, ... fiind singurul apelant, iar apelul său privind numai soluția referitoare la primul capăt de cerere, instanța de apel a fost investită numai cu acesta, neputând analiza și soluția referitoare la al doilea capăt de cerere. Concluzia este întemeiată pe dispozițiile art. 477 C.pr.civ., care stabilesc că instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant. Prin excepție, limitele pot fi extinse la acele soluții care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată și chiar la întreaga cauză atunci când apelul nu este limitat la anumite soluții din dispozitiv ori atunci când se tinde la anularea hotărârii sau dacă obiectul litigiului este indivizibil. Or, în speță, situațiile de excepție nu sunt întâlnite, deci devoluția este limitată.

Cu toate acestea, în dispozitivul deciziei nr. 78/2020 se menționează anularea în întregime a sentinței apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare. Așadar, cum corect subliniază și revizuenta, soluția pronunțată se extinde peste ceea ce a fost supus judecății și, totodată, apare o contradicție în raport cu motivarea.

Potrivit art. 509 alin. (1) pct. 1 C.pr.civ., revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut. Or, acesta este cazul în speță, apelanta ... solicitând numai rejudecarea capătului de cerere privind intrarea debitoare în faliment, iar instanța de apel pronunțând o soluție și cu privire la al doilea capăt de cerere, deci revizuirea este admisibilă.

Conform art. 513 alin. (4) C.pr.civ., dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, ea va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată, ceea ce înseamnă că, în speță, Curtea trebuie să schimbe decizia nr. 78/2020 sub aspectul neconform, adică al soluționării și a celui de-al doilea capăt de cerere.

În ceea ce privește trimiterea cauzei spre rejudecare de către instanța de apel, debitoarea-revizuentă arată că judecătorul-sindic soluționase cauza pe fond, iar niciuna dintre părți – apelanta ... și intimații – nu solicitase trimiterea cauzei spre rejudecare. Or, prin recalificarea soluției judecătorului-sindic din nefondat în inadmisibil și prin trimiterea cauzei spre rejudecare, instanța de apel a încălcat regulile referitoare la efectul devolutiv al apelului și s-a pronunțat, astfel, asupra unui lucru care nu s-a cerut (*extra petita*).

Curtea reamintește că noțiunea de „lucruri” are în vedere aspecte care își au locul în dispozitivul hotărârii (capete de cerere, pretenții), cum ar fi obligarea la plata unei sume de bani,

la restituirea unui bun corporal, acordarea unui termen de grație, acordarea cheltuielilor de judecată etc. Însă, nu reprezintă *extra petita* judecarea unei cereri formulate peste termen, schimbarea cauzei cererii de chemare în judecată, punerea în discuție a unor temeuri noi, invocarea din oficiu a unei excepții relative etc. Astfel de cazuri ar putea reprezenta, în funcție de circumstanțe, greșeli de judecată, dar nu se în cadrează în textul de lege.

Or, exact aceasta este situația în speță: revizuenta pretinde că, deși nicio parte nu solicitase trimiterea cauzei spre rejudecare, totuși instanța de apel a făcut-o. Curtea constată că astfel ar putea fi încălcată regula impusă de art. 480 C.pr.civ., dar fiind o regulă de procedură, iar nu un capăt de cerere (pretenție), pretinsa încălcare nu este un caz de revizuire. Așadar, acest motiv nu este întemeiat.

În consecință, Curtea urmează a admite cererea de revizuire formulată de către debitoarea ... prin administrator special ... și a schimba în parte decizia nr. 78 din 11.03.2020 a Curții de Apel Galați – Secția a II-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 8900/121/2013/a22, în sensul că va dispune anularea numai în parte a sentinței civile nr. 268 din 12.12.2019 a Tribunalului Galați și trimiterea cauzei pentru cercetarea fondului numai în ceea ce privește capătul de cerere referitor la trecerea în faliment a debitoarei.